

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 91

Ple del Parlament

Sessió 43, tercera i darrera reunió, dijous 16 d'abril de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals 300-00287/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació a l'esport 300-00281/15	11
Interpel·lació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport 300-00283/15	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya 302-00227/15	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud 302-00229/15	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives 302-00228/15	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva 302-00230/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya (continuació) 302-00227/15	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud (continuació) 302-00229/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives (continuació) 302-00228/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (continuació) 302-00230/15	71
Declaració del Parlament de Catalunya de suport als Correllengua 401-00061/15	73
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano 401-00062/15	74

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball 302-00231/15	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats 302-00232/15	89
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano 302-00233/15	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries 302-00234/15	110
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (continuació) 302-00231/15	121
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats (continuació) 302-00232/15	122
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano (continuació) 302-00233/15	123
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries (continuació) 302-00234/15	123

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 43.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar que la diputada Maite Selva i Huertas, del Grup Parlamentari de Junts, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió plenària d'avui, 16 d'abril.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals

300-00287/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Molt bon dia, diputades i diputats. Consellera, parteixo de la base que tots dos ens estimem la cultura, la nostra cultura, i, per tant, li faig un prec abans de començar –que sé que segur que serà així, eh?–, i és que li farem proposta, li farem propostes, de fet –en plural–, i m'agradaria que les escoltés i que establís-sim un diàleg. A vegades a les interpel·lacions passa allò que la resposta és llegida i perd una mica l'essència parlamentària que hauria de tenir.

Li farem propostes molt concretes, i m'agradaria veure si amb aquest diàleg ens podem posar d'acord, perquè, al final, quan parlem de cultura o de llengua, de país, d'art, estem parlant d'un patrimoni comú, i aquí més que partits hauríem de tenir pàtria, hauríem de tenir país i anar-hi tots junts.

I, com pot comprendre, no puc començar sense parlar de Sixena. Com a resum de tot: hem de tornar a protegir les obres de Sixena de la barbàrie espanyola –hem de tornar a protegir les obres de Sixena de la barbàrie espanyola. Li toca això. (*Aplaudiments.*) Ho va fer el seu primer predecessor, en Ventura Gassol, quan li va encarregar a en Gudiol que les salvés, perquè, si no, tot això que estem parlant avui no passaria. I quan en Gudiol va fer aquesta acció l'octubre del 36 de salvar-les, de salvar-les de la destrucció..., vostè té una responsabilitat institucional i històrica de continuar aquella feina que va començar Ventura Gassol.

Perquè és impossible traslladar els murals de Sixena sense danyar-los de forma irreparable –és impossible traslladar els murals de Sixena sense danyar-los de forma irreparable. Sap qui ho va dir, consellera? Sònia Hernández i Almodóvar, el maig del 25. Per tant, nosaltres li donarem tot el suport en aquesta línia.

Sabem que no podem comptar amb el ministre Urtasun. No hi podem comptar. Li pesa més ser ministre de Cultura espanyol, i, per tant, no protegir el patrimoni català, que les raons tècniques que entén perfectament, d'altra banda, quan parla de la *Dama d'Elx* o de Sixena.

Però nosaltres, tal com va fer el maig del 25, necessitem escoltar la seva veu alta i clara. Li volem sentir dir: «Les obres de Sixena no es mouran del MNAC.» Una

vegada més –ho sabem, i ho sap vostè–, la justícia espanyola s'ha polititzat: el que hauria de ser de sentit comú i de tècnics, de tècnics d'arreu del món que ho tenen clar..., doncs, han dit totalment el contrari. I li demanaré que no em surti dient «és que la justícia diu...», perquè no hi ha re més injust que complir una sentència injusta. I quan nosaltres hem de triar entre art, entre patrimoni i justícia espanyola, jo crec que ho hauríem de tenir bastant clar.

Sí que ha de fer una cosa amb el senyor Urtasun, que és el seu homòleg espanyol: li ha de demanar l'informe de l'IPCE, de l'Instituto del Patrimonio Cultural de España. Serà imprescindible, perquè, més enllà de les responsabilitats polítiques –esperem que no–, si hi ha trasllat hi hauran responsabilitats penals. I, per tant, és imprescindible que tinguem aquest informe que per alguna cosa el ministre Urtasun es resisteix a demanar, perquè tindrà conseqüències.

Li deia en començar: «No pot ser que el que va salvar en Josep Gudiol de la barbàrie espanyola l'any 36 ara, el 2026, ho haguem de tornar a defensar de la mateixa manera.» Les pintures de Sixena no es toquen. Consellera, la volem escoltar i volem sortir d'aquest Ple tranquils, sabent que aquest patrimoni està assegurat i que el podem llegar com nosaltres el vam rebre.

Segon punt que li volem demanar, consellera, els ajuts a les editorials. Ha estat un escàndol. No hauríem d'haver arribat fins aquí, em consta que vostè també pensa que no hauríem d'haver arribat fins aquí. Per tant, li demano el seu compromís, que és un compromís polític, de que això ho arreglarem.

A mi m'agradaria que sortíssim una mica de la norma, del formulari... Al final, de què estem parlant, d'aquesta convocatòria? De què estem parlant? Doncs estem parlant d'autors catalans i internacionals consagrats, estem parlant d'autors novells, estem parlant d'autors contemporanis, de trobadors, de poetes, d'assagistes, de crítics, de traductors... No podem girar l'esquena a tot això. Parlem del millor de la literatura universal. Parlem de filosofia, d'art, de llengua, de poesia, d'assaig, de crítica; l'hi idea, del bo i millor de la literatura catalana i de la literatura universal. No els hi podem dir: «Tornin l'any vinent.» No els hi podem dir, perquè no és una qüestió puntual o petita. Estem parlant de cinquanta-vuit editorials i estem parlant de 210 llibres. I això, en una cultura com la catalana, és una realitat preciosa que vostè té l'encàrrec de protegir.

Jo ja sé que el senyor Edgar Garcia, de l'ICEC, i el Joaquim Bejarano, director de l'Àrea del Llibre, li han dit: «Escolti, tiri. Escolti, l'any vinent ja ho arreglarem.» Però vostè té una responsabilitat política i vostè no pot assumir aquest desastre. I quan li diguin que això no s'ha fet mai, primer, no és veritat, però, segon..., li digui: «Doncs miri, ara ho farem.» Sobretot perquè el departament s'ha equivocat. I quan el departament s'ha equivocat, i s'ha equivocat amb gent que treballa bé, el que hem de fer és rectificar.

I li farem una proposta directament, perquè no pot ser que gent que ha complert perfectament les bases, per fer una denegació, se li digui: «No, és que vam fer una reunió i els vam avisar que això...» No, el que compta són les bases. I com que tenim un objectiu comú, que és el que li deia al començar –que és seu i meu–, que és que les coses funcionin i es facin... Per tant, nosaltres li fem una proposta, i és que totes les editorials damnificades tinguin l'oportunitat de, en aquest exercici, poder veure resolt el seu expedient.

Com ho fem? Farem una convocatòria extraordinària aquest any, que la resolldrem també abans de que acabi l'any. És una convocatòria extraordinària, i es pot fer. Home, clar que es pot fer. Clar que es pot fer, consellera. Sí que es pot fer; després, si vol, n'hi posaré un exemple, que ja ho ha fet. Però, escolti'm, estem parlant de la xocolata del lloro. Resulta que d'un dia per l'altre, sense concurrència, vam poder donar 2.450.000 perquè els Goya es fessin a Barcelona i s'esfumessin en una sola nit. Si políticament va poder prendre aquesta decisió, no em digui que no pot prendre una decisió política per resoldre un problema que potser a algú li sembla

que és petit, però per a les editorials petites i mitjanes ha estat un cop a la seva economia. I, per tant, com que tenim el repte comú de que això no quedi així, ho resoldrem. I ho resoldrem aquest any. I per això li fem aquesta proposta.

Però, sobretot, no pot tornar a passar. No pot tornar a passar, perquè tenim un país que té una societat civil organitzada en el camp de la llengua, de la cultura, del cinema, de les arts, dels festivals, que és molt potent en talent, però té infraestructures administratives justes, complicades.

I aquí també li farem una proposta: nosaltres volem que totes les convocatòries, totes les convocatòries que faci el Departament de Cultura, de forma opcional i voluntària..., que totes aquelles persones que s'hi presentin tinguin trenta dies, abans de que s'acabi la convocatòria, on hi hagi una finestreta que hi puguin anar i puguin parlar amb el tècnic de torn, amb la persona que consideri la conselleria, per tal de veure que tot l'expedient s'està fent bé.

I, per tant, és un canvi de paradigma, consellera. La conselleria de Cultura deixa de ser un òrgan fiscalitzador –«a veure què trobo que no has fet bé»– per ser un òrgan col·laborador. Perquè nosaltres volem que aquest llibre es faci, que aquella pel·lícula es faci; que aquell festival tingui lloc a la cultura popular, tingui el suport que necessita del departament... Per tant, canviem completament el paradigma de les ajudes i les subvencions i els acompanyem. Perquè no tenen cap obligació: el que volem és que facin una bona obra de teatre, no que facin un formulari fantàsticament bé, tot i que segur que el resoldran.

Biblioteques, consellera. Les biblioteques fan nació, són el paradigma de la nació cívica. I, per tant, ens ajuden, les biblioteques, a que hi hagi una ciutadania crítica, culta, intel·ligent. Els populistes..., els populismes d'extrema dreta i d'extrema esquerra no suporten les biblioteques, les volen buides, perquè necessiten que la gent sigui ruca per poder fer missatges curts, per fer missatges que siguin fàcilment manipuladors. I, per tant, primer de tot què volem dir: visca les biblioteques i visca els bibliotecaris! (*Aplaudiments.*) És el primer que hem de dir: visca les biblioteques i visca els bibliotecaris! (*Aplaudiments.*)

Per tant, nosaltres hem de fer aquesta lluita, que és una lluita contra els analfabets per convicció, per dir-los que les biblioteques, que les llibreries, que els espais on es pot llegir, on es pot formar, són el que també ens defineix com a nació. També és un espai que ens iguala: la persona que no pot comprar ni un sol llibre, a la biblioteca té tots els llibres. Per tant, si us plau, tinguem tots plegats aquesta consciència comuna del que són les biblioteques.

Em queda un minut. Als últims pressupostos ens van colar per la porta del darrere..., als hospitals tenim metges titulats, a les escoles tenim professors titulats; a les biblioteques volem bibliotecaris titulats. Jo ja sé que té un problema. Té un problema, i és que els bibliotecaris costa de trobar-los. I, com ens explica molt bé la Carme Renedo, el que hem de fer no és dir que no hi posarem bibliotecaris, sinó que millorem les condicions. «Les condicions», què vol dir? Retribució, horaris i reconeixement. Per això he fet aquesta crida quan hem començat. Malament rai quan malparlem de les biblioteques. És el contrari del que hem de fer. El que hem de fer és reconèixer la seva situació, hem de millorar els seus horaris i hem de millorar les seves retribucions.

També us voldria parlar del Centre d'Història Contemporània de Catalunya, però ho farem a la següent intervenció.

I moltes gràcies si em podeu respondre a aquestes propostes, consellera.
Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputats, diputades... I, diputat Dalmases, moltíssimes gràcies. Començo per dir-li que, de tot cor, li agraeixo el to i la voluntat de ser propo-sitiu, que crec que per això estem en aquesta cambra, per buscar solucions i per, en el cas que ens ocupa o que m'ocupa a mi en particular, doncs, al millor per a la cultura, que estic d'acord i segura que vostè i jo ens l'estimem. Jo, l'hi garanteixo, i vostè ho sap.

D'algunes de les coses que vostè m'ha dit, jo li diré, parlant... Com vostè deia, ja es tendeix al Parlament a portar coses molt prefabricades i s'ha perdut una mica aquesta dialèctica més fresca i que segur que està més enfocada a ser més produc-tius, segurament, i més eficients, jo diria. Sovint pequem d'ineficiència, amb aquesta prefabricació, i ho comparteixo amb vostè.

I, per tant, giraré una mica el meu ordre en aquesta compareixença, tot i que li agraeixo moltíssim que, a les portes de Sant Jordi, doncs, em brindi l'oportunitat de parlar de llibres i de literatura, que, com sap, és un capteniment molt important d'aquesta consellera i d'aquest departament. I, sobretot, i en particular, de la lite-ratura en català, perquè necessitem protegir sempre al català, perquè, si no, no hi hauria llibres en català, i ho sabem, si deixéssim les coses anar a l'atzar del mercat.

Vostè em deia que em faria propostes concretes. I, per tant, començo per Sixe-na, que li he de dir que no li he sentit cap proposta concreta del que jo puc fer. Jo el que... (*Veus de fons.*)

El president

Si us plau, silenci...

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Jo no he sentit cap proposta concreta. Si em deixen, ho argumento. No he sen-tit cap proposta concreta que jo tingui a l'abast poder fer. Si vostè el que em vol sentir és categòricament dir que no m'agrada que ens trobem en la circumstància de que aquestes pintures hagin de marxar, evidentment, ho sap perfectament. Si a aques-ta consellera li arriba aquesta circumstància, que li dic sincerament que penso que no arribarà, perquè no pot passar, ja li dic jo que això, doncs..., res més lluny de la meva voluntat.

Què li dic sobre Sixena? Nosaltres sí que hem fet propostes, i hem fet propos-tes en el si del patronat. Com sap, jo soc la vicepresidenta primera del Patronat del MNAC, i, per tant, hi estic implicada en cor i ànima, però també per obligació. I aquest procediment judicial... Que vostè deia: «Això s'ha judicialitzat.» Miri, jo li dic, no hi ha re més simbòlic que el patrimoni, i, per tant, no hi ha re més polític en el sentit més noble de la paraula «política». Altra cosa és que es polititzi amb inter-essos partidistes, però, en tot cas, no hi ha re més polític, en el sentit més noble de la paraula «política», que el patrimoni. I, per tant, per això el lehendakari demana el *Guernica*, eh?, perquè és una acció simbòlica, perquè sap que no li deixaran..., perquè tècnicament, i si s'escolta els tècnics, és impossible fer viatjar el *Guernica*, impossible de totes totes.

I, evidentment, de la mateixa manera que els tècnics del Reina Sofia han fet un informe i han dit «mirin, és que aquesta obra, que està sota la nostra responsabili-tat, no pot sortir», com els tècnics del Museu de Lleida darrerament..., s'han dema-nat uns préstecs també d'unes altres pintures de Sixena i han fet un informe i han dit «no pot sortir», un informe tècnic, que és el que toca en aquests casos. I això és el que nosaltres hem fet amb aquest procés.

Nosaltres el que estem dient en tot moment en el si del patronat i per unanimitat del patronat és que aquestes pintures estan en un estat de conservació que fa impos-sible que puguin sortir sense posar-les en risc, en un altíssim risc de que es facin malbé i de que siguin perjudicades, i tenim molts informes.

Què estem fent en aquest moment amb l'última informació rebuda per part de la jutgessa les dues parts, en la que bàsicament ens indica els termes de l'execució de la sentència? Doncs tenim un espai encara per recórrer i hem acordat recórrer. Per tant, recorrerem també. I ara mateix els advocats del museu, amb els advocats del Departament de Cultura, estan treballant en els termes establerts. Crec recordar que el dia de gràcia és dimarts vinent, que presentarem aquest recurs.

I ara mateix, en aquests dies, un cop els advocats hagin pogut analitzar quins són els espais i on podem recórrer, doncs, farem una reunió executiva del patronat, presidida per Joan Oliveras, president del MNAC, i a la que assistirem, evidentment, els més alts representants en el patronat, per prendre les decisions per recórrer. Si té més propostes, a mi m'encantarà sentir-les, que puguem fer, de veritat l'hi dic.

Com li deia, li agraeixo l'oportunitat també que em brinda per parlar de llibres en l'entorn de Sant Jordi. I començo dient-li, que segurament vostè ho sap, perquè això es va fer públic, jo ho he dit moltes vegades i el propi president Illa també..., quan em va nomenar consellera, ho va fer amb un encàrrec molt concret, que era el de desplegar polítiques de continuïtat en matèria de cultura i avançar en la línia que s'estava treballant durant la legislatura anterior.

I això és el que estic fent en matèria de cultura i especialment en tot allò que té a veure amb la llengua, que, per mi, i ho he dit altres vegades, és indissociable. Jo vaig aprendre a parlar en castellà i vaig aprendre a llegir i escriure en català per una opció política de la meva família, i aquesta opció política per a mi és vigent. Parlo en català amb la meva mare, el que puc parlar encara amb ella, parlo en català amb els meus fills i parlo català a casa meva, perquè és una opció política per a mi. Jo vaig aprendre a parlar en castellà. Per tant, per a mi la preservació del català és imprescindible.

En l'impuls del català tenim... Jo voldria dir-li, perquè el tema de les editorials que vostè em posava sobre la taula és un tema que hem discutit molt amb vostès, i jo agraeixo molt..., amb la senyora Renedo, amb el senador Ten, amb el diputat Bertran. Jo li voldria dir que tenim un sector editorial que sabem que és molt fort, que és un sector editorial molt divers, amb grups empresarials molt grans i amb moltíssimes editorials molt petites, sense les quals segurament no podríem llegir moltes de les coses que llegim, i això ho compartim, i, per tant, cal, per descomptat, preservar tot aquest ecosistema.

Hem destinat 16 milions d'euros a impulsar els llibres del sector editorial de l'edició a Catalunya, en català. Més de 10 milions són per reforçar l'edició específicament en català. Li podria dir totes les subvencions que tenim específicament per al català i vostè podria anar amb la calculadora sumant. Són moltíssims diners. M'ho estalviaré, perquè crec que no cal. Crec que vostè ho pot buscar perfectament.

Però li diré una mica el que tenim i els números, eh?, per una mica desmentir també aquesta idea de que no volem protegir el català o que aquestes editorials no les volem ajudar. Suposa una xifra que, com vostè deia, és petita, però que no vol dir que a mi no em preocupi. Vostè mateix ha utilitzat l'expressió «la xocolata del lloro». És la xocolata del lloro, però per a algunes editorials representa, doncs, poder publicar o no publicar, i jo d'això en soc molt conscient. I, per tant, jo sé que tenim molt marge de millora aquí i que estem disposats fer-ho.

Però sí que vull explicar que la proposta que s'ha posat i els criteris que s'han afegit a les bases estan enfocats a la lluita contra el canvi climàtic i el que avui dia –tots hi estem d'acord– anomenem «emergència climàtica». I estic segura que ho compartim també, hi ha una emergència climàtica, i, per tant, també des de la cultura hem de contribuir-hi.

Aquests criteris que s'han afegit en aquestes bases que vostè esmentava són criteris treballats amb el Gremi d'Editors i amb Editors.cat, com vostè també molt bé

sap, treballats des de l'any 2023. Es va acordar amb ambdues entitats fer una moratòria, perquè, en el seu moment, es van adonar tots els que hi estaven treballant que si es feia en aquell moment, doncs, moltes editorials en quedarien fora. Aquesta moratòria ha portat que això ha estat en les bases d'aquest any. Hi ha hagut una feina molt gran de treball amb els gremis, que és amb qui ens toca treballar a nosaltres, evidentment, i hi ha hagut també un acord i una feina de difusió.

Per descomptat, nosaltres estem disposats a treballar per millorar això. Perquè si vostè em pregunta si em preocupa que un vint-i-u per cent de projectes presentats..., algunes editorials tenen un projecte que els hi ha entrat i un altre que no. Si em pregunta si em preocupa, naturalment que em preocupa. Si em pregunta si hi estic disposada a treballar, evidentment que hi estic disposada a treballar. Però una convocatòria escombria no es pot fer, perquè seria un greuge amb les altres editorials que han fet la feina al dia i que han entregat la documentació tal com es demanava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Consellera, com ha fet vostè, jo li agraeixo el to, però no li puc agrair les respostes, perquè a la rèplica..., jo apunto el que respon i he tingut molt poc a apuntar, perquè hem concretat molt poc.

Li torno a dir Sixena, i ens inquieta una mica. Ens inquieta una mica la seva resposta. L'hi deia a la companya Jeannine Abella, li hem fet una proposta molt clara, i és que vostè es refermi en les seves paraules. I ja que vostè va afirmar públicament que moure les obres de Sixena seria igual a destruir-les, vostè farà tot el que és políticament possible i més enllà, que és tot, perquè aquestes obres no es moguin.

Perquè nosaltres no hem treballat... La seva institució, que vostè protegeix ara, que ha de protegir ara, que és la conselleria de Cultura, que és la Generalitat de Catalunya, no es va arriscar com es va arriscar, no va dedicar aquelles quatre mil pessetes que va dedicar Ventura Gassol per poder fer tota aquesta operació per salvar aquest art, perquè ara nosaltres diguem, doncs, que hi ha un jutge de l'Aragó o que a un jutge que... No. Nosaltres volem que hi hagi aquest compromís ferm. I ens tindrà al costat, i serem al carrer i farem el que faci falta, però nosaltres hem d'afirmar alt i clar que les obres de Sixena no es mouran del MNAC –no es mouran del MNAC. (*Alguns aplaudiments.*)

I sí que li he fet una proposta molt clara: ha de demanar aquest informe al seu homòleg, l'ha de demanar. Jo ja sé que no ho vol fer, i jo ja entenc que el Govern, el seu Govern, li deu dir «no l'hi demani», però és que hi hauran responsabilitats polítiques i, sobretot, hi hauran responsabilitats penals. Recordi què va dir vostè el maig del 25: «Moure aquestes obres equival a destruir-les.» No m'ho invento jo, ho va dir vostè.

Sobre els llibres. Tampoc m'ha tranquil·litzat molt, perquè... Sap què deia el meu pare? El meu pare sempre em deia: «Escolta, no em val que sempre facis els deures. Això és el que toca. Si un dia no has fet els deures, això té conseqüències. Fer els deures forma part de la teva obligació. Si un dia no els fas, això té conseqüències. Arregla-ho.» Doncs jo li estic dient lo mateix. Escolti, no em digui que vostè ho ha fet..., «bé, ho faig bastant bé». No, hi han editorials que, objectivament... I no em faci trampa, no m'utilitzi l'argument de l'ecologisme, del paper, de salvar..., perquè li han denegat a algú que té un certificat superior, que és l'uropeu. Li han dit: «No, és que aquest no el teníem a les bases», consellera.

I li diré més coses. Un dia haurem de parlar de la destrucció de llibres, perquè vostè..., la seva conselleria –perdó–, sí que ha fet convocatòries extraordinàries.

Se'n recorda del Sant Jordi del 22, que va haver-hi aquella tempesta que va fer mal a tantes parades i a tants llibres? Van fer una convocatòria extraordinària perquè hi havia hagut un problema extraordinari, com el d'ara. Sap per què no s'hi van acollir moltes editorials? Perquè la consellera els hi demanava destruir els llibres, perquè hi havien molts llibres que, efectivament, no es podien vendre, però que tenien molta utilitat. Es podria haver parlat amb institucions, es podria haver parlat amb qui fos perquè poguessin tenir utilitat. Per poder-se acollir als ajuts, doncs, els hi demanaven que destruïssin tots els llibres. Des d'una perspectiva de protecció del clima i des d'una perspectiva de sostenibilitat, no sembla que la cosa tingui molta lògica, consellera.

En tot cas, hi insistim, hi hem parlat diferents grups d'aquesta cambra. Les editorials ens han vingut a veure. La convocatòria escombra es pot fer. Es pot fer, s'ha de fer. I necessitem que aquest sector vegi que el Govern té la determinació política de protegir, hi insisteixo, cinquanta-vuit editorials, 210 llibres. Molts d'ells ja han estat editats amb el compromís del Govern de ser-hi, i no pot ser que ara vostès no hi siguin.

M'ho he deixat abans i en el minut que em queda li vull parlar del Centre d'Història Contemporània de Catalunya. Els presidents Pujol, Mas, Puigdemont, Torra, les presidentes Borràs, Forcadell, consellers de Cultura com Guitart, Mascarell, Lluís Puig, han llançat un crit d'alarma no perquè el potenciïn, perquè el salvin. Què vol dir que l'hem de salvar? Què vol dir que hem de salvar el Centre d'Història...? No, no em faci aquesta cara, perquè..., sap quin pressupost tenia el Centre d'Història Contemporània de Catalunya en els darrers pressupostos que vostès van presentar aquí i que després van retirar, afortunadament? Sap quin pressupost tenia el Centre d'Història Contemporània de Catalunya? Zero euros. Zero euros. Per això aquest crit d'alarma.

Per això tots aquests presidents, per això tots aquests presidents del Parlament, per això tots aquests consellers de Cultura han llançat el crit d'alarma. I d'alguns grups m'ho puc pensar, però, companys d'Esquerra, això és el llegat d'en Josep Benet. Del Josep Benet. Aquí ens hi hem de posar. Per tant, tant si hi han pressupostos, tant si hi han pressupostos com si ens els colen per la porta del darrere com vam fer ahir, facin el favor de dotar com cal el Centre d'Història Contemporània de Catalunya.

Resum. Sixena no es toca. Visca les biblioteques, visca la producció editorial i visca la història cultural d'aquest país, consellera, que té una responsabilitat enorme. Que no vam néixer abans-d'ahir amb la Constitució espanyola. Com deia ahir a la pregunta parlamentària, vam néixer fa més de mil anys, i té una responsabilitat enorme. Gràcies per assumir-la.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputat, l'informe a l'IPCE està demanat. El MNAC l'ha demanat. Jo li torno a recordar que soc la vicepresidenta primera del MNAC –soc la vicepresidenta primera del MNAC. I, per tant..., és que no sé què més vol que demani. Està demanat. Si el senyor Urtasun no vol fer aquest informe, vostè li haurà de demanar a ell, no a mi. Però jo ja li dic que està demanat. Està demanadíssim, aquest informe.

Compromís ferm amb aquestes editorials? Seguríssim. Miri, miri si és ferm el compromís que en el proper exercici tenim previst fer un increment d'un setanta per cent del pressupost en aquesta línia concreta.

Però li diré més: em preocupa que aquestes editorials s'hagin quedat sense aquest ajut, molt, i vostè ho sap. I el cas concret que vostè ha esmentat, a més a més, és veritat que és un cas que fins i tot podríem titllar d'una burocràcia excessivament

complicada, evidentment. Jo li repeteixo que tot aquest treball amb aquestes línies editorials de subvenció s'ha treballat amb els gremis com sempre fem, i estem emplaçats, passat Sant Jordi, a tornar-nos a trobar amb els gremis per treballar una solució. Jo espero que la trobem, n'estic convençuda, i sap vostè que tindria moltes ganes de trobar-la. Ja ens hem emplaçat, passat Sant Jordi, naturalment, perquè tant el Gremi d'Editors com Editors.cat ens han demanat que deixem passar Sant Jordi, perquè ara els és impossible.

Visca les biblioteques. Visca i visca. Jo també dic «visca», només faltaria. Per mi són la primera porta a la cultura per a moltíssima gent, com vostè ha dit. I, per tant, pel que estem treballant és precisament per tenir bibliotecaris titulats, no per tenir bibliotecaris no titulats. Perquè tenim un màster que ja està en marxa que està llançant a la vida titulats amb un màster que amb la llei avui dia no poden fer de bibliotecaris. I, per tant, aquest és el capteniment d'aquesta consellera: tenir bibliotecaris titulats, només faltaria, que puguin treballar en aquestes biblioteques. Visca les biblioteques.

El Centre d'Història. Miri, és de les coses que jo m'he quedat més parada des de que soc consellera, aquests dubtes sobre el Centre d'Història i que vull fer desaparèixer el Centre d'Història. Li asseguro que el primer cop que vaig sentir això vaig al·lucinar. El Centre d'Història s'ha retornat a Cultura, que jo crec que com a centre d'història és l'espai natural que li toca. Pot estar en molts d'altres llocs, eh?, com totes les coses poden estar en molts d'altres llocs.

Jo soc llicenciada en història, i em sembla que el Centre d'Història al Departament de Cultura és un lloc natural i magnífic per ser-hi. Com vostè sap, des dels seus inicis està ubicat físicament dins del Museu d'Història, ocupa un espai del Museu d'Història. Ara s'ha traslladat al Departament de Cultura. Aquest Centre d'Història té un pressupost de seixanta mil euros *in saecula saeculorum!* No de zero, com vostè diu. De seixanta... (*Veus de fons.*) No, no, no, no, no. Perquè en els pressupostos encara està –segurament no ho han mirat bé– a Justícia, però té un pressupost de seixanta mil euros. Seixanta mil euros des de fa..., no tinc la dada, però des de fa molt temps. I un director que no cobra –un director que no cobra–, però no ara que ho hem passat aquí, des de fa... Podríem buscar les dades. Des de fa molt. Sí, de fa molt. (*Veus de fons.*) Ara el que tindrem...

El president

Silenci, senyor Colomines.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

...és un director que cobrarà –un director que cobrarà–, perquè serà el director del Museu d'Història. Imagini's vostè, cobrarà per fer-ho. I cobrarà... Tindrem un director, un director que és un doctor, que és el director del Museu d'Història, i això ens permetrà que aquests dos espais puguin tenir sinergies. Es tracta de sumar rigor científic, capacitat de divulgació, garantir la recerca sobre el nostre passat i, sobretot, sobre la història de Catalunya, que arribi a tota la ciutadania i que hi arribi amb molta més força.

La integració, que és una integració funcional amb el Museu d'Història, és una aposta per un model complet. I li puc assegurar que aquest és el capteniment d'aquesta consellera. Res més lluny del plantejament que vostè m'ha fet.

Moltes gràcies.

El president

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mònica Lora i Cisquer... (*Pausa. Veus de fons.*) Disculpi, disculpi. No, no, no. (*Veus de fons.*) Refem. Refem.

Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació a l'esport

300-00281/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra els discursos d'odi i la discriminació a l'esport. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Per un moment pensava que em salvava... Senyor conseller, avui li plantegem aquesta interpel·lació sobre una qüestió que no és secundària, no és accessòria i no és ornamental. És una qüestió de dignitat democràtica. Parlem dels discursos d'odi i de la discriminació a l'esport, i en volem parlar amb claredat. Perquè l'esport pot ser competició, passió, identitat, esforç, superació i orgull col·lectiu, però no pot ser mai coartada per a la humiliació, no pot ser mai espai de degradació moral, no pot ser mai un refugi per al racisme, no pot ser mai un refugi tampoc per a l'LGTBI-fòbia, per a la xenofòbia o per a qualsevol forma de menyspreu a l'altre. I això ho hem de dir alt i clar.

Els discursos d'odi no són una anècdota, no són una exageració puntual, no són una broma, no són una forma intensa de rivalitat ni són folklore de grada. Són un verí, un verí que degrada la convivència, que desfigura l'esport i que erosiona els valors que teòricament l'esport hauria de transmetre.

Per això ens preocupa tant. Perquè quan l'odi entra en un camp esportiu, en un pavelló, en una graderia o en una xarxa social vinculada a l'esport, el problema no és només l'insult, el problema és el missatge de fons, el missatge que diu a una persona que no és igual, que no és digna, que no hi pertany, que pot ser assenyalada, humiliada o convertida en objecte de menyspreu. I una societat decent no pot acceptar això. Una democràcia madura no ho pot banalitzar. Una política pública seriosa no pot mirar cap a una altra banda, perquè aquí hi ha una paraula que és clau: «banalització». El gran risc dels discursos d'odi és precisament acostumar-nos-hi, que ens semblin normals, que ens semblin inevitables, que acabem dient que això sempre ha passat, que això passa a tot arreu, que això són quatre brètols, que això és el nervi del partit, que això va en el sou, que això és la calor del moment.

No, el que va contra la dignitat humana no es banalitza. El que ataca una persona pel que és no s'excusa. El que degrada la convivència no es relativitza i tampoc no es disculpa. No es disculpa perquè passi en una grada, no es disculpa perquè ho faci un menor, no es disculpa perquè ho faci un grup, no es disculpa perquè després algú demani perdó, no es disculpa perquè la víctima sigui forta, famosa o tingui projecció pública. L'odi és odi, i quan apareix cal anomenar-lo pel seu nom.

Senyor conseller, si volem combatre aquest fenomen de debò, també hem de ser honestos amb les causes. Els discursos d'odi no neixen del no-res, no apareixen espontàniament en un estadi com si fossin una tempesta natural. Tenen arrels, tenen context, tenen responsables. Hi ha prejudicis socials profunds que després es traslladen a l'esport. Hi ha entorns que encara eduquen en la dominació, en la burla i en la deshumanització de qui és diferent. Hi ha xarxes socials que multipliquen la impunitat, amplifiquen el menyspreu i converteixen la humiliació en espectacle. Hi ha grups organitzats que utilitzen l'esport com un aparador. Hi ha adults que donen als joves i als infants el pitjor exemple possible.

I hi ha també massa silencis. Silencis. Perquè sovint no només falla qui insulta, també falla qui riu, qui calla, qui justifica, qui minimitza, qui diu que no n'hi ha per tant. I aquí és on les institucions hem de ser exigents. No podem demanar exemplaritat als esportistes, als clubs i a les famílies i alhora reaccionar només quan el cas es fa viral. No podem fer declaracions solemnes un dia i desaparèixer l'endemà. No

podem limitar-nos a condemnar els fets més escandalosos i deixar intacte el clima que els fa possibles. Cal una política pública sostinguda, seriosa i ambiciosa.

I aquí és on nosaltres volem ser propositius. Primer, amb la prevenció. Molta prevenció a les escoles, als clubs, a les federacions, als consells esportius, a les graderies i també a les famílies. Educar en el respecte no és un complement, és una necessitat.

Segon, amb una detecció i resposta ràpida: protocols clars, canals accessibles, acompanyament a les víctimes i mecanismes perquè ningú no senti que denunciar no serveix de res.

Tercer, amb sancions. Sí, amb sancions, perquè sense conseqüències el missatge que s'envia és devastador, i perquè la pedagogia sense responsabilitat és insuficient.

Quart, amb formació. Formació per a entrenadors, àrbitres, directius, personal del club i responsables públics, per saber detectar, per saber intervenir, per saber protegir i per saber reparar.

Cinquè, amb lideratge institucional. Perquè això no va només d'evitar incidents, va de construir una cultura esportiva millor: més neta, més digna, més inclusiva, més forta moralment.

I sisè, finalment, amb un compromís col·lectiu total. Perquè l'odi no l'aturarà només una llei ni només un protocol ni només una campanya. L'aturarem quan hi hagi una idea compartida i incontestable: que en l'esport català no hi cap ningú que humiliï un altre per la seva raça, pel seu origen, per la seva orientació sexual, pel seu gènere, per la seva religió, per la seva llengua o per la seva discapacitat.

En l'esport hi ha d'haver rivalitat, sí, hi ha d'haver passió, sí, hi ha d'haver emoció, sí, però no hi pot haver odi. No. Perquè quan l'odi ocupa l'espai, l'esport perd l'ànima. Perquè quan la discriminació es tolera, la convivència retrocedeix. Perquè quan es normalitza el menyspreu, el que es lesiona no és només una víctima concreta, es lesiona el conjunt de la societat. I nosaltres no volem un esport que exclogui, no volem un esport que humiliï, no volem un esport que calli. Volem un esport que eduqui, que integri, que protegeixi, que faci comunitat i que sigui exemple.

Per això li demanem, senyor conseller, quines accions concretes, quina estratègia transversal i quins instruments efectius pensa impulsar el Govern per prevenir, detectar, combatre i erradicar els discursos d'odi i la discriminació a l'esport i per garantir que a Catalunya no hi hagi ni impunitat ni indiferència ni tolerància davant d'aquests comportaments.

A l'esport, com a la vida, que calli l'odi i s'apaguin les guerres, que parlin la pau, els somriures i l'amor.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del conseller, i té la paraula, per un temps de deu minuts, l'honorable conseller d'Esports, el senyor Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Bon dia a tothom. Primer, donar les gràcies, evidentment, al diputat i al Grup Parlamentari Socialistes per posar aquest tema damunt de la taula, que és un tema que fa molt de temps que existeix, que estem treballant, però que desgraciadament en les darreres dates ha pres una rellevància molt important.

Hi ha una cosa que està clara, que és que la violència i els discursos d'odi no són un incident esportiu, només; són una vulneració dels drets i una fractura de la convivència molt clara. Enumeraré el que entenem nosaltres per violència i discursos d'odi a l'esport: el racisme i xenofòbia, l'LGTBI-fòbia, el masclisme i el *bullying*. Sabem que hi ha un problema, ho sabem des de fa molt de temps. És veritat que el que va passar fa dos setmanes a l'Espanya-Egipte ha servit encara per ficar..., o per donar visibilitat a aquest problema, i és moment d'actuar, com bé deia el diputat.

Ens trobem en un moment de creixement massa accelerat dels discursos d'odi, especialment en l'esport i en l'àmbit digital. Sabem que s'han detectat més de 331.000 continguts d'odi en només tres mesos, del juliol al setembre del 2025. La digitalització n'ha amplificat la difusió i ha contribuït a la seva normalització. Més del cinquanta per cent de la joventut ha vist, difós o patit discursos d'odi a les xarxes socials. Es van registrar 1.955 incidents i delictes d'odi l'any 2024 a nivell estatal, i entre el quaranta-quatre i el cinquanta per cent tenen una motivació racista i xenòfoba. Aquesta percepció ha augmentat entre el trenta-u i el trenta-tres per cent de la població i, evidentment, hi ha una infradenúncia que invisibilitza moltes d'aquestes actituds.

Evidentment, l'esport no és aliè a tota aquesta problemàtica, i, com vostès ja saben, per exemple, el Tribunal Suprem ha alertat ja d'aquesta presència de delictes d'odi als camps de futbol. Els discursos d'odi afecten directament la joventut als espais esportius amb un impacte social, està més que comprovat. I el racisme, com vostès ja saben, és la primera causa de discriminació a Catalunya, també present en l'àmbit esportiu, evidentment.

A partir d'aquí, m'agradaria explicar-los el que estem fent nosaltres des del Departament d'Esports. Primer, hem impulsat un marc estratègic i normatiu per actuar amb coherència. Per això vam aprovar el pla d'acció per prevenir i combatre el racisme i els discursos d'odi en l'àmbit esportiu. Hem reactivat espais de coordinació institucional com la comissió i la subcomissió contra la violència del racisme i la intolerància, on estem Esports, està Interior, està la UFEC, federacions, Mossos d'Esquadra i l'advocacia. Hem signat un conveni amb LaLiga, com vostès ja saben, per reforçar la prevenció i el monitoratge dels discursos d'odi, que després els hi explicaré amb més detall.

Segon, hem acompanyat i donat eines al teixit esportiu. Com ho hem fet? Ho hem fet obrint i oferint atenció i assessorament a entitats i professionals sobre les perspectives de gènere i abordatge de violències. Hem impulsat la creació d'un canal de denúncies a través de la UFEC per facilitar la detecció i la resposta davant de discursos d'odi. Hem elaborat i publicat guies específiques, com la de la incorporació de la perspectiva LGTBI+ en l'àmbit esportiu i educatiu.

Tercer punt, hem promogut activament una cultura de valors dins de l'esport, com, per exemple, reforçar campanyes conjuntament amb les federacions i els consells esportius, com les campanyes «Jo sempre hi guanyo», «Juga Verd Play», «Zero insults a la grada!», amb molts missatges, i per estendre'ls, de respecte i convivència a tots els nostres espais esportius. És a dir, estem treballant per situar els valors de l'esport, que sempre són, com ha dit abans el diputat, l'eix central de les nostres polítiques –sempre han estat entesos, els valors esportius, com valors positius– perquè estiguin per damunt de tot aquest discurs d'odi que avui en dia s'està instaurant.

Quart, hem generat consciència social i continuïtat amb el compromís. Hem commemorat els dies internacionals clau per visibilitzar les discriminacions i violències en l'esport. Estem preparant també accions sobre estudis sobre l'esport i drets humans i jornades sectorials. I estem impulsant una carta de compromís en drets humans i antiracisme per consolidar un posicionament compartit en el sector.

Cinquè punt, com els he dit, hem firmat un conveni amb LaLiga. D'aquesta forma impulsem una aliança estratègica, perquè tots saben que LaLiga és un canal de difusió que arriba a més de 1.500 milions de persones a més de cent vuitanta països, i aquest conveni ens permetrà sumar capacitat per arribar més lluny i ens ajudarà per alinear les polítiques públiques que nosaltres volem ficar damunt de la taula, posant, evidentment, molt d'èmfasi en l'atenció als joves, els entorns educatius i també l'àmbit esportiu. Com vostès ja saben, aquest conveni promou dos campanyes, «LaLiga versus odio» i «LaLiga versus *bullying*», per prevenir l'assetjament, bàsicament. Es-

tan molt pensades per contribuir també i perquè els referents siguin positius dins el món de l'esport i es puguin fer servir com a això, com a referents, com a punts de referència per als nostres joves i adolescents vinculats al món de l'esport.

També ampliem la difusió per arribar a tota la ciutadania. Posem a disposició els espais institucionals, canals digitals i xarxes socials, per donar màxima visibilitat a les campanyes. També coordinem accions comunicatives conjuntes per multiplicar l'abast dels nostres missatges i fem servir tots els canals disponibles per arribar especialment als col·lectius més vulnerables.

Per últim, el que volem és garantir una implementació coordinada i amb continuïtat de les nostres accions establint mecanismes de seguiment per assegurar que les accions es despleguen amb eficàcia, treballant conjuntament per facilitar recursos materials i suports logístics. I, a més a més, volem consolidar un marc estable que permeti donar continuïtat i escalar les accions en el temps.

Per últim, com els hi deia abans, impulsem aquesta carta de compromís del sector esportiu en defensa dels drets humans, on cal també el compromís de les entitats esportives per assumir un compromís actiu en la lluita contra els discursos d'odi i també on ens comprometem a rebutjar de manera explícita qualsevol forma de racisme, discriminació i discurs d'odi en l'àmbit esportiu. Promourem, evidentment, els valors de respecte, igualtat, diversitat en totes les activitats i en especial en les activitats amb els més joves. S'adaptaran protocols, accions formatives, mecanismes de prevenció i resposta per garantir un entorn segur, inclusiu i lliure de discriminació.

Per acabar, m'agradaria fer, evidentment..., a part d'enumerar aquestes accions, dues reflexions molt clares. Des d'un punt de vista de l'experiència pròpia, també crec que hem de fer un canvi de mentalitat, segurament, en aquest tema. Jo crec que el partit de fa dos setmanes a Cornellà va canviar de moltes maneres el xip de molta gent. Perquè una cosa és, que ha passat tota la vida i que ja ho hem parlat en moltes jornades, i que és una cosa estructural, que tu puguis de manera equivocada anar contra l'àrbitre, anar contra l'equip contrari i contra un jugador de l'equip contrari, i una altra cosa molt diferent és un discurs instrumentalitzat, orientat, preparat.

Els que vam estar en aquell partit vam veure que aquell discurs... Quan tu vas a un partit amistós, es xiula l'himne de l'equip contrari, el primer càntic al cap de deu minuts és «musulmà el que no boti», el següent càntic és «Pedro Sánchez, *hijo de puta*», el tercer és «Puigdemont, *a prisión*», allò és diferent d'insultar l'àrbitre o insultar l'equip contrari, que evidentment també està fatal i s'ha d'erradicar, i que segurament està instrumentalitzat per la mateixa gent que ahir mateix a Múrcia deien que s'havia, inclús amb violència, d'erradicar la gent que va en contra de l'avortament i de l'eutanàsia. És a dir, que és molt diferent. I hem d'intentar que aquesta part polititzada i instrumentalitzada no entri a l'esport, i la volem molt lluny dels nostres camps i pavellons, ho tenim claríssim. (*Aplaudiments.*)

I també una segona reflexió, i és una mica més conjuntural: hem d'animar els nostres clubs, federacions, de qualsevol nivell, sigui un partit de quarta territorial, de bàsquet, de futbol, de vòlei, del que vulguin, a denunciar –a denunciar. Perquè a vegades confonem, i jo crec que això també és un error, el fet de que algú estigui de manera reiterada –no dic de manera esporàdica, de manera reiterada– enviant un missatge d'odi cada setmana quan va a un partit..., ho confonem amb el fet de que com són quatre i ningú anima i tinc aquesta gent que anima, no vull anar en contra d'ells; no vull que aquesta gent no vingui, perquè jo només tinc cent persones cada dia al meu camp. No confondre amb..., això, realment..., no estàs anant contra el teu club; estàs ajudant el teu club, la teva entitat.

Perquè aquesta gent, primer, l'hem d'intentar reeducar, evidentment, perquè animi, respecti, animi el seu equip, no pari de cantar, d'ajudar els seus jugadors, però no pot ser que gent que sabem, i que ja els clubs tenen més que identificada, que cada setmana –cada setmana– el seu discurs és d'odi, el seu discurs és violent...,

que aquesta gent no sigui denunciada pel seu mateix club i després les vies que toquin: anar a la federació, anar al departament, a través d'aquestes figures que abans els hi deia, que a nosaltres ens arribi i puguem prendre accions.

És un canvi, també, perquè moltes vegades em trobo amb això que us deia: «No vull denunciar perquè aquests són els pocs que animen.» És equivocat. Els hem de denunciar, els hem d'assenyalar. I canviar el seu discurs, reeducar-los, però els hem d'assenyalar. I aquest canvi també és important perquè tot aquest discurs d'odi desaparegui de l'esport, que volem molt lluny dels nostres àmbits.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport

300-00283/15

Atenent que no hi ha torn de rèplica, passem tot seguit al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'ús i el foment del català en l'àmbit de l'esport, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té la paraula per un temps de deu minuts la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Molt bon dia. Moltes gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom, diputades, diputats, conseller. Avui fem una interpellació per a l'impuls de la llengua catalana en el món de l'esport amb l'objectiu de normalitzar la presència i l'ús del català a les activitats esportives. I ho fem perquè és una manera clau de treballar per la cohesió del país, que tan necessària és en els temps que corren.

Abans de continuar i d'entrar en matèria, voldria fer unes reflexions prèvies. La primera: li fem a vostè, conseller d'Esports, aquesta interpellació, i no al conseller de Política Lingüística, perquè si bé celebrem i reconeixem que hi hagi un departament propi que treballi per la defensa del català, sempre diem i repetim que justament la llengua catalana és cosa de tots i de totes. És una qüestió absolutament transversal, i convé que cadascun dels consellers i les conselleres del Govern de Catalunya i, per descomptat, el president de la Generalitat al capdavant, tinguin com a prioritat aquesta defensa de la llengua, es facin seva la defensa de la llengua.

Segona reflexió: l'esport català té molts reptes. Ho sabem i ho treballem. N'hem parlat en diverses ocasions debatent propostes a la Comissió d'Esports. Li hem fet preguntes tant oral com escrites i ho treballem cada dia des de tot arreu. Creiem que seria un error pensar que la defensa de la llengua catalana al món de l'esport és una cosa accessòria, un a més a més, un «si tenim temps i ens sobren diners, ja farem alguna cosa pel català». Això seria un error.

Treballar perquè la llengua catalana també en l'àmbit de l'esport tingui més presència és defensar l'esport, és defensar el país i és defensar, com deia abans, la cohesió social. Parlar del català a l'esport no és desatendre la resta de reptes, vol dir posar l'accent avui en aquest punt. I tot és compatible: treballar pel català a l'esport, per millores dels equipaments esportius, per la nova llei, per la millora del registre esportiu o l'impuls de l'esport femení i inclusiu, ho hem de fer tot. Sospiteu d'aquells que faran el discurs de «això no és el que importa de veritat»; són els que sempre els sobren les excuses per anar en contra de la llengua catalana.

I tercera reflexió prèvia: conseller, defensar el català no va contra el castellà ni contra cap altra llengua. És així de simple, i cansa que ho haguem de recordar: és defensar el català.

I, ara sí, entrem en matèria i parlem de la llengua catalana, que és la llengua pròpia i oficial de Catalunya. Ho volem fer perquè està en un moment de debilitat, amb una davallada de l'ús social especialment entre els més joves i amb amenaces i perills constants. Per això cal potenciar-la. Cal donar-la a conèixer i cal fomentar-ne l'ús perquè sigui una llengua útil. El català, com deia, és eina de cohesió, punt de trobada de la nostra comunitat, i és la columna vertebral de la nació. I la defensa del català gaudeix d'un ampli consens tant polític com social com cultural. Volem defensar els drets lingüístics i poder viure plenament en català a Catalunya –simple i senzill–, amb tot el respecte, com dèiem, també per la diversitat lingüística, sí, però amb tot el respecte també per la pròpia llengua catalana.

I parlem d'esport, que és també una de les principals eines de cohesió, de transformació social i de transmissió de valors. Milers de clubs i federacions esportives catalanes articulen el territori i tenen un paper clau en la formació, educació i socialització de la ciutadania. Més del setanta per cent de la població de Catalunya practica esport amb regularitat, i és l'activitat de lleure amb més participació dels joves.

Per tot això, l'esport pot tenir un paper clau també en la promoció de la llengua, com dèiem, per la seva dimensió, perquè és absolutament transversal i intergeneracional. Perquè l'esport ofereix un entorn ideal per a l'ús informal del català i permet ampliar, per tant, l'ús de la llengua més enllà dels entorns com l'escola, associant la llengua amb moments d'oci i amb emocions positives, i també perquè l'esport uneix i crea interaccions, vincles entre persones de procedències molt diverses, promou valors, crea equip. L'esport, per tant, com deia, genera vincles i un fort sentiment de pertinença.

Per tant, podem dir i constatar que té molt potencial, l'esport, com a eina de promoció i normalització de la llengua. De fet, vinculant llengua i esport tenim una doble oportunitat cohesionadora.

Parlava de dades, al principi, o de la debilitat de la llengua, i això ho reflecteix l'enquesta d'usos lingüístics. Si mirem dades concretes del món de l'esport, tenim les dades de la macroenquesta d'Òmnium Cultural del 2024 sobre català i esport, i allà s'indica que el català es coneix però no s'usa habitualment al món de l'esport tant com voldríem. L'ús del català, de fet, està més normalitzat en els àmbits formals, però és més feble en els àmbits informals, espontanis, en les interaccions bidireccionals.

La situació del català és preocupant als entrenaments. Són l'àmbit més feble i a la vegada més estratègic, perquè acumula major part de dedicació de temps i major nombre també d'interaccions, però justament per això és també l'espai amb més potencial de canvi i de millora. Evidentment, trobem diferències territorials: el Pirineu, Terres de l'Ebre i comarques centrals destaquen per ser els territoris amb més ús del català; en canvi, l'àrea metropolitana és el territori amb menys persones que el parlen.

I també hi ha diferències entre els esports: el futbol, que és l'esport més massiu, doncs, és el que menys usa el català; per contra, veiem com el bàsquet té unes dades millors. De fet, si mirem les dades del bàsquet, hi ha una diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya, que va elaborar també la Plataforma per la Llengua conjuntament amb la Federació Catalana de Bàsquet, i allà podíem trobar aquesta idea, la vitalitat del català al món del bàsquet, ja que és la llengua clarament majoritària en les converses dels entrenaments.

Tots aquests treballs i estudis coincideixen en assenyalar unes qüestions claus, algunes de les quals també es van poder treballar en el marc d'un simposi que es va fer ara fa unes setmanes aquí a la vora, al Born Centre Cultural, el Simposi Internacional sobre Llengües Minoritzades i Futbol, l'SGÔR, que va organitzar també la Plataforma per la Llengua. I algunes de les reflexions que hi sortien i, per tant, coneixement que tenim, són algunes d'aquestes idees. És als espais quotidians on

es consolida la normalització d'una llengua minoritzada, i el futbol –i ho podem portar, per extensió, a l'esport en general– hi juga un paper clau, perquè converteix l'aprenentatge en un ús real i compartit.

El paper dels entrenadors..., abans parlàvem dels entrenaments, doncs el paper dels entrenadors com a referents és clau per millorar l'ús del català. Els entrenadors no només formen, no només ensenyen als esportistes, sinó que també fan de referents i generen uns hàbits lingüístics, si incorporen la llengua en el dia a dia.

I sense futbol base no hi ha futur, és l'element clau. És en aquests espais –i quan dic «futbol» podem dir «esport»– on la llengua es juga el seu ús social.

Encara una última reflexió: una oferta esportiva potent en la llengua pròpia als mitjans de comunicació contribueix a reforçar el prestigi i fer present la llengua allà on es construeix relat i emoció.

Arribats a aquest punt, passem a parlar d'accions. Per sort, fa anys que es treballa en aquest àmbit. De fet, hi ha iniciatives que recentment s'han posat en marxa –també esperem que ens les pugui compartir–, però n'hi ha d'altres que venen de molt més enllà. Voldria destacar l'aposta de les retransmissions esportives en català, amb Joaquim Maria Puyal com a pioner, fa anys, però també iniciatives actuals per seguir normalitzant el vocabulari. Parlo, per exemple, de l'Ernest Macià, a Catalunya Ràdio, per intentar normalitzar el llenguatge en l'àmbit del bàsquet.

Com comentava abans, Plataforma per la Llengua i Òmnium Cultural han impulsat una sèrie de campanyes també en els últims anys –«La llengua ens fa guanyar», «L'esport treu la llengua», entre d'altres–, i veiem com han signat convenis amb clubs esportius com el Júpiter o com el Girona, ara, recentment, justament per fomentar el català. Creiem que és una bona via que s'hauria de poder estendre a molts més clubs del nostre país. Ja fa anys que el Govern, conjuntament amb la UFEC i la UCEC, treballa en aquest tema.

Tenim el Termcat, una eina de país molt important per a la normalització del vocabulari esportiu. I, és clar, tenim el pacte nacional per la llengua, que, evidentment, també parla d'esport en el seu horitzó 9. Algunes de les mesures recollides en l'àmbit de l'esport en aquest pacte nacional per la llengua són un programa de foment de l'ús del català en l'àmbit de l'esport, la col·laboració amb la UFEC i la UCEC per continuar impulsant la normalització del català en l'àmbit esportiu, catalanitzar els noms dels esports i de les disciplines esportives mitjançant el Termcat, incorporar a totes les enquestes del Departament d'Esports preguntes sobre la utilització i l'ús de la llengua en l'àmbit esportiu, i difondre campanyes i materials de sensibilització lingüística en l'àmbit esportiu.

Doncs bé, conseller, davant de tot l'exposat, el que sabem, el que hem viscut, les eines que tenim, allò que s'està fent, li voldríem traslladar algunes preguntes sobre l'acció del seu Govern. D'entrada, és la política lingüística també una de les seves prioritats? Quines mesures han desplegat del pacte nacional per la llengua i en quina fase es troben, en concret i d'aquestes que ara li comentàvem? Quan i com impulsaran el programa de foment de l'ús del català en l'àmbit de l'esport que inclogui també formació i foment de la llengua? Han fet alguna formació en aquest sentit impulsada des del seu departament o des del Govern? Com estan els convenis actualment amb la UFEC i la UCEC amb relació als temes de la promoció lingüística? Tenen previst incorporar a les enquestes que pugui fer el departament preguntes sobre la utilització de la llengua a l'esport? I quan impulsaran alguna campanya o materials de sensibilització en relació amb aquest àmbit?

Però, més enllà dels compromisos del pacte nacional, que, evidentment, han de complir, han de desplegar, també voldríem saber si estan treballant altres qüestions. Per exemple, estan treballant clàusules lingüístiques per a les concessions en la gestió d'equipaments esportius públics, acompanyant municipis o entitats perquè també puguin incorporar-se clàusules lingüístiques en la gestió dels equi-

paments públics? Quines accions treballen per garantir la presència del català als grans esdeveniments que tindran lloc, que han de passar a Catalunya?

I encara un altre àmbit que donaria per a una interpel·lació sencera, però..., tot el que és l'eSports, el *gaming*, els estríming, els videojocs esportius i tecnologies esportives. Han iniciat, han treballat alguna cosa amb relació a tot aquest àmbit per incentivar continguts en català a les plataformes digitals i d'estríming?

Podríem seguir, però se m'acaba el temps. Per tant, conseller, esperant que ens pugui respondre totes aquestes preguntes, li recordem que nosaltres creiem que cal voluntat, compromís institucional, també recursos –recursos econòmics i feina– i, sobretot, accions estructurals per a la defensa del català al món de l'esport.

El Govern creiem que pot fer de motor en la defensa del català a l'esport. Promoure el català en l'esport no és una qüestió accessòria, com li deia abans, sinó de drets lingüístics, que a la vegada són drets humans, i és una qüestió també de cohesió i de futur. I per això li demanem el màxim compromís.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de resposta ara del conseller, i té la paraula l'honorable conseller d'Esports, el senyor Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; bon dia de nou, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Diputats, diputades... Primer, encantat de que hi hagin dos interpel·lacions seguides d'esport i parlar tant d'esport aquí al Parlament. Jo crec que és una molt bona notícia. Segon, agrair molt el to, com sempre, a la senyora Vilalta. Sempre que parlem d'esport estem molt d'acord, pràcticament en el cent per cent de les coses que parlem. I no hi puc estar més d'acord: com vostè em demana compromís, el compromís ja li puc dir que és total.

I m'ha agradat molt quan ha dit que el català no és excoient del castellà. Jo ho entenc, sempre ho he entès així. I des del punt de vista de que moltes vegades la gent pensa que anar amb una és atacar l'altra..., és un concepte per mi totalment equivocat, erroni, i s'ha de fer èmfasi en que no és així; és riquesa –és riquesa.

I l'esport és un motor, podem ser un motor d'aquesta... Jo me'n considero part. Els meus pares són de fora de Catalunya, van venir fa molt de temps, castellanoparlants. I a mi l'esport em va donar la facilitat d'aprendre segurament el català d'una manera molt més ràpida, fluida, i les activitats extraescolars, federades. I estic tan agraït de que aquest motor esportiu m'hagi servit... I jo l'he transmès després, com a entrenador, com a jugador, perquè crec que és una cosa essencial i..., que podem ser realment aquest motor.

Jo li diré les coses que estem fent, que moltes ja li donaran resposta a les preguntes que vostè m'ha fet. Però tenim molt clar, eh?, que nosaltres... Com li deia, aquest compromís és ferm. Tenim molt clar que els clubs, entrenaments, l'esport escolar, els esdeveniments, les retransmissions, les xarxes formen part d'un motor que ha de ser essencial per transmetre la nostra llengua. I, evidentment, això implica a vegades canviar hàbits també, algunes eines, transformar coses. Però, com vostè bé ha dit, tenim la capacitat de fer-ho i podem intentar fer-ho.

Nosaltres tampoc volem vendre fum ni grans plans amb molts milions d'euros que es puguin aprovar sense re darrere. Nosaltres volem treballar d'una manera real, realisme. Estem en un context no pressupostari, sense pressupost, és a dir, que també a vegades això té mancances. Però no és una qüestió per nosaltres de diners; és una qüestió de consciència segurament, eh?, a l'hora de parlar amb les federacions, amb els clubs, de que els seus correus electrònics els enviïn en català, estar darrere de que els entrenadors parlin en català, etcètera, etcètera.

Li explico, com deia, les coses que estem fent i, a partir d'aquí, jo crec que donaré resposta a les seves preguntes.

Què estem fent, en aquest marc, també, que els hi deia, pressupostari? U. Tallers de sensibilització lingüística. De moment hem fet trenta-tres tallers adreçats a monitors i entrenadors professionals. Molt ficat, el focus, en el futbol i el bàsquet, perquè, com vostè bé ha dit, són les federacions més grans i els esports majoritaris. Perquè vostè té raó, els professionals de l'esport són models lingüístics també, i això ho hem de tenir molt clar. I l'hem de fer servir al vestidor, a l'entrenament, quan parlen amb la premsa, i això ens ha de servir de molt. Jo l'altre dia veia l'entrenador del Girona, el Michel, i el Moncho, un bon amic, entrenador de bàsquet, junts, parlant en català, fent un vídeo en català. Això és tan potent com qualsevol... Així que els entrenadors s'han d'animar a fer aquestes coses també.

Segon. Hem posat a disposició també materials, com és l'actualització del *Diccionari general de l'esport*, del Termcat, que vostè ha dit, amb nous termes, amb infografies de vocabulari habitual en els espais esportius. Amb jocs interactius –vostè parlava de les eines digitals– vinculats amb la terminologia, com, per exemple, amb el bàsquet, que fa l'Encistella en català!, que és un joc interactiu.

Tercer punt. Facilem en l'esport els recursos més pràctics, és a dir, continguts audiovisuals per a l'àudio per entrenar el ciclisme, HIIT, córrer, no?; les classes de *spinning* que siguin en català, que es parli a les sessions guiades pels professionals en català; la música, en català, d'aquestes accions.

Quart. La col·laboració amb creadors, per exemple, i amb la revista *Fosbury*, que els hi donem materials de qualitat amb perfils molt reconeguts pel sector. També continguts útils, accessibles, descarregables, fàcils d'utilitzar.

Cinquè. Portem el català també a l'àmbit esportiu, com són els càntics. Oferim càntics en català als pavellons, als camps de futbol, perquè sigui de la manera més natural possible, també, als camps, que n'hi hagin a la graderia.

Sisè punt, les retransmissions en català. Aquí sí que m'agradaria fer un incís. Ja m'han sentit moltes vegades, i els hi diré amb molta claredat. Quan jo vaig entrar com a conseller, corria greument el perill de que el canal d'Esport3, que és el canal d'esports, desaparegués, tal qual, no?, que anés a la plataforma tot i que... Crec que era un error. Jo creia que aquí, amb aquesta potència que té l'esport, havíem d'actuar. I no ha passat no només això, sinó que el mes de gener i el març d'aquest 2026 són els dos mesos amb els rècords històrics –històrics– de retransmissions, d'audiència en català al canal Esport3. Ahir, per exemple, vam tenir el Godó, l'Uni Girona, el bàsquet de la Penya, el post-Madrid. Les audiències –aquest matí n'he demanat les dades–, boníssimes, és a dir, que ha funcionat aquesta... I amb partits històrics, eh?, de bàsquet, per exemple, i amb audiències històriques, que feia molt de temps que no passava.

També estem parlant amb la 2Cat. Hi estem parlant per intentar planificar també esdeveniments amb ells. També hi vam parlar, per exemple, quan es va fer el Catalunya-Palestina, si es podia retransmetre també pels dos canals, i moltes altres retransmissions. És per nosaltres una de les vies més i més importants.

També treballem amb les dades. Per nosaltres és important no només treballar amb accions que tu penses, sinó després, també, com les dades que ens donen aquestes accions..., com podem actuar per veure si ho estem fent bé o malament. Ho fem incorporant –i vostè ho ha dit com una de les coses que havíem de fer, però ja ho estem fent– preguntes sobre els usos lingüístics amb enquestes als clubs esportius. Aquestes dades és lo que ens ha de donar, segurament, més marge de planificació de cara al futur a les nostres accions.

També ho fem amb el sistema esportiu català, amb el teixit esportiu català, com vostè ha dit, amb UFEC i UCEC. Amb UFEC tenim un programa amb un pressupost de 170.000 euros, que 140.000 dels 170.000 –és a dir, pràcticament tots– són subvencionats pel departament per generar continguts en català. Que van, per exemple, des de la visibilitat de l'esport federat, amb producció de continguts audiovisuals i adscrits a diversos canals propis, institucionals, mitjans especialitzats...;

més presència mediàtica, sobretot en els esports minoritaris, amb l'objectiu d'aquest reforçament de les disciplines que tenen menys impacte..., com el futbol o el bàsquet, que em deien; la promoció de valors esportius, el foment del joc net, el bon comportament de la gent al camp. I també amb mesures concretes en mitjans: tenim publicació de mínim dos-centes notícies a diaris esportius i l'emissió almenys de quaranta programes a la *Zona UFEC* que fem a Esport3, precisament.

També una estratègia digital amb més presència..., hem reforçat la presència en xarxes socials, amb una mitjana de més de 75.000 impressions mensuals. I amb UCEC incorporem al conveni –que això és important– el fet de l'ús del català a l'hora de que en els consells esportius..., com una part també de valoració de les subvencions, per intentar promoure encara més l'ús del català.

Què estem preparant? Què estem preparant de cara al 2026-27? Evidentment, hi ha un departament de política lingüística, com vostè ha dit. Joestic encantadíssim de defensar el català al món de l'esport, però, evidentment, anem de la mà d'un departament, que per això el Govern ha tingut a bé crear-lo.

I estem treballant en aquest pla d'acció, desenvolupant aquest pacte nacional de la llengua que vostè deia i que es s'ha aprovat –l'any passat–, i que està basat en tres eixos. El primer són aquestes dades. Es faran enquestes i estudis d'hàbits lingüístics al sector esportiu. Incorporem preguntes específiques de llengua en instruments existents, com són els àmbits escolars, etcètera.

Segon, activar el català a l'operativa quotidiana de les nostres entitats, com vostè també deia. Treballem en la comunicació interna, en les circulars, en les comunicacions, en les convocatòries dels actes perquè totes siguin en català. Reforcem l'atenció a les famílies i comunicació d'entrenaments i competicions. Elaborem una eina pràctica com és el decàleg de bones pràctiques per a clubs, federacions i entitats.

El tercer eix, centres esportius i empreses del sector, amb cartelleria, comunicació.

Quart eix, les grans marques esportives; les webs, app, canals de difusió, xarxes socials, manuals, etiquetatge, atenció al client.

Cinquè punt, formació i seguretat lingüística. Oferim cursos i sessions adaptades. Impulsem el voluntariat per la llengua dins de les entitats i empreses esportives.

Sisè punt, els continguts i presència digital, on produïm i difonem materials de tot tipus; augmentar la presència del català a les xarxes, com li deia.

I setè punt, assegurar-nos de que aquest pla arriba, coordinant-nos amb ell amb Esports, Política Lingüística i amb el sector per fer seguiment i avaluació de les mesures que abans li comentava. Incorporem una figura o rol de suport d'un expert que garanteixi el desplegament i la metodologia. Això ho hem parlat fa molt poc amb Política Lingüística i crec que és una de les parts més importants, fer el seguiment de tot això.

Ja com a tancament –que queda molt poc temps, tenia alguna acció més, però crec que ha quedat bastant clar–, hi insisteixo, per nosaltres, i estic completament d'acord amb la seva exposició, és vital que la gent entengui que l'esport és aquest motor també de difusió del català, d'aprenentatge del català, de formació del català. I això ho hem de fer tots junts. Ho dic també perquè moltes vegades, per molt que jo doni una subvenció a una federació o a un club, hem de fer aquest seguiment. I el club ha de tenir al cap que enviar un correu en català ha de ser obligatori; que un entrenador faci tot el possible per parlar en català amb els seus jugadors, amb el seu entorn, és una eina vital.

I si tot el teixit esportiu ho entén d'aquesta manera jo crec que les accions arribaran; si no, estarem parlant moltes vegades d'accions fetes des d'un faristol que després no arriben a la pista. Així que aquest seguiment per mi és clau, com vostè ha dit, i en aquesta tessitura estem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn ara de rèplica de la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, conseller, per les seves explicacions. Abans no he tingut temps, però..., aquesta interpel·lació, certament –vostè hi ha fet una referència– està feta amb la voluntat de ser propositiva, de ser en positiu, justament perquè la llengua va de sumar esforços entre tots i totes –ara ho deia vostè, al final. Cal ser crítics, sí, quan pertoca; cal ser exigents i ambiciosos, i creiem que ho som, i així ho seguirem sent, però també constructius. Perquè ens necessitem tots i totes, evidentment, dins de les institucions, però també amb la societat civil, en aquest cas que ens ocupa, amb els clubs, amb les federacions, amb totes les entitats esportives, i forjant aquests grans consensos que la llengua requereix i que l'esport també requereix.

Reconeixem tot allò que s'ha fet, algunes de les qüestions que ja venen de lluny, la feina que s'està fent, també n'havíem tingut coneixement pels comunicats de premsa, però sí que creiem que cal una passa més. Vostè ara deia «que arribi», que arribi als clubs, que arribi a les famílies, que arribi a tothom, perquè si fem feina que després no té la transcendència d'arribar als usuaris finals, doncs, no estarem excel·lent en els objectius. I, per tant, calen també mesures estructurals; no anar posant pedaços, perquè, si no, diguéssim, no s'aconsegueixen ni s'assoleixen els objectius.

Aquesta legislatura hi ha dues conselleries noves al Govern, justament la d'Esports, que vostè ostenta, i la de Política Lingüística. Aquestes dues conselleries són claus per al tema que avui ens ocupa. I voldríem que es notés aquest canvi substancial, que sí que és cert que fa temps que s'està treballant en aquest àmbit. Creiem que ara, havent-hi dues conselleries, s'ha de notar un salt molt qualitatiu en la defensa de la llengua catalana en l'àmbit de l'esport i poder revertir aquestes dades, que, com dèiem, són justes per al que voldríem d'ús de la llengua catalana.

Tenim les dades, com deia, tenim idees, tenim coneixement, un ecosistema que vol jugar, també; doncs el Govern n'ha de ser el capità, on ha de ser el Govern. Així ho considerem des d'Esquerra Republicana.

I presa de consciència –vostè hi ha fet referència i ho compartim–, la presa de consciència és la clau per després poder canviar no només les mentalitats, sinó també les accions. Però això vol dir que no podem abaixar mai la guàrdia i sempre s'ha de donar exemple.

Miri, la setmana passada –abans en parlàvem, en l'anterior interpel·lació, d'un tema molt rellevant, per cert– es va fer l'acte de LaLiga versus –contra– l'odi en l'àmbit de l'esport, i l'acte es va desenvolupar tot en castellà. Vostè va fer la seva intervenció en català, i la consellera, és cert, i així ho hem de dir també..., però és un acte coorganitzat pel seu departament que es feia a Barcelona, on la major part eren catalans i, ostones, va sorprendre, per no dir una altra cosa, que tot fos en castellà. Això s'ha de cuidar, i més quan hi ha recursos públics.

O també la setmana passada vèiem una formació de la Federació Catalana de Futbol formant sobre integritat a diversos clubs catalans i també es va fer en castellà. Ostones, és que la Federació Catalana de Futbol, que, a més a més, rep també recursos públics, hagi de fer formacions en castellà no ho compartim. I creiem que justament entra dins del catàleg d'accions que cal revertir i que cal prendre'n consciència i que cal evitar simplement pel que hem comentat durant tota aquesta interpel·lació. Això cal vetllar-ho. I cal exigir compromís a tothom, sobretot, com dèiem, quan hi ha recursos públics pel mig.

L'hi deia abans, s'hi ha de posar compromís, voluntat i recursos. A la moció concretarem coses que li hem dit, que han sortit durant la conversa, algunes de les que li hem preguntat, allò que apareix al pacte nacional per la llengua. I voldríem

que aquesta moció servís de palanca per seguir avançant, que ens ajudés a tots i a totes com un instrument més de país per avançar en la normalització i en la promoció de la llengua catalana en l'àmbit de l'esport.

Algunes idees, com justament aquest programa de foment de la llengua: seguir amb el tema de la formació, impulsar també la sensibilització; si s'escau, l'acompanyament als municipis, també com a actors claus perquè puguin fer la feina amb els clubs a nivell municipal; la campanya institucional de promoció del català en l'àmbit de l'esport, o fins i tot poder impulsar un grup de treball en el marc de la Taula de l'Esport que puguin treballar els temes de la llengua catalana.

Abans d'acabar volia fer esment d'una iniciativa que es durà a terme just d'aquí un parell de dies, el Correllengua Agermanat, que des de diumenge recorrerà el país sencer, recorrerà tots els Països Catalans per a la defensa de la llengua catalana, precisament vinculant esport i vinculant llengua, també mobilització i també reivindicació. Des d'aquí, per tant, volíem aprofitar per fer un agraïment a l'organització i a totes les entitats del país que s'estan sumant i que s'han adherit a aquesta iniciativa, i també fer una crida a la participació de tothom al Correllengua Agermanat per sumar-se al tram que vulguin, perquè passa pràcticament per totes les comarques, i poder defensar la llengua mentre també es fa una mica d'esport, que està bé, però sobretot posant-hi aquesta consciència que avui hem demanat.

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn de rèplica del conseller, i té la paraula l'honorable Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, vicepresidenta, un altre cop. Gràcies, diputada. Bé, és que estic molt d'acord amb vostè, la veritat és que no puc..., li donaré resposta a coses que m'ha dit, però, evidentment, estic, a nivell global, molt en concordança amb el que vostè m'ha dit. I, a més, amb una cosa del principi que m'ha agradat molt, que és l'exigència constructiva; vostè ha parlat d'exigència constructiva. Benvinguda sigui per part de tothom, en qualsevol àmbit.

En el Departament d'Esports, sempre que l'exigència sigui constructiva, nosaltres estarem oberts a intentar-ho –després, les coses arriben on arriben. Si em permeten una petita anècdota, quan era entrenador sempre els hi deia als meus jugadors: «Preocupa't el dia que no et foti bronca o que no vingui a parlar amb tu. Aquell dia preocupa't. Si et deixo de banda aquell dia o no et parlo, aquell dia estàs mort.» Doncs aquí, una mica el mateix. Està bé que hi hagi aquesta exigència, sempre que sigui positiva, perquè hi hagi un seguiment, és a dir que benvinguda sigui.

Evidentment, també parlava vostè de totes les accions. I és lo que li deia, a vegades no és una qüestió... I estic completament d'acord amb vostè, i per això li deia que a vegades dir o enviar un pla en que «destinarem 5 milions, 8 milions...» no té massa sentit si de les accions reals, que són aquestes petites accions, no hi ha un seguiment per a una implantació que a nivell funcional sigui realista, és a dir, que faci seguiment de que la gent enviï un correu en català, parli en català als seus clubs, etcètera, etcètera.

Hem de tenir molt clar que, com vostè ha dit, aquesta part de col·laboració amb el Departament de Política Lingüística hi és. Estem treballant de valent. El conseller també, en diverses converses... I jo crec que també ho té molt clar, però li he intentat fer entendre la potència que té l'esport i l'àmbit esportiu en l'àmbit del català, i que no només en l'entorn o en el context del pla nacional per la llengua, sinó en tots els altres àmbits que podem abastar conjuntament, ens anirà molt bé si ho fem de la mà.

Vostè em parlava de l'acte de LaLiga. Jo vaig fer la intervenció en català. És un acte organitzat per LaLiga. Nosaltres vam coordinar tot el tema de la firma del conveni. L'acte l'organitzava LaLiga. És veritat, jo li dono la raó, segurament algun dels ponents podia haver fet la seva exposició també en català, però nosaltres..., ja dic, és un acte organitzat per LaLiga. I en aquest cas..., sempre hi han coses a millorar, igual que en les formacions amb les federacions. Però això és una cosa que nosaltres, igual que hem dit amb la UCEC de que inclús les subvencions puguin tenir algun punt en que això hi sigui d'una manera o hi pugui tenir algun tipus d'incidència, també ho faci... I ser curiosos i fer aquest seguiment, a part de que les federacions facin les seves comunicacions, cursos, etcètera, etcètera.

Necessitem, que vostè ho ha dit, referents. Per això li deia aquesta part que parlàvem abans, de l'entrenador del Girona. Crec que això ens ha de servir a tots. I, quan parla vostè de referents, crec que nosaltres, com a referents també polítics, i en aquest cas el departament, ho hem de fer, i ho hem de fer començant pels àmbits polítics també que després es desenvolupen en polítiques en l'àmbit de l'esport.

El compromís és total –el compromís és total. Abans, que no ho he dit..., en el tema dels esdeveniments esportius sempre hi haurà feina, sempre hi hauran errors, però crec que vostè sap que aquest compromís és gran. Per exemple, en el tema de la Ryder Cup, vostè sap que s'ha incorporat una clàusula perquè el català sigui llengua oficial també a la Ryder Cup, perquè la retransmissió esportiva estigui garantida en català, és a dir, que en això hi vam fer molta incidència. I sempre ho fem. Hem parlat abans de les audiències i de com han tractat el tema televisiu, però que sàpiga que en els esdeveniments, en els grans esdeveniments, aquest compromís també hi és.

I res més. Em parlava vostè del Correllengua. Em van venir a veure. Estàvem encantats de que ho fessin. Ells no són una entitat que estiguin al ROPEC, per tant, depenien a nivell de subvencions de Política Lingüística, però els hi vam dir que, logísticament, portes obertes, que tot el que necessitessin de nosaltres ho tindrien. Perquè també creiem que és una bona acció ajuntar llengua amb esport, amb activitat física, amb salut. És una bona..., segur que és una bona combinació i tindrà molt d'èxit.

Així que res més. Confio en que siguem tots curiosos, perquè tots ens movem en àmbits esportius, tenim fills que juguen a algun esport, nebots o nosaltres mateixos que hi participem, que fem, com hem dit al principi, que el català..., que no és atacar una altra llengua, si tu vols defensar el català; tot lo contrari, ens enriqueix. I l'esport té aquesta potència, aquesta capacitat d'arribar d'una manera molt clara, molt nítida, molt pura a la gent. Utilitzem-la, fem-la servir, i que entre tots siguem més rics també culturalment amb la nostra llengua.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya

302-00227/15

Acabem ara les interpel·lacions, i passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bon dia. Buenos días a todos. Bien, hace unas semanas interpelábamos a la *consellera* sobre qué ha pasado realmente en Cataluña tras dos años de control del alquiler y la declaración de zonas tensionadas. Y la respuesta que recibimos fue un relato autocomplaciente y, en cierta manera, falsario, incluso, porque cuando uno baja al dato, cuando uno baja a la realidad y, por tanto, pues, baja a la calle, esto es lo que ve, que precisamente este argumento es falsario. Porque hay una cosa que está clara, y es que hay menos oferta de vivienda, y eso no hay ni discurso ni informe que lo pueda maquillar.

Como ya le dije en la interpelación, no vale hacerse trampas al solitario, porque la verdad es importante, y acertar en el diagnóstico también es importante; si no, ¿cómo se pretende solucionar el problema del acceso a la vivienda? Desde que se aplican sus experimentos del Partido Socialista y sus políticas intervencionistas, el precio, por ejemplo, por metro cuadrado de una vivienda en alquiler ha subido, precisamente, no ha bajado.

Pero hay un dato todavía más importante, y es que han caído los contratos de alquiler, como bien expuse con datos concretos en la interpelación, y, básicamente, también porque hay menos oferta de alquiler. Y eso, pues, tiene consecuencias en el día a día de nuestros jóvenes y nuestras familias, que son más personas compitiendo por una sola vivienda, por lo tanto, más dificultades.

Y es que han intervenido el mercado de la vivienda sin resolver el problema real, que es precisamente la falta de oferta. Y sin oferta no hay vivienda. Sin oferta no hay vivienda, y grábenselo a fuego de una vez por todas por parte del Partido Socialista.

Y nuestra moción, pues, básica y resumidamente, de lo que va..., en primer lugar, pedimos, por ejemplo, para hacer un resumen, eliminar las zonas tensionadas y el control de rentas, porque los datos demuestran que no están funcionando. Y es que la clave, que es en lo que insisto siempre, es que hay que aumentar la oferta. Y actualmente también hay que tener en cuenta que en Cataluña tenemos tres grandes bloqueos, que uno de ellos es el tema de licencias, el suelo y también la carga normativa, por ejemplo.

En tema de licencias, hay municipios que un proyecto residencial..., puede tardar meses en obtenerse el permiso de obras. Por esto, pues, planteamos algo tan sencillo y tan básico, que es que se cumpla la ley y que se cumplan los plazos que estipula la ley, y no solo para vivienda protegida, sino también para vivienda libre.

Después, por ejemplo, en materia del suelo, hay solares que ya están previstos para vivienda, pero que llevan tiempo bloqueados. Y sí que es cierto que ahora parece ser que algo se está haciendo, pero yo creo que también hay que ir un poco más allá, porque todos conocemos municipios en Cataluña que tienen suelos, ¿no?, por ejemplo, destinados para usos terciarios, como podría ser para temas de oficinas, que a día de hoy no tienen salida porque no tienen ningún tipo de demanda. Y nosotros lo que hemos defendido ya desde el principio es que son suelos que podrían destinarse precisamente para tema de vivienda, sobre todo para vivienda de alquiler.

Por eso yo creo que es imprescindible seguir movilizándolo ese suelo, agilizar su desarrollo y facilitar que pase de ser un papel en un plano urbanístico a que se puedan construir realmente viviendas. (*Alguns aplaudiments.*)

Y después vamos al punto –porque lo he intentado estructurar así, como os decía, licencia, suelo y carga normativa– que es el tema de la carga normativa, ¿no?, porque cada proyecto residencial debe cumplir decenas de requisitos, que si licencias, certificaciones, validaciones, normativas técnicas –*com el codi tècnic de l'edificació*–, y adaptarse a las actualizaciones constantes, documentos, exigencias medioambientales, exigencias verdes, accesibilidad y un largo etcétera, que

todo eso es tiempo y dinero. Y con eso, pues, no se construyen precisamente viviendas, sino que lo que provoca son más retrasos.

Porque a veces también hay que tener en cuenta que para hablar con un área de urbanismo, para poder hablar con un técnico, por ejemplo, o con un arquitecto, puedes tardar semanas. ¿Qué quiero decir con eso? Que hay que facilitar que haya una interlocución que sea ágil en este sentido, porque no puede ser que cuando tú mandas, por ejemplo, un proyecto y te piden una serie de subsanaciones, te lo rebotan, tú respondes, y después tienes que esperar a saber cuántas semanas para, a veces, desencallar ese tema (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que son temas que si se sentara –y ya acabo– la Administración con la parte implicada..., son temas que a veces se podrían incluso resolver en cinco minutos, veinte minutos, y desencallar, precisamente, proyectos residenciales.

En definitiva, todos ustedes tienen nuestra moción. Y después, pues, seguimos hablando.

Gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, avui VOX presenta una moció que compartim en la seva pràctica literalitat, perquè és una moció que defensa les polítiques que fins ara el Partit Popular ha defensat en aquest Ple, i fins i tot hem presentat dues mocions en les que demanem al Govern que rectifiqui.

És que jo, al final..., quan un govern aprova i desenvolupa una determinada política, l'ha d'avaluar i ha de veure les conseqüències d'aquestes polítiques, i hi han dades empíriques que demostren que aquesta política és un absolut fracàs. I, en comptes de canviar la política, cada vegada van intensificant la seva perseverança per controlar, per penalitzar, per perseguir, per estrangular cada vegada més el mercat, perquè, com no té efectes positius, doncs, hi incideixen i hi incideixen fins que al final ho rebentaran tot, perquè ja ho estan fent, estan enfonsant el mercat.

Llavors, aquesta moció, què els hi està dient?: «Escoltin, rectifiquin.» Nosaltres ja l'hi vam dir: elimini la declaració de zona tensionada, demani la derogació d'aquesta zona, i, per tant, permeti que hi hagi una regulació i no una intervenció. Perquè el mercat de l'habitatge s'ha de regular, però no s'ha d'intervenir d'aquesta manera, perquè té unes dinàmiques que, quan hi intervens, el distorsiones de tal manera que l'enfonses, com són les dades que hi ha sobre la taula en aquests moments, no?

La senyora consellera sempre utilitza dades i dona una visió i una lectura unilateral d'aquestes dades. Vostè diu: «El preu de l'habitatge ha baixat.» No és cert: de 770 euros el 22, ara són 870. Sí que és cert que en molts àmbits s'ha estabilitzat, però no analitzen el perquè. Vull dir, l'habitatge de més alt lloguer s'ha retirat del mercat, i, per tant, clar que baixa, però les famílies més afectades, que són les famílies mitjanes i mitjanes-baixes..., per a aquestes el seu lloguer continua igual, i en alguns punts s'ha incrementat. I quan analitzes veus..., si l'efectivitat de la mesura..., vols que no s'incrementi, doncs, això no té un resultat positiu.

I, per altra banda, és una dada, però després, si mires l'oferta, com ha caigut –un vint-i-quatre per cent a tota Catalunya, un quaranta per cent a Barcelona–, veus que el desequilibri és tan gran que no compensa aquesta congelació en alguns àmbits, perquè ha caigut tant l'oferta que hi dificultes molt l'accés, i, a sobre estàs castigant qui vols protegir. Nosaltres volem protegir a tots, l'arrendatari i el propietari, però

perquè hi hagin arrendataris hi han d'haver propietaris, i si vostè enfonsa el propietari no hi hauran arrendataris.

Cada vegada hi ha més competició per poder tenir un accés a l'habitatge. A Barcelona, una posada a disposició d'un lloguer..., tres-centes, dos-centes, quatre-centes persones. I què passa? Que a les persones amb rendes baixes, que són aquelles vulnerables, que vostès han banalitzat la vulnerabilitat de manera que són 1.800 euros, ningú els hi lloga. Per què? Perquè si tenen problemes no poden recuperar el seu pis. Llavors, això és un problema que vostès han d'analitzar.

Per altra banda, aquestes persones..., o persones amb família, amb nens petits. Això és un problema que s'ha de resoldre, perquè són els que tenen principals dificultats per accedir a un habitatge. I, per altra banda, et trobes amb situacions com a tota la part de Santa Coloma, Cornellà, etcètera. L'altre dia sortia un estudi pel qual, per a 400.000 persones, només hi han cinquanta habitatges de lloguer disponibles. Llavors, això és un col·lapse absolut.

Llavors, vostès això és el que han d'analitzar i veure de quina manera es pot desbloquejar. I la manera més adequada de fer-ho... És cert que has de tenir el màxim nombre d'habitatges: un, de construcció, que és lo que s'ha de fer, i, per l'altra, el parc que ja tenim, fer que sigui lo més productiu possible. I vostès la política que estan fent és enfonsar el productiu, el petit propietari, que és la majoria. No són especuladors. Més del vuitanta per cent són petits propietaris que amb molt esforç han aconseguit tenir una inversió en un habitatge. I aquest petit propietari que té aquest patrimoni ha de tenir un rendiment d'acord amb el patrimoni que té, i ha de sortir-li a compte llogar aquest pis, perquè, si no, no ho farà, i aquí es necessita que l'hi posin.

Per tant, lo que s'ha de fer és generar les condicions adequades perquè la gent tingui confiança en el mercat, acabar amb aquesta inseguretat jurídica, generar confiança, generar seguretat jurídica i equilibrar drets, drets entre propietaris i llogaters, perquè al final s'ha de protegir el que compleix, en un camp i en l'altre.

I vostès el que estan fent és, amb aquest desequilibri de criminalitzar i d'enfrontar i de generar aquesta persecució, que ahir ho vam veure amb el decret llei... El propietari..., és que, escolti'm, és alt risc avui en dia posar un pis en lloguer a Catalunya, perquè entre la seva conselleria també hi ha disparitat de criteris a l'hora d'interpretar, hi han resolucions contradictòries, que avui no m'hi puc estendre, en com s'ha d'interpretar a l'hora de fixar un arrendament. I, per tant, escolti'm, això s'ha de resoldre.

I nosaltres donarem suport a aquesta moció. I al punt 13 hem presentat una esmena, i esperem saber si ens l'accepten.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Catalunya no té una crisi d'habitatge perquè el mercat hagi fallat. Catalunya té una paràlisi d'habitatge perquè les institucions han convertit la construcció en un calvari burocràtic, en una cursa d'obstacles fiscals.

La demonització que els socis de govern del senyor Illa han fet dels promotors, constructors i propietaris no contribueix a desencallar un sector asfixiat per regulacions estrictes i orfe de seguretat jurídica. Avui, a Catalunya, es construeix una cinquena part del que es construïa fa vint anys.

Fa vint anys, inversors privats i petites promotores compraven pisos vells, edificis deteriorats, finques amb problemes estructurals, sense ascensor o amb danys per humitats. Encarregaven projectes, contractaven paletes, industrials, arquitectes, aparelladors, pagaven llicències i obres, i retornaven al mercat habitatges dig-

nes per a famílies que necessitaven llogar o comprar la seva llar. Tothom hi sortia guanyant.

Amb el mercat actual, el promotor ha de reservar un mínim del trenta per cent de l'habitatge que construeixi per destinar-lo a protecció. Això és un fre a la inversió privada i una invitació a la deslocalització de promotors i constructors.

Madrid concentra el quaranta per cent de la inversió *living* de l'Estat artificial espanyol; Barcelona, només el quinze per cent. Les inversions, els diners, no desapareixen, es mouen, i per culpa seva es mouen fora de Catalunya.

Si es continua castigant el petit promotor, tindrem menys pisos rehabilitats, més edificis envellits i degradats, menys habitatge digne i disponible i menys impostos recaptats. El seu intervencionisme ferotge no destensiona el parc d'habitatge, l'obstrueix.

Mentre vostès estaven entretinguts aixecant murs de paperassa i peatges administratius amb l'única finalitat d'engreixar estructures de partit i col·locar amics, parents i excàrrecs a guinguetes, la realitat demogràfica els ha passat per damunt. L'any 2002, Catalunya tenia poc més de 6 milions d'habitants. Vint anys i 2 milions d'immigrants després, l'emergència habitacional els ha implosionat als dits. Han inundat el país de gent estrangera, poc qualificada i amb nul poder adquisitiu, a l'enans que impossibilitaven, amb polítiques forassenyades, que s'aixequessin edificis nous. Ara tot són planys i sirenes d'emergència.

Abans de la crisi, la fiscalitat associada a l'habitatge era cíclica: quan es construïa, l'Administració recaptava, però quan l'activitat afluijava, la pressió fiscal també era inferior. El sistema, tot i que imperfecte, seguia el ritme de l'economia real. Avui no. La Generalitat necessita i aspira a recaptar el mateix, malgrat que el sector pràcticament està paralitzat. La fiscalitat sobre la construcció ja no acompanya l'activitat, ara l'estrangula. Amb una cinquena part de la producció d'habitatge que fa vint anys, vostès continuen exigint càrregues urbanístiques, impostos, taxes, informes, terminis i garanties com si el sector estigués en plena efervescència. Necessiten mantenir la macroestructura administrativa que han creat a redós d'aquest àmbit i cobrir el cost fix que se'n deriva.

El resultat és obvi, tan obvi que gairebé ofèn haver-lo de verbalitzar. El promotor mitjà desapareix del mercat, els inversors se'n van a altres països, els propietaris retiren del mercat els seus immobles. Han trinxat el parc d'habitatge i desposseït el nostre jovent de la possibilitat d'emancipar-se, establir-se i formar una família. Avui per als joves catalans tenir un pis en propietat, allò que per a la generació anterior era normal, és una missió impossible.

Però vostès no afluïxen, responen amb encara més intervenció. No per donar seguretat jurídica, promoure la construcció o reduir la càrrega administrativa, no; la seva resposta s'encara a controlar encara més el mercat amb zones tensionades, índexs de preus, registres de propietats, nous mecanismes d'inspecció i sanció. En comptes d'escoltar els experts, han comprat la narrativa del Sindicat de Llogateres. Esperem que no en comprin també l'estètica o acabaran tots amb vel islàmic.

Mentre vostès acumulen decrets, registres i sancions, el mercat de l'habitatge es va empentint. No per manca de demanda ni de capital, no, sinó per la intrusió administrativa, que el fa feixuc i inviable.

La crisi de l'habitatge ha demostrat allò que tots ja sabíem i que la correcció política negava: a Catalunya no hi cap tothom. Prou immigració i prou polítiques suïcides.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per un temps de cinc minuts la diputada Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats. Consellera, avui parlem de polítiques d'habitatge, una vegada més, i jo crec que des de Junts per Catalunya les nostres polítiques d'habitatge han estat llargament explicades aquí i a Madrid, i crec que cal dir que han estat sempre valentes.

I això ho dic perquè ens podríem haver sumat molt ràpid a les polítiques populistes contra l'especulació posant tots els propietaris, tinguin mil pisos o en tinguin tres, en el mateix sac, com els culpables de tot, podríem parlar de contenció de rendes... Això hauria estat el camí fàcil, però nosaltres hem triat el camí de l'estudi, de la ciència, del rigor, del dret comparat, i hem mirat què passa allà on s'apliquen aquestes polítiques, i aquestes polítiques han estat un fracàs.

Apostem per tres punts molt clars, i no els hi agraden tant, i són: la inversió –la inversió–, la seguretat jurídica –que és la clau de tot, perquè ens han fugit tots els inversors de Catalunya– i també acabar amb totes aquestes traves burocràtiques. I el temps ens ha donat la raó.

I mirin, els hi poso un exemple: Canadà. Canadà ha eliminat l'IVA en l'obra nova destinada a lloguer. També ha posat incentius fiscals, ha donat el compte habitatge als joves –que tantes vegades ha reclamat Junts per Catalunya– i ha reduït la burocràcia. Resultat: 1,3 milions d'habitatges en cinc anys. Caigudes de preus del vint-i-u per cent. Per tant, això ens dona clarament la raó.

I, per si no n'hi hagués prou, aquest dictamen que sembla que no acabin de mirar de la comissió de treball de la Comissió Europea, que dona tres directrius claríssimes: la primera, més habitatge públic i assequible; la segona, captar més inversió, pública i privada, tanta com faci falta, i la tercera, reduir la burocràcia.

Però, mirin, divendres vaig anar al Fòrum Europeu que es va fer al CosmoCaixa i vaig escoltar astorada la diputada..., la ministra –perdó– Yolanda Díaz traient pit de les polítiques que havien fet els Comuns i Sumar allà, a Barcelona, parlant de lo dolents eren tots els propietaris de Catalunya i que tot estava en mans d'uns pocs. Jo vaig passar tanta vergonya quan van sortir tots els experts i van explicar que Barcelona era el pitjor banc de proves que s'havia fet mai en matèria d'habitatge..., i van haver de pintar-li la cara dient-li que el vuitanta-cinc per cent de propietaris en aquest país són un sol tenidor. Per tant, és molt difícil que una persona que té un pis pugui especular. Però a ella no li va caure la cara a terra de vergonya i va continuar allà asseguda.

I ahir, consellera Paneque, vostè també jugava al mateix joc i ens donava dades comparades d'altres comunitats autònomes fent veure que a Catalunya tot va bé. I és que les dades que li ha donat la diputada Esteller estan publicades a la seva pàgina web, a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Contractes, amb dades. Quants? 2022, 152.770; 2023, 132.988; 2024, 118.000, i 2025, les dades que tenim, 108.000. Perdonin, si això no és reduir l'oferta... En més d'un vint per cent. Sap què vol dir, això? Vol dir milers de persones buscant pis. I què vol dir? Més competència. I quan hi ha més competència, qui guanya? Guanya el més fort. Per tant, vostès no fan política per a la gent que treballa cada dia en aquest país.

I parlem del preu mitjà. També dades que han donat vostès a les seves pàgines webs: 2022, 759; 23, 830; el 24 hi ha una petita reducció a 822 i, ep, 2025, 854,76 de mitjana d'un lloguer a Catalunya. Per tant, jo, consellera, li diria i els demanaria a tots vostès: arribin a casa i mirin-se al mirall i mirin-se als ulls i diguin-nos si no han enganyat els ciutadans de Catalunya amb les polítiques d'habitatge que vostès han practicat fins ara. *(Alguns aplaudiments.)*

I els senyors de VOX, per acabar. Els senyors de VOX ens parlen d'inversió, que és la clau de la solució, però miren a una altra banda quan no entenen que aquests diners que cal invertir els tenim. Els catalans els tenim, els generem amb la nostra feina i el nostre esforç, però quan parlem d'això vostès miren cap a una altra banda. I jo els hi recordo una cosa, a tot aquest hemicicle: vostès han estat escollits pels

ciutadans de Catalunya. Vostès juguen amb la samarreta de Catalunya aquí i a Madrid.

I, als companys d'Esquerra Republicana, deixin-me dir-los que quan han estat a govern el primer que han fet ha estat carregar-se les competències catalanes en matèria d'habitatge. I això és jugar primer amb la samarreta d'Esquerra i després amb la del seu país. I per mostra, un Rufián. (*Veus de fons.*)

I, ja per acabar, recordem una cosa: la samarreta amb la que juguen vostès és la que garanteix un millor futur per als nostres fills, la que garanteix un habitatge digne per a tots els ciutadans de Catalunya, i aquesta és la samarreta de Catalunya. I jo els hi dic una cosa, nosaltres ho tenim molt clar, ara i sempre: nosaltres juguem amb la samarreta de Catalunya i juguem amb l'escut al pit. I ara i sempre, Catalunya primer.

Que tinguin un bon dia.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, presidenta. Diputada Freixa, jo no li puc dir amb quina samarreta juguen vostès sempre, però el que avui hem vist molt clar és que vostès avui han jugat amb la samarreta de l'extrema dreta i la dreta d'aquest Parlament (*alguns aplaudiments*), i això és la realitat que avui hem vist. Per tant, crec que hi ha un consens molt coral que han demostrat avui tots vostès amb quina és la seva proposta i quina és la seva fórmula d'habitatge. No s'esgarriïn, és el que vostès han explicat ara mateix en aquest faristol.

Per tant, creiem que el que avui es porta a debat és una proposta que no ens sembla del tot seriosa per abordar la crisi de l'habitatge, perquè es fa des d'una perspectiva..., des d'una proposta certament complexa i que en el fons defensa un model que ja ha fracassat, que és el de deixar l'habitatge en mans del mercat, perquè creiem que aquesta és la veritable qüestió de fons. Vostès parteixen d'una premissa que ens sembla errònia, que és que el mercat sense regulació acabarà equilibrant l'oferta i la demanda i farà abaixar els preus, però la realitat que veiem a Catalunya i a moltes altres ciutats europees ens demostra exactament el contrari.

Venim de dècades en què el mercat ha funcionat pràcticament sense límits i el resultat ha estat desastrós: preus disparats, expulsió dels veïns i veïnes dels seus barris, impossibilitat d'emancipació per a molts joves i un parc públic d'habitatge clarament insuficient. I és aquí on tots vostès defensen tornar enrere, que és eliminar zones tensionades, eliminar mecanismes de contenció de rendes i barra lliure a aquests especuladors que precisament han trinxat els nostres pobles i ciutats. Per tant, tornar a un model que ha contribuït directament a la situació actual.

I encara més: el que plantegen no és només ineficaç, sinó que també és profundament regressiu, perquè quan es desregula el mercat de l'habitatge qui en surt beneficiat no és la majoria social, sinó una minoria que acumula propietats i cada cop més capacitat d'inversió. I això té unes conseqüències directes, que és més desigualtat, més precarietat i més exclusió residencial.

Però és important també que mirem avui la realitat de cara. A Catalunya molts joves destinen una part absolutament desproporcionada dels seus ingressos a pagar el seu lloguer, amb uns salaris de mitjana que ronden aquests 22.000 euros anuals i amb uns preus de lloguer que superen de llarg en moltes ciutats els mil euros mensuals. I, per tant, amb aquestes condicions d'accés a l'habitatge i de vida no és que sigui difícil accedir a un habitatge, és que és pràcticament impossible per a la gran majoria de gent, especialment per a les persones joves. I, per tant, davant d'aquesta realitat, el que creiem és que el que cal no és revertir aquestes mesures, sinó al contrari, cal reforçar-les: el que cal és protegir els llogaters, donar estabilitat als

contractes i garantir que ningú hagi de destinar la major part del seu sou simplement a tenir un sostre.

I això no és un problema que es resolgui només construint més, perquè el problema no és únicament quantitatiu, sinó distributiu. Tenim milers d'habitatges, però una part significativa d'aquests habitatges no es destina a que la gent hi pugui viure, que és el que hauria de ser i per al que hauria de servir la funció principal de l'habitatge, sinó que precisament molts d'aquests habitatges estan supeditats a altres usos que no són residencials. Parlem d'habitatges buits, parlem d'usos turístics, parlem de concentració en mans de grans tenidors. Aquesta és una part essencial i pràcticament el principal problema que tenim amb l'accés a l'habitatge i que vostès decideixen ignorar.

Per tant, la clau no és només quants habitatges es construeixen, sinó com es garanteix que aquests habitatges compleixin aquesta funció social i estiguin realment a disposició dels veïns i veïnes que hi volen viure, en aquests habitatges. I, per tant, sense aquesta mirada, qualsevol augment de l'oferta serà insuficient o fins i tot pot ser contraproductiu.

Per això nosaltres el que defensem és una altra mirada, una mirada que entén l'habitatge com un dret fonamental i que erigeix polítiques públiques que han de ser valentes i equilibrades. I, per tant, sí, cal incrementar l'oferta, però cal fer-ho amb criteris socials i territorials, impulsant aquest habitatge públic veritablement assequible i mobilitzant també el parc públic existent. I, evidentment, sí, també cal regular el mercat, perquè quan no hi ha regles, el resultat no és més eficiència, com vostès diuen, sinó més desigualtat.

I, per tant, en definitiva, la crisi de l'habitatge no admet solucions simples i retòriques fàcils, com avui ens han demostrat. Requereix una acció política valenta, polítiques públiques decidides i sostingudes en el temps per poder veure'n els resultats. I també requereix entendre que el mercat per si sol no garantirà mai un dret bàsic com és el de l'habitatge.

Per tant, el model que vostès defensem planteja prioritzar aquesta desregulació, la reducció dels impostos i una confiança cega en el mercat, i això és justament el contrari del model que defensem nosaltres, que és prioritzar les persones, l'equitat i la garantia efectiva de drets.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Deien que dades, no? I, de fet, el primer punt de la moció parla de les dades de l'Incasòl, que diuen que els preus no han baixat, i donen les xifres del 2022, 770 euros, 870 el 2025. Quan jo vaig veure aquest punt vaig pensar: «Per què aquestes dades? Per què aquesta franja en concret? I per què compara el 2022 amb el 2025?» I vaig pensar: «Faré un exercici.» I vaig anar a les dades de l'Incasòl. Hi ha un excel que pot descarregar tothom que vulgui. I vaig mirar una mica més enrere, a veure què estava passant abans del 2022, i a veure què va passar també entremig del 2022 i el 2025. Perquè recordem que la llei estatal pel dret a l'habitatge s'aprova el 2023, i la declaració de zona tensionada i, per tant, el control de rendes, només comença a aplicar-se a Catalunya el març del 2024. Per tant, vegem què ha passat abans.

El preu mitjà a Catalunya del lloguer el 2017, 654; el preu mitjà del lloguer el 2018, 692 –puja en trenta-vuit euros de cop, només en un any–...; el 2020, 734 –quaranta-set euros de pujada de cop–; el 2021 hi ha una baixada, és cert, perquè recordem la pandèmia: la pandèmia va tenir un efecte clar en els lloguers, i baixa a 724. Què passa el 2022? Que de 724 passa, el preu mitjà del lloguer a Catalunya, a 779,

cinquanta-cinc euros de cop. El 2023, què és el que passa? Que puja a 835. Són cinquanta-sis euros de cop. O sigui, aquesta pujada que posen a la moció i que n'han parlat, cinquanta-sis euros, es produeix del 2022 al 2023. El 2023 s'aprova la llei de contenció de rendes, però com que es triga molt en declarar la declaració de zona tensionada no entra fins al 2024. Recordem, 2023, eh?, 835. Portàvem una mitjana, els darrers dos anys, d'augmentar més de cinquanta euros l'any.

Què passa el 2024? Que puja a 844, nou euros. Home! Què ha passat aquí? Veníem de pujar quaranta, quaranta-dos, cinquanta... Oh, del 2023 al 2024, que és aquesta franja que vostès posen, puja nou euros.

Què passa del 2024 al 2025? Que de 844 euros de mitjana de lloguer a Catalunya puja a 852, vuit euros. Oh! Què hi ha hagut aquí al mig? Què ha passat? Oh, la contenció de rendes i el control de preus. Oh! Què ha passat a les zones tensionades entre el 2024 i el 2025, que són els dos anys que tenim? Zones tensionades, eh? El 2024, quina era la mitjana? 884. Què diuen les dades oficials de l'Incasòl que cita la moció el 2025? Que en les zones de mercat tensionat ha passat a 870. Ha baixat catorze euros. Oh! Com pot ser que la mitjana de tota Catalunya pugui i a les zones tensionades baixi? I això havent-hi encara el frau dels lloguers de temporada, el frau dels lloguers d'habitacions i la manca de control efectiu per part del Govern d'aplicar el règim sancionador. Què diuen les dades? Que la regulació i la contenció de preus funcionen. I si no, desmuntin aquestes dades.

Què ha passat a Madrid? Què ha passat a Madrid? Un moment. He intentat trobar evolució de les dades del lloguer a la comunitat autònoma. No he trobat dades oficials, no sé per què. No ho sé, no les he trobat; segur que hi són i no les he trobat, eh? Primer trimestre del 2026, rècord històric del preu de lloguer del metre quadrat a Madrid, 21,69. Preu mitjà a Madrid, 2,423 euros. Preu mitjà a Barcelona –i és una barbaritat–, 1,151, segons dades de l'ajuntament. Oh! Què passa a Barcelona? I què passa a Madrid? Que Madrid és molt més «guai» i llavors els madrilenys han de pagar molt més pels lloguers? Doncs no, passa que a Barcelona hi ha contenció de preus i Madrid és un campí qui pugui a favor dels especuladors.

Jo crec que les dades han parlat per si soles, no cal que m'allargui massa més. Crec que... Li podria dir a la senyora Orriols que el Sindicat de Llogateres té més de cinc mil persones afiliades, que si ha anat alguna vegada a una manifestació deu haver vist que sí, que, efectivament, hi ha gent amb vel, hi ha gent que no té vel i, sobretot, també hi ha molts catalans i catalanes manifestant-se d'aquells que vostè creu que són els únics purs que tenen dret a l'habitatge aquí a Catalunya. Aquesta gent també es manifesta, perquè també els catalans i les catalanes estan patint l'especulació en l'accés a l'habitatge.

I, evidentment, a Junts: no fugen els inversors, fugen els fons especuladors, que han tingut un campí qui pugui gràcies als incentius fiscals. I si volen ser valents de veritat i «Catalunya, primer», aprovin la pròrroga de lloguers que afecta més de 750.000 persones a Catalunya. Això és ser valent i posar Catalunya primer.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, també per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada la senyora Laure Vega. Quan vulgui.

Laura Fernández Vega

Bé, jo, escoltant-los..., semblaria que hi ha un fantasma que recorre l'Estat, i que seria el comunisme, simplement perquè hi hagi una pròrroga de lloguer i una mica de contenció de rendes en algunes ciutats. El que passa és que jo crec que no és aquest, el fantasma que recorre l'Estat. Crec que hi ha un altre fantasma que es pregunta on van els diners de VOX, perquè... Crec que ens ho preguntem honestament en aquest Parlament, la CUP ens ho preguntem tot sovint, però també he vist que s'ho preguntaven les seves joventuts, que recollien diners per la dana i que ja expli-

caran on són i que ara també s'ho estava preguntant Ortega Smith, que, per cert, mentre intervenien em sembla que l'han expulsat o que s'ha fet públic que l'havien expulsat. Llavors, clar, jo em planto aquí i com haig de demanar-los que no expulsin les famílies de casa seva, si estan fent fora Ortega Smith del seu partit? Em pregunto si deu ser també amb Desokupa, que, per cert, aquests dies ha sortit fent-se unes fotos amb Juan Roig. Si és que al final del dia són tots bastant amics.

La pregunta d'on són els diners és com la pregunta d'on són els habitatges, perquè els diners no han desaparegut, el que passa és que ves a saber a què s'estan destinant, i l'habitatge tampoc. Diuen: «Sense oferta no hi ha habitatge.» Però com es solucionaria això? Eliminant impostos, topalls, preus i zones tensionades. Perquè no han parlat de que això fos construït; per tant, no hi ha pisos o els tenen tancats?

Perquè, tenint en compte la seva tradició, estava aquí escoltant-los i pensava que precisament quan va haver-hi tota la batalla per tenir vuit hores de treball, és a dir, que els teus avantpassats no poguessin tenir..., els meus avantpassats treballant catorze hores diàries i fins a l'extenuació, la patronal catalana va reaccionar a la vaga de La Canadenca amb un *lockout* de vuitanta-quatre dies arrasant la caixa de resistència de la CNT. Com no era suficient, van treure els gàngsters al carrer, que serien els seus desocupes d'avui, a intentar que es decretés l'estat de guerra. Hi va haver pistoles i bàsicament es van intentar carregar moltíssims treballadors i moltíssims sindicalistes.

Doncs bé, avui si venen aquí a dir que no hi ha habitatge i tenint en compte que l'habitatge, a diferència de les fàbriques, no el poden deslocalitzar, la pregunta seria: per què els tenen tancats? Perquè m'agradaria recordar-los que això és delicte. Això és delicte. Que es sancioni o no es sancioni és un altre tema, però tenir els pisos buits està prohibit. Llavors, aquesta gent que els hi diu que no hi ha habitatge, si us plau, portin una llista al Govern i podem començar a posar les sancions que hauríem d'estar posant.

I, llavors, escoltava... Quan ha parlat la diputada Orriols de l'estètica del Sindicat de Llogateres pensava: «Bé, ara estarà en contra de que hi hagi samarretes produïdes aquí.» Però no, parlava dels vels. Jo crec que aquesta *perrera* que tenen amb el Sindicat de Llogateres és perquè els hi fa de mirall a una extrema dreta, a l'altra extrema dreta i a la dreta que cada vegada es decanta més, depèn del diputat que parli, cap a l'extrema dreta. Perquè mentre vostès parlen i s'omplen la boca de defensar Catalunya o Espanya, tot amb la bandereta d'Israel o d'Estats Units, només defensen els senyorets de *cortijo* de sempre, que, a més, són els que s'encarreguen precisament d'explotar els treballadors.

Crec que el Sindicat de Llogateres els hi fa de mirall perquè al final del dia persones com Carme Arcarazo i Enric Aragonès, que ara us semblarà a vostès que no són gaire catalans, a lo que es dediquen és a defensar els catalans. Perquè, pregunta: entre un professor com el Txema i un fons d'inversió americà com New Amsterdam Developers, què? Què decideixen els seus partits? Entre el Juanjo i un fons d'inversió, què decideixen els seus partits? Quin és el tema? Que no podem viure a Gràcia o a l'Eixample? Que aquí només hi poden viure vostès, amb les seves paguetes o els seus símls, com Ayuso, quan li regalen un pis, no sabem per què?

Què passa aquí? Qui defensa els catalans en aquest país? Doncs institucions com el Sindicat de Llogateres. Qui demostra que encara es pot fer política també fora d'aquests parlaments? Institucions com el Sindicat de Llogateres, tres-centes persones a l'assemblea que tenien el passat divendres per organitzar-se per la pròrroga del lloguer. Això és el que els hi fa vergonya. Perquè jo veig les seves parades i no han ajuntat tres-centes persones ni pagant perquè posin els cartells, amics.

Per tant, diputats, com ha dit la diputada Freixa, tot aquest sector, eh?, vagin a casa, mirin-se al mirall i pensin què han fet mai per defensar els catalans en aquest país –què han fet mai. Perquè jo l'únic que veig són catalans expulsats pels seus

amiguets de Desokupa –pels seus amiguets de Desokupa– de les seves cases, i els barris, cedits aquí a americans i a grans tenidors. Això és lo que vostès defensen. No els hi agrada el Sindicat de Llogateres igual que no els hi agrada el top manta. Per què no els hi agrada el top manta? Perquè el top manta es dedica a regularitzar les persones precisament perquè els vostres amiguets de la construcció no els puguin tenir esclavitzats pagant res i sense drets, que això és el que passa a la construcció en aquest país, i per això és un dels sectors que tenen més mortalitat dins del treball.

El problema del Sindicat de Llogateres, per a vostès, és que els hi recorda el mateix que deia ahir: que no s'ha acabat la festa, que per als catalans la festa encara no ha començat. Així que rentin-se una miqueta la boca quan parlen dels que sí que defensen aquest país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I ara també per defensar... –perdó–, per defensar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units té la paraula la senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, vicepresident. Bon dia, diputades, diputats. Diputades de VOX... Ara no la veig..., ah, aquí. Hola, bon dia, Mónica. Mira, jo crec que el que caldria és que donéssiu també un repàs a les accions que està fent el Govern en polítiques d'habitatge. Un repàs que es pot mirar a la pàgina web, que està..., de veritat, desborda i tot la informació que hi ha, perquè s'estan fent moltes coses.

I us ho dic també perquè aquesta proposta que heu fet –no la interpel·lació, sinó la moció–, al meu parer, molt rigorosa, perquè tracta com molts temes, però..., tots escampats i amb poca rigorositat. Però algunes de les mesures que hi han és que ja s'estan portant a terme, perquè alguna l'encerten, de mesura, però és que ja s'estan portant a terme. Un repàs, una mica de repàs, una mica de treball, més rigor, mirar-ho, buscar-ho, comparar-ho.

I, a més, és que la consellera Paneque ho ha explicat moltes vegades en aquest faristol. El pla Cinquanta Mil, la reserva pública de solars –dimarts passat, la interpel·lació que li vaig fer jo a la consellera precisament per centrar-nos en aquest tema de la reserva pública de solars. Com està funcionant? Amb quin objectiu? Que és buscar el sostre, tenir el sostre preparat per poder construir habitatge, que és una de les seves propostes, construir habitatge. Doncs és que ja s'està fent. S'han d'informar una miqueta més.

I també des del Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya s'han desplegat un conjunt de mesures al voltant de la Llei 12/2023 –és veritat que a vostès aquesta llei no els agrada i voldrien que es derogués–, que modifica la llei de l'IRPF per a contractes de lloguer a partir d'ara no sé quin mes del 2024. Aquesta llei no els hi agrada, aquestes qüestions de l'IRPF ja tampoc se les mira. Clar que això és aplicable a les zones de mercat tensionat, que també les volen eliminar.

En tot cas, el que sí que no els hi interessa, diputades de VOX, és el que està fent el Govern de la Generalitat. No els hi interessa saber-ho perquè no volen que funcionin les polítiques d'habitatge que està fent el Govern de la Generalitat, perquè se'ls hi desmunten les seves idees i les seves qüestions que estan explicant a tothom. *(Alguns aplaudiments.)* Això és el que no els hi interessa. En fi.

De tota manera, diputada Lora, ahir la diputada... –perdó–, la consellera Niubó, a la interpel·lació del seu grup sobre educació, els hi deia: què estan fent a les comunitats on vostès tenen influència en temes d'educació? Què estan fent? Quin control estan fent de les polítiques que porten els governs on vostès tenen influència? I jo avui també els hi torno a fer la mateixa pregunta –després aviam si m'ho pot contestar–: què estan fent a les comunitats autònomes on vostès tenen influència en te-

mes d'habitatge? Perquè, que jo sàpiga –o les dades les tenen malament...–, el dret a l'habitatge no està garantit en les comunitats on vostès sí que poden posar aquests temes, tots aquests que estan en la moció, em sembla que són catorze o divuit punts. Què estan fent en aquests governs? Re.

Saben què passa? Que vostès proclamem fórmules, però després, quan arriba l'hora de la veritat, eh?, o *me salgo de aquí o ya no...* No exigeixen allà on poden exigir que sí, que han condicionat governs, que s'apliquin mesures per garantir el dret a l'habitatge.

Bé, anem al fons de la qüestió, de tota manera, diputada de VOX. Sap què passa? Que és que tenim una manera de veure la societat i de veure com ha de funcionar tot que és diametralment oposada, vostès i nosaltres, i jo crec que no ens trobarem mai. El model de societat que volem és totalment diferent, i ens allunyem molt dels posicionaments ideològics. Miri si ens allunyem dels posicionaments ideològics que jo sento vergonya d'una regidora de vostès que va amb samarretes dient «más muros, menos moros». (*Alguns aplaudiments.*) Vergonya els hauria de fer, això. Això és un missatge racista.

Bé, de tota manera, voldria, en el minut que em queda, comentar alguna de les qüestions que han plantejat els altres grups. I li diria a la diputada Esteller que l'hem escoltat moltes vegades explicar tots aquests números, però és que és el mateix: què estan fent en les comunitats autònomes on governen? És que el problema de l'habitatge no està solucionat tampoc a les comunitats autònomes on no s'aplica la llei de contenció de lloguers. On no s'aplica tot lo que a vostès els hi fa aquesta urticària és que tampoc està resolt, el tema del dret a l'habitatge, vull dir que hauran de rumiar-s'ho, també.

A la senyora Orriols li diria: sí, certament, s'ha paralytitzat el sector de la construcció i aviam si torna a engegar, però és que vostè, que podria fer algunes coses en el seu municipi..., 2024, zero habitatges iniciats; 2025, zero habitatges iniciats. Vol dir que vostè, que podria també les llicències..., o estimular els constructors promotors a Ripoll, tampoc ho estan fent.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer per un temps màxim de dos minuts.

Mónica Lora Cisquer

Moltes gràcies. Bé, per posicionar-nos sobre les esmenes. Sobre l'esmena del Partit Popular, ja li vaig avançar que no la podíem acceptar, perquè en certa manera és una forma de descafeïnar el nostre punt original, que és el punt número 13 de la moció. Sí que és cert que la nostra proposta, doncs, és una proposta de màxims, és una proposta sense complexos, que hi demanem la prioritat nacional en matèria d'habitatge i, per tant, defensem que primer hem de ser els de casa. (*Alguns aplaudiments.*)

I senzillament... Perquè estem molt cansats, no? Amb tot el tema, per exemple, de les regularitzacions i tot plegat estem molt cansats de que Catalunya s'hagi convertit en un paradís de turisme sanitari i de prestacions socials, inclús un *resort* per als immigrants. I és que aquest fet representa una espoliació dels nostres drets adquirits històricament durant generacions pels nostres avis i pares. I n'estem molt farts, i això s'ha d'acabar. I, en aquest sentit, Junts també mira cap a una altra banda. (*Alguns aplaudiments.*) I, sí, nosaltres defensem que per a habitatge, que per a feina i que per a ajudes socials primer han de ser els de casa.

I, segons l'esmena d'Aliança Catalana..., dir que no la podem acceptar, perquè bàsicament, doncs, fa una traducció literal de la nostra moció.

I, després, m'agradaria comentar-li al Partit Socialistes que li agraeixo sempre el seu to, malgrat, lògicament, les discrepàncies, i que puguem debatre els diferents

models en matèria d'habitatge. Vostès poden defensar el seu model tant com vulguin, però les dades són les que són: hi ha menys disponibilitat d'habitatge, menys contractes que es signen en matèria de lloguer, i això és el que hi ha. O sigui, pot sonar molt bé el seu model en matèria d'habitatge, model intervencionista, però la realitat és que no funciona.

Per exemple, polítiques intervencionistes com la imposició del trenta per cent de reserva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) d'habitatge protegit. A municipis, per exemple –ja acabo, eh?–, com Mataró hem passat de tenir uns trenta habitatges protegits el 2022, i quan es va imposar aquesta normativa de reserva del trenta per cent, 2024, no hem arribat ni a onze habitatges protegits. Per no parlar ja de la baixada de la recaptació de l'Administració local via habitatge.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Molt bé. Acabat el debat... No hi ha en el... En aquest punt... (*Veus de fons.*) Digue'm? (*Veus de fons.*) És que en aquest punt... Ja ha passat diverses vegades, no contemplem les al·lusions, diputada. (*Veus de fons i remor de veus.*) Diputada, les al·lusions són lògiques en una moció entre el que han dit uns diputats i uns altres. (*Veus de fons.*) Miri, aquest president, en aquest punt, de mocions, no donarà al·lusions directes, i menys entre els diputats que han intervingut en les mocions. (*Veus de fons i remor de veus.*) Té raó que no s'haurien de fer referències a lo que han dit els altres diputats, té tota la raó. Mirarem... (*Veus de fons.*) No. Diputada, no té la paraula, d'acord? (*Veus de fons.*)

Passem... Bé, primer els recordo que, acabat aquest debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud

302-00229/15

I ara passarem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per exposar-la, durant un temps màxim de cinc minuts té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés. Quan vulgui. Té la paraula.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors diputats... El sentit d'aquesta moció i el sentit de la interpel·lació que vam fer just abans de Setmana Santa era posar de manifest els malestars, els neguits, els enutjos, les inquietuds dels usuaris de l'R2 Sud, substancialment de la gent del Baix Penedès i del Garraf, no?, en un context de problemes endèmics que patim en aquesta via des de fa molts anys i molt agreujats, òbviament, arran de les obres que s'estan fent entre Garraf i Sitges. Teníem un mal servei i és molt obvi que avui tenim un servei pitjor.

El meu grup vol reconèixer, senyora consellera, i li agraeixo que ens acompanyi, l'esforç que està fent el Govern per afrontar aquesta situació, però, certament, el pla alternatiu que està en marxa no està suficientment ben dimensionat. Tenim gent dreta en els autobusos, gent dreta en els autobusos que surten de les ciutats del Garraf i del Baix Penedès que va a Barcelona o la gent que torna a Barcelona, i ho estem normalitzant.

Els trens continuen sent impuntuals. Això que era habitual, ara, quan tens dos trens per hora, és encara més rellevant –és encara més rellevant. Fins i tot amb el senyor Jové fèiem broma ara: escolti, jo he arribat bé avui, però ha estat la notícia, diguéssim, excepcional de tota aquesta setmana, que els trens han arribat amb vint minuts, trenta minuts tard.

O trens que desapareixen: de cop i volta, el tren que està anunciat en el monitor desapareix i tampoc se'ns diu res, no? En aquest sentit, evidentment, la informació continua sent poc clara, poc fiable. Les aplicacions públiques no funcionen. Els ciutadans han construït aplicacions pròpies per donar més informacions als usuaris.

Per tant, reconeixent l'esforç, diguem també que les coses no estan anant bé. I, com li deia a la interpel·lació a la senyora consellera, la perspectiva de l'arribada de l'estiu, amb un increment de la utilització d'aquesta línia per persones que previsiblement es desplaçaran a les platges del Garraf i del Baix Penedès, encara situa com a més inquietant la situació, no?

Dèiem també en el debat de la interpel·lació que les compensacions, doncs, haurien de ser més clares. Tenim ara garantit fins al 30 d'abril la gratuïtat del servei. Però jo li insisteixo, consellera: la gratuïtat hauria de ser fins que les obres finalitzin, no dependre d'aquestes decisions que el Govern va prenent. I hi ha la qüestió de la gratuïtat de la C-32. Entenc que alguns grups s'hi oposin, però per a moltes persones que no tenen alternativa o que l'alternativa ferroviària o l'alternativa del bus no és l'adequada, per moltes raons diferents, la gratuïtat de la C-32 tindria tot el sentit.

I hem de recordar, a més a més, senyora consellera i senyores i senyors diputats, que, efectivament, no?, aquí la Generalitat està assumint un sobrecost també en aquelles línies ordinàries que s'han de reforçar, no només les línies noves o els busos nous que es posen i que, efectivament, l'Estat assumeix, sinó el reforç a les línies interurbanes de manera ordinària.

La moció que plantegem des del Grup d'Esquerra Republicana pretén millorar el dispositiu alternatiu, reduir el temps de trajecte, millorar la informació als usuaris, compensar els usuaris, garantir transparència i seguiment, seguiment amb les autoritats locals i comarcals de manera imprescindible, i exigir, lògicament, a l'Estat totes les responsabilitats: que el Govern sigui contundent en la relació amb Renfe i Adif i el Ministeri de Foment, no?

I, clarament, aquesta moció vol enviar tres missatges molt clars: respecte als usuaris del transport públic, que mereixen solucions a les alçades de les afectacions que pateixen; compromís amb les comarques afectades i amb el conjunt del corredor sud, i exigència institucional. El país necessita un sistema ferroviari fiable i unes obres que es facin sense traslladar els costos exclusivament als ciutadans ni a la Generalitat.

Jo espero que aquesta moció avui surti amb una àmplia majoria i que el Govern en prengui nota, i que allò que el Parlament li demana es pugui fer realitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units, la senyora Imma Ferret Raventós, per un temps de cinc minuts.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, vicepresident. Molt bon dia a tothom. Consellera... Des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar agraïm al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya la presentació d'aquesta moció, una moció que ens permet parlar sobre un eix de transport tan important per als que som de la vegueria Penedès i per a tot el país com és l'R2 Sud.

Parlem de rodalies novament, parlem de garantir la mobilitat al territori, parlem en aquesta ocasió de les obres del corredor sud ferroviari, en concret el Penedès Marítim. Unes obres que coincidim que són del tot necessàries per garantir el servei que la ciutadania mereix. I, si m'ho permeteu, considerem que són unes obres que han de permetre reconstruir la confiança de la població en els transports públics, una confiança malmesa des de fa massa temps i, podríem dir, causada per la manca d'atenció de diversos governs o per la falta d'inversió, però jo em centraré en el present.

Millorar una infraestructura com aquesta és complex i gens fàcil, i les obres, malauradament, venen acompanyades de situacions temporals d'ineficiència del servei, provocant malestar als usuaris. Són unes obres complexes, però del tot necessàries per revertir la situació en què es troba aquest tram entre Sitges i el Garraf. Són unes obres de manteniment i rehabilitació que s'han hagut d'executar més aviat del planificat i que provoquen l'alteració del trànsit ferroviari de forma important, una alteració no només a l'R2 Sud, sinó en totes les línies que transcorren per aquest corredor, com passa també amb el trànsit de l'R4 Sud. I ho torno a dir, tot allò que sigui actuar per millorar el servei provoca impacte en la mobilitat quotidiana dels usuaris i usuàries de la zona.

I és aquí, en com s'executin les obres, on el Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica té l'oportunitat de tornar l'esperança a la ciutadania i la confiança en el sistema ferroviari del país. Perquè aquest Govern ho té clar: aquest Govern aposta pel transport públic que mereix Catalunya i és conscient de la dificultat de posar al dia una infraestructura com aquesta. I cal remarcar un punt important: mentre l'obra s'estigui executant, s'ha de garantir la mobilitat, i per garantir-la cal fer-ho de forma planificada, reorganitzant els serveis amb transport alternatiu i reforçant els busos interurbans.

I és per això que es va dissenyar un pla alternatiu de transport consensuat amb les entitats, plataformes i municipis afectats. Un pla que funciona; un pla que funciona i se n'està fent un seguiment periòdic des de la primera setmana, d'aquí l'esmena presentada pel nostre grup, que no es veu necessari crear cap altre organisme de coordinació a tal efecte; un pla que, després d'aquest primer mes, amb les reunions periòdiques que es mantenen, s'hi han dut a terme els ajustos que han aportat entitats i ajuntaments després de fer-ne les valoracions. I això és gràcies a un govern que escolta. Per aquest motiu no compartim que d'entrada es valorin negativament aquestes mesures.

I, dit això, i entrant més en el contingut de la moció, hem de dir que estem molt d'acord en que cal continuar demanant i treballant per assolir l'execució de les inversions necessàries en rodalies i aconseguir la transferència de la competència. I, referent a l'increment de places als serveis Avant, dir que també s'estan fent gestions al respecte. I, pel que fa als ajuts compensatoris per a usuaris, dir que s'estan aplicant també mesures.

Ara bé, aquestes mesures no preveuen la gratuïtat de la C-32, i no la preveuen per un simple motiu: segons l'estudi que s'ha fet, aquest conclou que l'impacte sobre la mobilitat en rodalies d'aixecar les barreres és molt limitada, perquè només representa a l'entorn de l'u per cent dels usuaris. Per tant, considerem que és més important reforçar els serveis alternatius, una mesura d'eficàcia real i mesurable i a un cost proporcionat per al pressupost públic.

I, per acabar, dir que davant d'un problema que tenim al Penedès i al Garraf veiem que aquest Govern hi posa remei de manera planificada, coordinada i, sobretot, amb el consens amb el territori.

I per tot l'exposat, i agraint la bona entesa amb el diputat Campuzano davant les propostes d'esmenes que hi hem introduït, i que també n'hem transaccionat algunes d'elles, malgrat que hi ha algunes altres qüestions que no compartim, donarem suport a la gran majoria dels punts de la moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Ara, també per defensar les esmenes presentades, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, diputats... Vull agrair-li, en primer lloc, al diputat Campuzano la presentació d'aquesta moció i la facilitat en poder arribar a acords, que realment ha sigut fàcil transaccionar les esmenes que hem presentat des del Partit Popular.

Perquè..., escolti'm, a la diputada del PSC, no és un problema només del Penedès i el Garraf; és un problema de tot el sud de Catalunya, lo que ha passat amb les obres. I aquest és una mica el sentit de les nostres esmenes.

Sí que la moció parlava de l'R2 Sud, però sí que feia en alguns punts ja referència al Camp de Tarragona quant a l'afectació i la necessitat d'incrementar el transport alternatiu al sud, però ho feia de passada. Lo que hem volgut des del Partit Popular és tindre consciència del problema també al Penedès i al Garraf, però també afecta igualment les comarques de Tarragona, el tall dels túnels del Garraf. I, per tant, hem introduït aquestes esmenes, amb les quals incorporàvem l'R15 i l'R16 dintre de les mesures a prendre.

Fonamental jo crec que és que s'incrementin els serveis Avant des de l'estació del Camp de Tarragona i que, a més, també hi hagi beneficis econòmics, que és una de les esmenes que hem presentat. Per què? Sí que no es paguen els bitllets, una part, però sí que els que hem d'anar a l'estació del Camp de Tarragona a agafar l'Avant hem de pagar igualment, amb la qual cosa no tenim cap compensació. I, efectivament, incrementar... Escolti, jo m'he convertit en una espècie de..., recarregar l'aplicació de Renfe contínuament a veure si aconsegueixo..., perquè hi ha certes hores que és impossible obtenir una plaça en aquests Avants.

També hi ha una esmena que no ha sigut acceptada, però que creiem que és fonamental. I els hi explicaré, perquè, a més, jo crec que posa de manifest la forma de governar i la forma de gestionar les infraestructures ferroviàries per part del Partit Socialistes. Vostès saben que l'estació de Reus i l'estació de Tarragona ciutat estan ja integrades a l'alta velocitat, que podrien anar per alta velocitat? Vostès saben que des de Reus i Tarragona ciutat –no Camp de Tarragona, Tarragona ciutat– estaríem a cinquanta minuts del centre de Barcelona? (*Pausa.*) Per què no passa, això? Que era la nostra esmena.

Mirin, els hi explicaré molt fàcilment. Veuen aquest ramal? (*L'orador mostra un mapa a la cambra.*) Connecta la via de Tarragona a Reus amb l'alta velocitat, consellera. Això està acabat. Construït. Catenària, via..., està tot construït. En aquest ramal d'aquí sí que hi passa, però en aquest no, perquè no s'han passat les auditories de seguretat per posar en funcionament això. Amb això, cinquanta minuts des del centre de Tarragona, cinquanta minuts des del centre de Reus, a Barcelona. I no funciona. I sap des de quan està acabat i no funciona? Cinc anys. Cinc anys fa que han sigut incapaços de posar en servei aquest tram que ens connectaria l'alta velocitat a Reus i Tarragona.

I no és una qüestió del Partit Popular, ho van demanar les plataformes quan hi va haver el tall del túnel de Roda de Berà. I els hi van dir: «No, no pot ser perquè no està en servei.» Però no està en servei per una qüestió administrativa, perquè no s'han fet les auditories de seguretat. Saben lo que representaria això per als ciutadans de Tarragona i de Reus? És que no fa falta estació intermodal de Vila-seca, és que ja tenim la connexió amb l'alta velocitat.

Per tant, des del Partit Popular havíem presentat aquestes esmenes, que Esquerra Republicana ha considerat que no eren adequades, perquè això era més del tall... No, escolti, és que el tall s'hagués solucionat..., la mobilitat dels ciutadans del Camp

de Tarragona s'hagués solucionat posant en servei això. I Esquerra Republicana, al final, al no acceptar, lo que està fent..., és còmplice de la forma de gestionar del Partit Socialistes les infraestructures ferroviàries.

I no em diguin ara que és que el Partit Popular, les inversions del Partit Popular, que no invertim... En aquest cas, jo els hi explicaré: el 2003, el Govern d'Aznar va projectar aquesta via d'alta velocitat de València a Barcelona, el desviament de Vandellòs. Es va licitar el 2004. Sap quan es van parar les obres? Zapatero el 2011 va parar totes les obres del desviament de Vandellòs - Camp de Tarragona. Quan se van reiniciar les obres? El Govern de Rajoy, 2015, va tornar a reiniciar les obres. Quan se van acabar? Govern de Sánchez, al començament del Govern de Sánchez, 2021. I des de llavors, des del 2021, això continua sense funcionar. Per una qüestió administrativa no s'ha posat en funcionament l'enllaç.

I, escoltin, resoldria..., des de l'estació de Tarragona, des del centre de Tarragona i des del centre de Reus, tindríem accés a l'alta velocitat: cinquanta minuts aproximadament, o potser menys, per arribar al centre de Barcelona.

Escolti'm, consellera, jo crec que no podem esperar més anys. I des del Partit Popular ja indagarem quina és la causa exacta de per què no funciona. Perquè és una qüestió administrativa, perquè no ha passat les auditories de seguretat. Cinc anys. Creuen que és acceptable, que una infraestructura que permetria l'accés a l'alta velocitat...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Pere Lluís Huguet Tous

...estigui cinc anys paralitzada? Acabo de seguida, president. Escoltin, aquesta és la manera de gestionar les infraestructures ferroviàries del Partit Socialistes.

Moltíssimes gràcies.

El president

I en darrer terme, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Les obres del túnel del Garraf són tan necessàries com imprescindibles. Per tant, el debat no és aquest; el debat és com s'han planificat i com s'estan gestionant. Estem parlant d'unes actuacions que afecten prop de 125.000 usuaris cada dia. Parlem de l'R2 Sud, però també parlem de tot el corredor sud del país: l'R13, l'R14, l'R15, l'R16 i l'R17 i, de retruc, l'R4. És a dir, tornem a parlar del Penedès, del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre.

I hi tornem perquè el sud de Catalunya és el territori més castigat pel col·lapse ferroviari. Ho vam veure amb el nyap de Roda de Berà, ho hem vist amb el descarrilament de l'R4 i ho tornem a veure ara amb l'R2 Sud, un tall que ja ha començat malament perquè les obres s'han suspès sense informació per als usuaris ni per als ajuntaments afectats. Per tant, plou sobre mullat.

I el denominador comú és la mala planificació del Govern. I ho repetim, no en qüestionem les obres; en qüestionem la gestió. Perquè això és el que passa quan es decideix a sis-cents quilòmetres o a un despatx de Barcelona sense escoltar els alcaldes ni els usuaris.

I en posem exemples –el diputat Campuzano els ha explicat molt bé–: a Vilanova i la Geltrú, una ciutat de més de setanta mil habitants, el transport alternatiu està col·lapsat perquè no hi ha una estació d'autobusos digna ni serveis de transport suficients. A Sitges arriben els autobusos plens, deixant usuaris a terra sense cap servei de transport suficient. Això és el dia a dia: cues eternes, temps perdut, estrès i incertesa.

Cal garantir el dret a la mobilitat al Garraf. Per això votarem a favor d'aquesta moció. Inclou mesures de sentit comú: més freqüència i més capacitat en el transport alternatiu; més connexions amb Barcelona a través dels Avants i busos exprés, mesures compensatòries com bonificacions i reduccions tarifàries, o la gratuïtat de la C-32. Perquè el que no pot ser és pagar per un mal servei.

I aquí discrepem amb la diputada del Partit Socialistes –i puc parlar en primera persona–: per als penedesencs venir a Barcelona s'ha convertit en una odissea; una odissea en temps i en diners. I aquesta frustració s'ha convertit en desconfiança i desesperació. Avui els usuaris no sabem quan passarà l'autobús i tampoc sabem quan arribarem al nostre destí.

Per això hem presentat una esmena, que hem acabat transaccionant, per garantir informació en temps real, fiable, accessible i en català dels serveis alternatius. Perquè sense certesa no hi ha confiança i sense confiança ja poden anar arreglant les vies que si no es millora el servei, no servirà per a res.

I recuperar aquesta confiança també implica canvis profunds, perquè aquesta moció d'Esquerra denuncia el desgavell de rodalies, però mantenen el mateix model de gestió. I això és una contradicció, perquè deixar en mans de Renfe la gestió del servei, els mateixos que ens han portat fins aquí, és perpetuar el problema. O dit d'una altra manera, si seguim fent el mateix de sempre, planificar a sis-cents quilòmetres, passarà el de sempre: trens que mai sabem ni quan surten ni quan arriben. Fer el mateix de sempre ens porta, doncs, al mateix de sempre i per al Penedès marítim significa no resoldre res.

Parlem del territori que més creix del país, ho diuen les dades i ho diuen els alcaldes, que alerten d'una emergència demogràfica sense eines per poder-la gestionar. I en aquest context, la mobilitat esdevé imprescindible, perquè la gent ve a viure al Penedès marítim, però continua treballant a Barcelona i a l'àrea metropolitana i això exigeix un sistema de transport que doni resposta al creixement demogràfic. En canvi, el Govern ha girat l'esquena al Penedès.

Necessitem més i millors serveis, perquè, si no, el Penedès perd oportunitats i perd activitat econòmica. Fa vint anys arribar del Penedès a Barcelona era més ràpid que avui; fa vint anys, consellera, que anàvem millor que avui. I això senzillament és una vergonya. I això passa quan la planificació i la gestió ferroviària es fa a sis-cents quilòmetres del país. I això passa quan no s'escolten els alcaldes i es decideix des d'un despatx de Barcelona. I passa quan es governa pensant només en Barcelona i en l'àrea metropolitana i no en la nació –i ja vam escoltar què en pensava l'alcalde Collboni.

I acabo. Les obres del túnel del Garraf són necessàries i urgents, però també cal garantir el dret a la mobilitat digna. Exigim una millor gestió dels plans alternatius de transport de l'R2 Sud entre Sitges i el Garraf, perquè el sud del país no pot continuar pagant el cost del desgavell ferroviari. La planificació de la mobilitat de Catalunya s'ha de fer des de tot el país, també des del Penedès, i per això continuarem defensant sense matisos el traspàs integral de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Iba a saludar a la señora *consellera*, parece que se ha marchado. Señores diputados, buenos días a todos. Bien, tenemos hoy una nueva moción sobre cuestiones ferroviarias. En este caso la presenta Esquerra Republicana y trata sobre los cortes ferroviarios en la línea R2 Sur.

Nadie discute, nadie discute la necesidad de esta obra que mejorará la seguridad de las infraestructuras ferroviarias en las costas del Garraf. Pero de lo que trata esta moción es sobre los efectos de estas obras en el transporte de las personas. Bien, lo primero que tenemos que decir es que, a nuestro juicio, se trata de una moción oportunista y preventiva, porque la interpelación que dio origen a esta moción, pues, la presentó Esquerra Republicana simultáneamente al inicio de las obras y, por tanto, sin saber si esta vez se habrían gestionado bien sus efectos o no.

Podríamos decir que Esquerra Republicana nos ha puesto la venda antes de sufrir la herida, aunque hay que reconocer que juegan con ventaja, porque los socialistas ya nos han dado muestras más que evidentes y repetidas de su mala gestión en situaciones muy similares y era de prever que volverían a caer en los mismos errores.

Como buenos separatistas que son, pues, Esquerra Republicana usa continuamente su habitual victimismo. Así nos habla de déficit de inversión y mantenimiento en las infraestructuras de titularidad estatal. Bien, podemos estar de acuerdo; podemos estar de acuerdo, pero también hay que decir que una situación similar se da en las que corresponden a la Generalitat. El bipartidismo que ha gobernado España durante casi cincuenta años, siempre –siempre– con el apoyo de los separatistas catalanes –y esto no hay que olvidarlo nunca– ha tenido otras prioridades; como también las han tenido y las siguen teniendo, pues, los sucesivos gobiernos separatistas de la Generalitat. ¿O alguien olvida el despilfarro de cientos y cientos de millones de euros anuales que se dedican a promocionar el separatismo, a crear chiringuitos de todo pelaje o a colocar a los suyos en puestos y organismos inútiles? Si todo este dinero se hubiera dedicado a mejorar nuestras infraestructuras en vez de a despilfarrarlo, no nos encontraríamos con ferrocarriles o carreteras en tan mal estado, o tendríamos líneas de metro, como la línea 9, que deberían estar acabadas y en funcionamiento desde hace ya bastantes años.

Nos gusta, nos gusta especialmente el punto de la moción en el que Esquerra Republicana pide la gratuidad o la bonificación del peaje de la autopista C-32 durante el periodo de obras –nos gusta, nos gusta. Desde VOX hemos propuesto en repetidas ocasiones la bonificación o gratuidad de los peajes de las autopistas catalanas y ustedes siempre han votado en contra. Celebramos su cambio de opinión (*alguns aplaudiments*) y que consideren el vehículo privado como un modo de transporte tan válido como el transporte público. Bienvenidos.

Para terminar, desde VOX vamos a apoyar la mayoría de los puntos de su moción, aunque varios de ellos señalan obviedades: preocupación ante las molestias causadas por las obras –pues sí, evidentemente, todos estamos preocupados–; disponibilidad de un servicio alternativo al transporte –sí, lo queremos–; que ese servicio alternativo esté bien dimensionado y cubra las necesidades de los ciudadanos –por supuesto, por supuesto que sí, faltaría más, ¿no?–; que haya una información adecuada, actualizada y suficiente a los usuarios –pues claro que sí, no va a ser mala, claro que sí, y que se entienda–; buena coordinación entre las administraciones públicas implicadas –pues claro, pues claro que sí. Aunque parecería innecesario señalarlos, son errores que los pésimos gestores socialistas han cometido en otras obras similares y creemos que no está de más recordárselo.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies president i bon dia a totes. Consellera, bé, els Comuns compartim el sentit d'aquesta moció, compartim també la preocupació de fons que aquesta expressa, perquè el que vivim amb l'R2 Sud, evidentment, no és només una afec-

tació puntual derivada d'unes obres, és una alteració profunda de la mobilitat quotidiana de milers de persones, especialment al Garraf i al Baix Penedès, però també, com s'ha dit (*remor de veus*), al conjunt del corredor sud...

El president

Silenci, si us plau.

Lluís Mijoler Martínez

...i a totes les connexions que en depenen.

També compartim el diagnòstic de fons que hi ha darrere d'aquesta moció, que és que el deteriorament del servei ferroviari, evidentment, no ve d'un any ni ve de dos, ve de més d'una dècada de desinversió, de manca de manteniment i de decisions ajornades. Però a aquestes alçades també hem de ser capaces de dir i d'acceptar una altra cosa: que hem perdut massa temps assumint que el mal funcionament de rodalies es resoldria gairebé per desconnexió amb l'Estat, sense traduir aquest diagnòstic en una aposta sostinguda per reforçar rodalies com una veritable estructura de país. I, si m'apuren, també és fins i tot un problema generacional, perquè hi ha tota una generació que ha crescut assumint com a normal un servei públic massa sovint deficient, imprevisible i indigne.

Durant massa temps hem abordat la mobilitat a cop d'incidència, quan en realitat el que teníem al davant era un deteriorament estructural del servei. Nosaltres compartim, evidentment, que les obres són necessàries i el que és exigible és que aquestes obres vagin acompanyades d'un dispositiu alternatiu suficient –s'ha dit per activa i per passiva–, ben dimensionat, ben informat i pensat des de la realitat de les persones usuàries. Val a dir també que aquesta crisi ha de servir, evidentment, per millorar la resposta immediata, però també ens hauria de servir per activar compromisos polítics que ja s'han formulat en aquesta cambra i que van justament en la direcció de deixar de governar la mobilitat només des de la contingència.

Jo mateix recordava ahir a la consellera Paneque la importància d'impulsar un acord, diguem-ne, de la forma que sigui, però que sigui un marc de treball que hem impulsat els Comuns conjuntament amb altres grups d'aquesta cambra perquè respon a una evidència molt senzilla: el país necessita una agenda compartida i sostinguda per al conjunt del sistema de mobilitat pública; ens la juguem. I val a dir també que, de cara al 2028, quan vencen les concessions actuals del transport interurbà per carretera, el que toca no és només renovar contracte, sinó obrir un debat de fons sobre quin model de gestió necessita el país. Nosaltres creiem que cal estudiar experiències d'altres territoris i també la possibilitat de disposar d'un operador públic alternatiu o d'un instrument públic propi que permeti reforçar la capacitat de resposta del sistema, especialment quan cal activar serveis alternatius per carretera davant incidències. De fet, Adif, Renfe ho estan plantejant. I si aquí aquest debat es pensa en continuïtat, amb un model solvent i reconegut com és el de Ferrocarrils, potser ens sorprendria a la majoria què podria arribar a generar, també, més enllà de les esquerres, també en grups com Junts. No és cap extravagància, és obrir un debat seriós sobre com reforcem la capacitat pública de resposta del sistema.

Pel que fa als acords que planteja aquesta moció, des dels Comuns en fem una valoració positiva. Valorem especialment aquells acords orientats a revisar i reforçar el dispositiu alternatiu, adaptar les freqüències i la capacitat a la demanda real, a reduir transbordaments, a millorar la informació a les persones usuàries, establir mesures compensatòries i també reforçar els mecanismes de coordinació, de seguiment i de transparència. I també compartim que cal exigir a l'Estat, a Adif i a Renfe que assumeixin les seves responsabilitats i el cost de les mesures alternatives i compensatòries. Però voldríem també ser clars sobre un dels punts de la moció. Entenem perfectament que en una situació excepcional calgui estudiar mesures temporals per reduir l'impacte econòmic dels desplaçaments obligatoris, però no compartim que la resposta política a una crisi ferroviària pugui ser obrir o bonificar

més autopistes. I si ens en quedava algun dubte, la intervenció del diputat Bello, de VOX, ens ho confirma.

En definitiva –i acabo–, compartim aquesta moció perquè recull una preocupació real i perquè planteja mesures necessàries davant d'una afectació greu. Però també volem aprofitar aquest debat per insistir en una idea de fons: Catalunya necessita una mobilitat pública que no es limiti a reaccionar davant les incidències, sinó que avanci amb una mirada més compartida, més coordinada i més estable.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia a tothom. Bé, a aquesta moció que ens presenten, nosaltres hi votarem quasi en la seva totalitat a favor, perquè, de fet, ha estat fàcil, no?

Mirin, ens trobem davant d'unes obres de tres mesos, que esperem que no s'acabin convertint en més de tres mesos, com sol passar bastant sovint en aquest país. Unes obres necessàries per al manteniment més immediat dels viaductes i túnels de la línia que passa per la costa del Garraf. Per això nosaltres pensem que cal garantir el dret a la mobilitat de totes les persones que es mouen per la Línia R2 Sud, del Garraf i Baix Penedès, i les línies regionals del corredor sud, l'R13, la 14, la 15, la 16 i 17 cap al Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, les comarques de Ponent i també cap al País Valencià. Alguns trens de l'R16 també arriben fins a València. Per tant, hi donarem suport. Tot i això, als punts 6 i 7, transaccionats amb el Partit Popular, es deixen les línies R13, R14 i R17; però, bé, no n'altera el contingut, no passa res.

També cal parlar del servei alternatiu que hi ha, que segur que és millorable i per això donem suport a aquesta moció que ens presenten, però aquí cal tenir molt present que, per exemple, si hi ha servei d'autobús, que són directes, és gràcies a la pressió que han fet les plataformes d'usuàries en els talls anteriors, com va passar en els talls del túnel de Roda o els de l'R3. Per tant, posar en valor totes aquestes entitats que fan una gran feina.

També volem recordar la reclamació que l'Estat es faci càrrec absolutament de tots els costos derivats del tall, també el de reforçar les línies regulars de la pròpia Generalitat. De fet, això ja ho va aprovar el Parlament en diverses mocions arran de la crisi ferroviària, i encara ara nosaltres, almenys, no en sabem res.

Mirin, l'únic punt que no votarem a favor és el punt 14, sobre la gratuïtat de la C-32, perquè nosaltres prioritzem que els recursos públics s'aboquin a oferir noves alternatives en transport públic, no a subvencionar directament la concessionària de l'autopista i a promoure que la gent utilitzi el cotxe; aquesta no és la nostra opció. Amb 600.000 euros al dia que costa aixecar aquesta barrera es poden finançar molts i molts i molts autobusos.

Bé, i també afegiré, malgrat que la moció no en parli, un tema per a nosaltres molt important a mitjà termini, que, de fet, ja s'ha aprovat en alguna moció passada arran de propostes nostres, previ sempre al nou pla de rodalies que ens ha presentat. Aquest pla de rodalies 2026-30 inclou una actuació anomenada «Obra civil i instal·lacions per a l'adequació al Reglament de la Unió Europea número 1303/2014 dels túnels del Garraf, inclosa al programa de reposició d'actius, amb codi 156, per eixamplar-los i que compleixin la normativa d'evacuació». Aquesta actuació projectada per Adif, inclosa al pla de rodalies per a abans del 2030, no implicarà tallar aquest tram de túnels en via única tres mesos com ara, sinó un tall total de diversos anys: una barbaritat. Ens en riurem del que està passant ara.

Des de la CUP ens fem nostra la reivindicació de les entitats i plataformes d'usuàries que, en comptes d'adaptar els túnels a normativa eixamplant-los, el que

caldria és fer un nou túnel de via doble en paral·lel amb una afectació a la circulació ferroviària d'una magnitud, evidentment, molt menor, que a més de complir amb la normativa permetria que els trens poguessin anar a molta més velocitat. Aquesta demanda, de fet, ja es va aprovar, com he dit, en alguna altra ocasió, i el que demanem al Govern és que la defensi a capa i espasa, tant davant d'Adif com davant del ministeri, tot i que, malauradament, al pla de rodalies hi surt l'actuació que implicarà tallar el corredor diversos anys. Adif s'estalviarà diners en l'obra, però després els haurem de gastar en autobusos, i qui en patirà les conseqüències en última instància serà, com sempre, les persones usuàries del servei. Encara som a temps de rectificar-ho, i per això li demanem, consellera, que ho defensi.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Catalunya no controla les seves infraestructures ferroviàries. Podem estar aquí parlant-ne les hores que vostès vulguin i l'única cosa que aconseguirem serà perdre el temps. Mentre depenguem d'un sistema gestionat des de fora, amb prioritats que no són les nostres, aquesta situació no canviarà mai. És més, arribem a l'absurd de que un problema que es genera fora acabi pagant-lo la Generalitat; és a dir, nosaltres, tots els catalans. Sorpren el to amb què se'ns ha presentat aquesta moció, com si encara estiguéssim davant d'un problema conjuntural i no d'un sistema clarament fallit. Els recordo que quan Renfe anuncia la tornada a la normalitat, els usuaris es posen les mans al cap i tremolant, perquè, en aquests casos, la normalitat acostuma a ser un desastre.

Catalunya no es pot conformar en gestionar el desastre, Catalunya necessita un servei ferroviari de primer nivell, d'un país capaç de gestionar íntegrament els seus sistemes ferroviaris i prioritzar el servei que donem als usuaris, que per si se n'han oblidat, són qui el paguen, aquest servei. Qualsevol usuari sap que els serveis de rodalies, regionals i mitjana distància no funcionen; això no és nou. Els pocs trens que circulen van tard, saturats i afectats per constants incidències. Pujar a un tren és una aventura. És tan difícil saber quan sortirà com quan arribarà. Això condiona la vida de les persones, els provoca angoixa. I tot això no es pot acceptar.

Si la gestió és nefasta, tal com vostès mateixos reconeixen, com es pot entendre que continuïn donant suport als responsables d'aquesta gestió? Com expliquen que hagin entregat el Govern a qui ha demostrat aquesta incapacitat manifesta? No es pot jugar a dues bandes. No es pot sostenir un govern mentre es denuncia la seva gestió, per molts alts càrrecs que els salvin i per molts canvis en la investidura. Això no és exigència, això és tacticisme.

A Aliança Catalana ningú ens guanya en exigència, però aquesta vegada els hi demanarem molt poc: trens puntuals i freqüències dignes. En definitiva, un servei que funcioni. Miri si els hi posem fàcil. Ho volen més fàcil encara? Facin al revés del que estan fent.

El que està en joc no és només la mobilitat, és la cohesió del territori, la competitivitat econòmica i la qualitat de vida. Temps de vida que es perd en cada retard, en cada avaria o en cada robatori de cable. No donin ni excuses, ni pedaços, ni contradiccions als catalans: donin solucions a Catalunya. Els ciutadans paguem prou impostos com per tenir un servei digne, fiable i eficient, i això només serà possible quan les decisions es prenguin aquí i es governi pensant de veritat en la gent d'aquí, no mentre hagin de demanar permís a Madrid. Això és el que farem Aliança Catalana quan governem.

Moltes gràcies.

El president

I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, donar les gràcies al conjunt de grups que donaran suport a aquesta moció, singularment a la senyora Ferret, a la senyora Ortiz, al senyor Huguet, per les esmenes que milloren el document inicial d'Esquerra Republicana de Catalunya. Crec que les esmenes ajusten i precisen de manera més eficaç les qüestions que volíem plantejar.

Dir-li al senyor Huguet que el debat que ell obria té tanta rellevància que justifica que no sigui una esmena en una moció parlant de l'afectació a l'R2 Sud, sinó que sigui objecte d'iniciatives parlamentàries específiques. I estic segur que aquí ens hi trobarem, en les exigències que vostè ens traslladava, no?

Recordar, en qualsevol cas..., i el senyor Cornellà ha obert una discussió: ell ens parlava de les obres que hauran de fer-se en algun moment en els túnels del Garraf de manera més estructural, però a nosaltres, senyora consellera, també ens preocupa la posició del ministeri amb relació al desdoblament, quadruplicar la via entre Castelldefels i el Prat. Realment, descongestionar el corredor sud i recuperar, per exemple, en el cas de Vilanova i de Sitges, els trens directes de Vilanova-Sitges a Barcelona va molt lligat a que entre Castelldefels i el Prat les vies estiguin doblades. Jo els hi he de recordar que quan era estudiant i utilitzava els semidirectes arribava a Barcelona amb quaranta, trenta-cinc minuts. Avui això d'aquí és una utopia.

I el nostre grup, sabent que és polèmic, però sí que defensa que per a molts veïns, per a molts professionals del Garraf i del Baix Penedès, l'alternativa és la C-32 i, per tant, estudiar la seva bonificació o analitzar algun tipus de bonificació exprés, avui tindria sentit. Veurem què passa en les properes setmanes, en els propers mesos. La preocupació la tenim tota, però avui és molt clar que el Parlament es pronunciarà clarament per dir que no vol que aquestes obres siguin un calvari més per als usuaris del Penedès marítim. El Govern haurà de prendre nota del que avui el Ple votarà.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives

302-00228/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques esportives. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Diputats i diputades, presentem avui aquesta moció amb una voluntat clara, i és reorientar, d'una vegada per totes, la política esportiva d'aquest Govern i situar al centre d'aquesta política el conjunt de la ciutadania.

Perquè, mirin, el primer que hem de constatar –i ho fem amb preocupació– és que, malauradament, l'esport continua sense ser una prioritat per a aquest Govern. I això no és una simple opinió, és una evidència. Tenim un govern sense pressupost, un govern que ha fet el ridícul de presentar un pressupost per després retirar-lo, però ha deixat al descobert quines són realment les seves prioritats. Se'ls ha vist el llautó. Se'ls ha vist el llautó perquè, en matèria esportiva, aquest Govern de Salvador Illa

continua amb la intenció de destinar tan sols un 0,2 per cent del total del pressupost, un percentatge que és absolutament insuficient, que queda molt lluny del que reclama el sector, i és exactament igual que el que proposava l'anterior pressupost d'Esquerra Republicana, és a dir, *nada nuevo bajo el sol*.

Per això demanem quelcom que és de sentit comú, i és incrementar el pressupost destinat a l'esport i assegurar que aquests recursos vagin destinats allà on realment fa falta: a l'esport base, als clubs, a les federacions, a la millora d'instal·lacions esportives i a tota aquella gent que, amb esforç i amb sacrifici, doncs, sosté el teixit esportiu del nostre territori. Perquè comencem a estar una mica cansats de les bones paraules per part d'aquest Govern, però l'absència total de fets. Perquè, escoltin, si vostès volen que l'esport sigui realment accessible a tothom, han de passar de les paraules als fets, i els hi posaré un exemple que és molt clar, és concret i crec que és molt fàcil d'entendre per part de qualsevol ciutadà.

Ara que estem en el període de presentació de la declaració de la renda, hi ha molts ciutadans de comunitats autònomes governades pel Partit Popular que poden deduir-se una part de la despesa esportiva, contribuents que poden deduir-se part del cost de les quotes d'un centre esportiu, d'una fitxa federativa o fins i tot del material esportiu. Això és fer política útil; això són fets, i això és el que també volem a casa nostra. (*Aplaudiments.*) Perquè, com ja li vaig dir al conseller, tot això és una qüestió de prioritats, i la prioritat d'aquest Govern ha quedat claríssima, i no és l'esport. La prioritat d'aquest Govern segueix sent el malbaratament de recursos a través d'una administració pública elefantiàsica.

I, mirin, a la interpel·lació que vam tenir fa uns dies vaig voler posar sobre la taula una qüestió que nosaltres creiem que és fonamental. El conseller no va voler respondre ni ficar-se en el tema, però nosaltres considerem que és imprescindible. Avui veurem què fa, també, el Grup Socialistes. Ho vaig fer des del màxim respecte i sense la voluntat d'ofendre absolutament ningú, tot i que, per cert, algun diputat dels Comuns va preferir respondre, en una intervenció que va tenir posteriorment, amb insults en lloc d'arguments. Des d'aquí convido al Grup dels Comuns a baixar a aquest faristol i a confrontar idees sense recórrer a la desqualificació, perquè el debat nosaltres considerem que és prou seriós i mereix ser tractat amb el màxim rigor.

I el que plantegem nosaltres és molt clar, és imprescindible i és absolutament necessari: hem de derogar la llei trans per garantir la igualtat real en la competició i en l'esport. El sexe biològic ha de ser l'únic criteri que determini la categoria en la qual participa una esportista. Qualsevol altra cosa és injustícia i és destruir els drets de les dones en l'esport. (*Aplaudiments.*) No té cap mena de sentit que un home pugui canviar-se el sexe així com així i passar a competir en una categoria femenina. I, sincerament, sorprèn –tot i que ja no sorprèn tant– que l'esquerra defensi això mentre es proclama feminista, perquè tot això és radicalment contrari a la defensa de les dones esportistes.

I mirin, jo ja sé què diran alguns de vostès. Ho sentim moltes vegades. Ens parlaran de transfòbia, ens posaran no sé quantíssims adjectius més, però m'és absolutament igual, perquè aquí no estem parlant d'etiquetes, estem parlant dels drets de les dones, de justícia i de sentit comú. Perquè, han vist el que ha dit el Comitè Olímpic Internacional? Diran vostès també que el COI és transfòbic? Diran que el COI és feixista? Diran també que és d'extrema dreta? Potser en el seu món de Yupi, sí, però per a la immensa majoria de ciutadans i sobretot per a les dones esportistes que ho pateixen en primera persona, això no és res més que sentit comú. Una vegada més, les dones pateixen les conseqüències de la seva negligència legislativa i del seu sectarisme. Per tant, demanem una cosa que és molt simple: rectifiquin, acceptin que s'han equivocat i aprovin aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi ha presentat esmenes, i per defensar-les té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Hi ha una cosa que em crida especialment l'atenció d'aquesta moció. Si algú l'ha llegit sense conèixer la realitat, pensaria que a Catalunya fa dos anys que no passa absolutament res en l'àmbit esportiu, que estem aturats, que no hi ha rumb, que no hi ha política esportiva. I sincerament, cal dir-ho clar, això no és una anàlisi, és un relat. I, a més, un relat que no s'aguanta amb les dades, perquè vostès parlen de continuïsmes i de manca de transformació, però quan baixem al detall el que trobem a la moció és exactament el contrari.

En menys de dos anys, per exemple, s'ha desplegat un pla de xoc de 120 milions d'euros per a instal·lacions esportives, amb el noranta-u per cent dels municipis adheritats –el noranta-u per cent. Això vol dir territori, és equitat i significa arribar allà on realment es fa esport: als pobles, als barris, a les entitats, a la immensa majoria dels esportistes. I s'ha fet amb una diagnosi rigorosa, amb un pla d'instal·lacions esportives que ha començat a corregir dèficits que venien de molt lluny. Per tant, la pregunta és inevitable: això és continuïsmes o és fer les coses com feia anys que el sector demanava?

També parlen de manca de suport a clubs i federacions, però hi ha una previsió d'increment del pressupost de més del setanta per cent, que seran més recursos per al teixit esportiu i, sobretot –i això és clau–, una gran aposta per la millora en la gestió. Perquè fer política esportiva no és només posar diners sobre la taula, és reduir burocràcia, digitalitzar processos i escurçar terminis.

Si vostès creuen que no ha canviat res, potser el problema és que no estan escoltant prou el sector. Perquè el sector sí que ho veu, sí que ho reconeix, sí que identifica que hi ha rumb, planificació i una conselleria que està abordant problemes estructurals.

Pel que fa al pressupost, plantegen el debat com si fos només una qüestió de quantitat. Però governar no és només gastar més, es gestionar millor. I aquí hi ha una contradicció evident: critiquen la manca de recursos, però al mateix temps fan propostes com si els recursos fossin il·limitats.

Sobre el model esportiu fan una descripció amb la qual, en abstracte, tots podríem coincidir: esport de base, accés universal, suport al teixit esportiu. Però és que tot això ja s'està fent. Vostès proposen començar de zero i nosaltres proposem consolidar el que ja funciona i fer-ho créixer.

En matèria de fiscalitat passa exactament el mateix. És una proposta que pot sonar bé, però que està plantejada sense cap rigor. Les polítiques públiques no es poden fer a cop de titular. Nosaltres apostem per estudiar la fiscalitat amb criteris de progressivitat, ben coordinats i amb una avaluació real de l'impacte. Perquè, si no, correm el risc de fer anuncis que després no es poden sostenir. I permeti'm que posi sobre la taula la següent qüestió: segons vostès, que no fem res..., doncs resulta que hi ha comunitats, algunes governades pel seu partit, que s'interessen per replicar els nostres programes i les nostres receptes esportives. Alguna cosa es deu estar fent bé, dic jo.

Sobre les instal·lacions esportives, parlen de 300 milions com si fos una solució màgica. Però la realitat és tossuda: ja hi ha un pla en marxa, amb recursos, amb diagnosi i amb execució. Nosaltres no venim a fer anuncis grandiloqüents, venim a desplegar polítiques públiques que funcionin.

I ja els darrers punts de la funció acaben de desvirtuar completament el debat, i contestem, clar que contestem: barregeu esport amb batalles ideològiques i amb propostes que no responen a les necessitats reals del sector. I aquí sí que volem ser

molt clars: l'esport ha de ser un espai d'inclusió, de convivència i d'oportunitats per a tothom. I aquesta és la línia d'aquest Govern.

Senyors del PP, aquesta moció no falla per falta de bones paraules, falla perquè parteix d'una diagnosi totalment equivocada, perquè no reconeix el que s'està fent, perquè ignora la realitat del sector i perquè en el fons no aporta res que ja no estigui en marxa. Per això el nostre vot no és només un no tècnic, és un no polític clar a una manera de fer oposició basada en negar la realitat.

En definitiva, aquesta moció és com aquell que protesta constantment a l'àrbitre perquè no li agrada el resultat, però no mira què està passant al camp. I la realitat és que el partit s'està jugant, s'està treballant i s'estan fent bons passos endavant. Perquè el problema no és el marcador; el problema és que vostès no estan mirant el partit que s'està jugant.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, diputat Ferran... Per a Junts, l'activitat física no és un luxe ni un complement, sinó que és un dret fonamental i un pilar essencial de l'estat del benestar. I em sembla que tots els que som aquí hi estariem d'acord. Per això, per la importància que té, nosaltres, quan es va presentar aquell possible pressupost, sempre hem demanat que almenys es compleixi..., un u per cent del pressupost vagi destinat a Esports –i segur que això el conseller ho compraria–, perquè creiem que això és invertir en salut i és invertir en futur.

I els hi direm que, de la seva moció, compartim el fet que potser les expectatives que tots vam tenir de la bona notícia de tenir una conselleria, potser al final..., de moment estem veient que no està cobrint totes les expectatives, que potser hi falta aquell impuls transformador veritable que ens haguéssim imaginat, però esperem –encara hi ha mandat per fer– que es pugui aconseguir. El partit no ha acabat. Doncs, a veure si podem tenir més bones notícies.

I de la moció, que em sembla que sap que compartim, senyor Ferran, comprem el que és el programa..., les demandes que fa de programa de fiscalitat, la millora dels equipaments esportius, l'aposta per l'esport base. Fins i tot, fa pocs dies, ja vam presentar una moció en aquest sentit, i nosaltres ja creiem que aquells acords, molt semblants als que vostès ara demanen..., ja és un mandat parlamentari si veritablement el conseller creu que lo que s'aprova aquí s'ha de dur a terme.

Ara bé, hi han punts d'aquesta moció que nosaltres no compartim gens, i segur que vostè ja ho deu tenir clar. Primer de tot, creiem que, si volem un veritable sector de l'esport a Catalunya fort i complet, també hi ha d'haver i s'ha d'atendre la situació d'emergència lingüística que pateix el català, també en l'esport. Perquè si veritablement, senyors del PP i senyores del PP, es defensa l'esport català, també s'ha de defensar la seva llengua i el seu ús. O bé quan, en un punt de la moció, surt el fet de que no accepten el reconeixement de les seleccions catalanes. De nou, es traspua en la seva moció aquesta aversió habitual del PP d'anar en contra de tot allò que fa olor a la identitat catalana.

I miri, no poden vendre mocions a favor de l'esport en català i, a la vegada, amb la seva voluntat recentralitzadora, presentar una proposició de llei per retornar a l'Estat les competències en matèria esportiva amb l'objectiu d'evitar la promoció internacional de les seleccions catalanes. I els hi diem ben clar: no se'n sortiran. Això no ho pararan. Perquè, com deia, si el conseller veritablement creu que el que s'aprova aquí és mandat parlamentari, estem més a prop que lluny d'aconseguir-ho. I més ara, quan s'ha obert una finestra d'oportunitat amb la Federació de Pilota

Basca, que ha obtingut el reconeixement oficial i ha aconseguit accedir a l'organització internacional de torn.

Seguint el mateix camí que ells han fet, si a Catalunya això ho féssim, ja ho podríem aplicar de forma immediata a rugbi, a waterpolo, a hoquei patins, a hoquei herba, a corfbol i a bitlles. Perquè, senyors i senyores del PP, saben allò dels valors de l'esport, no? –tots ens ho creiem aquí–, de saber guanyar, de saber perdre. Doncs, en aquest Parlament aquest tema ja s'ha aprovat. Ja han perdut. Ara estan fent allò del mal jugador que no sap perdre i va fent la «rabieta». Els valors de l'esport és això: saber guanyar i saber perdre. I en aquest tema vostès ja han perdut i això, més tard..., ai, més d'hora –espero– que tard, ho aconseguirem.

Sobre els punts que vostès han presentat del 9 al 12, nosaltres el que estem és en consonància amb la llei LGTBI, que fa poc es va aprovar, i estem totalment d'acord amb el posicionament que es tracta en aquesta llei sobre l'àmbit de l'esport.

En el fons, resumint-ho tot plegat i per tancar el tema d'aquesta moció, nosaltres els hi comprem totes aquelles mesures que porten en aquesta moció que plantegen una millora en l'esport, però no comprem aquesta visió anticatalana i el fet d'anar en contra de la representació nacional, ja que creiem que nosaltres..., amb això menystenem l'estima, el sentiment d'identitat i la pertinença del poble català.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, president. Diputats, diputades, conseller... En aquesta moció de polítiques esportives que presenta el Partit Popular, si hi posem bona voluntat, hi ha algunes coses que sonen bé: foment de l'esport base, increment de pressupost, modernització dels equipaments esportius. Evidentment són temes que hem parlat, que hem debatut, que s'estan fins i tot impulsant i que, evidentment, crec que hi ha una unanimitat i un consens en aquesta cambra i en aquest país per anar en aquesta direcció.

Però, si mirem tots els punts i si anem gratant una mica més i baixem al detall, veiem com apareixen els seus *greatest hits*, en podríem dir: negar Catalunya, negar drets humans i fins i tot fomentar incoherències. I ens expliquem. Per exemple, demanen i defensen en la seva moció més diners per a l'esport català. Fantàstic, som-hi! Però llavors, vostès, del Partit Popular, estan en contra del nou sistema de finançament per a Catalunya, que justament ens permetria disposar de molts més recursos al nostre país, també, per exemple, per invertir-los en l'esport.

O neguen el dèficit fiscal, que justament ens menysté i ens treu, fa que no puguem disposar de 22.000 milions d'euros cada any, que justament també podrien anar una bona part a invertir en el món esportiu. I ni tan sols negocien pressupostos. Diuen que els pressupostos haurien de ser d'una manera, però no negocien pressupostos. Per tant, incoherent. La seva solució en la qüestió de diners sempre és la mateixa: reforma fiscal i motoserra.

Després parlen, en algun punt, de suport als municipis, que òbviament crec que també genera molt consens, acompanyar, no?, estar al costat dels ajuntaments del nostre país. Però, si mirem també el seu historial, veiem com l'exministre Montoro, del Partit Popular, a nivell de l'Estat espanyol, ja fa uns anys va impulsar la llei que més ha asfixiat i que més ha afectat i encara afecta ara els ajuntaments catalans, que és l'LRSA. Per tant, una altra incoherència que ens presenten en aquesta moció.

I, sí, nosaltres diem que neguen el país quan els surt la seva obsessió novament contra les seleccions esportives catalanes, fins al punt que van en contra de la internacionalització de l'esport català. Quin és el problema realment que tenen en que

puguem competir oficialment en qualsevol competició representant Catalunya, que els equips, que els clubs, que les federacions que així ho vulguin ho puguin fer? Sincerament, costa d'entendre aquesta voluntat de tallar les ales que els nostres clubs, les federacions, puguin competir sota la bandera catalana. Saben que moltes federacions esportives catalanes es van crear molt més aviat que la federació espanyola, que tenim una llarga tradició justament en els inicis d'alguns dels esports, que tenim una llarga tradició pionera i també de projecció internacional, també, en l'àmbit de l'esport? Per què els molesta tant? Quin és el problema realment?

Només saben de prohibicions, només saben de coaccions en aquest sentit, en lloc de la capacitat de decidir i els valors de l'esport i poder defensar allò que les federacions, en aquest cas, si ho volen, vulguin i ho puguin fer. De fet, en aquest àmbit i en aquest tema, esperem que ben aviat puguem crear i constituir l'oficina per a la promoció de les seleccions esportives catalanes, que ja vam acordar a l'inici de la legislatura amb la investidura del president Illa, i que així ho hem anat treballant amb el conseller i amb el Govern.

I també diem que neguen drets amb el punt de la derogació de la Llei 4/2023, la llei trans i de drets LGTBI, i de tota la resta de punts amb relació a l'assenyalament –perquè així creiem que ho fan– a les persones trans. Això sí, la moció no inclou res de defensa i promoció de l'esport femení. Vostès fan els seus arguments, però no hi ha ni un punt, eh?, en aquesta moció. Li deia que amb les seves propostes amb relació a les dones trans estan generant una por artificial per justificar exclusions. I això creiem que és inacceptable, perquè és discriminatori. No hi ha base científica per a una exclusió generalitzada de les dones trans en les competicions i, de fet, creiem que el COI hauria de retornar al seu posicionament anterior. On hi hauria d'haver inclòs apareix la sospita. I això és el que fan vostès: presenten el debat com si fos un problema generalitzat. I no és així. De quants casos estem parlant?

Si l'esport –com parlàvem abans en la interpel·lació que hem fet amb el conseller i en altres debats al llarg d'aquesta cambra– és una eina de creixement personal, de cohesió social i de construcció de comunitat, la inclusió no és una opció, no és opcional, sinó que és un objectiu central al qual no es pot renunciar. I més, per exemple, en esport base. La pregunta que ens hauríem de fer és: com garantim que les dones i les nenes trans puguin practicar esport, puguin participar? Perquè, quan l'esport exclou, deixa de complir la seva funció principal: ser un espai de cohesió, un espai de participació i d'oportunitats per a tothom. Mirin, l'única certesa és que les dones trans no desapareixeran i les seues ambicions tampoc. Per tant, els demanem que reflexionin, que fem els debats que calgui sobre aquest tema, però des de la perspectiva prodrets i des de la perspectiva inclusiva.

Per tot plegat –i acabo, president–, farem un posicionament de rebuig a tota la seva moció, perquè també en l'esport el seu model està molt lluny del nostre. Des d'Esquerra defensem un model esportiu obert, inclusiu, arrelat al territori; l'esport com a eina de cohesió i de creixement i transformació, no com un espai d'exclusió o de negoci.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. El deporte es salud. El deporte es esencial para la construcción de la persona. ¿Nos lo creemos de una vez o nos quedamos aquí solo afirmándolo? Yo hoy en VOX creo que tenemos muy claro cuáles son sus beneficios. Sabemos de la importancia que tiene, no solo a nivel individual, sino también para la construcción de una sociedad mejor, una sociedad más fuerte y más preparada. Porque sí, el deporte forma el carácter, fomenta la disciplina, el esfuerzo, la

constancia y nos aleja de muchos de los problemas que afectan a nuestra sociedad. Porque, cuando una sociedad pierde las raíces, el cuerpo y el espíritu se convierten en el campo de batalla.

Y eso es exactamente lo que está pasando. Porque, durante muchos años, las élites globales nos han empujado hacia la vía contraria. Se han fomentado conductas sedentarias, se han normalizado hábitos de vida insanos, se ha premiado la comodidad y el conformismo por encima del esfuerzo y del sacrificio. Y ahora nos encontramos con una parte de la juventud que cada vez es más débil, es más dependiente, tiene menos herramientas para afrontar los problemas de la vida. Y la consecuencia es la terrible epidemia de salud mental que está sufriendo nuestra sociedad y, en su máxima consecuencia, el suicidio. Y digámoslo claro: el mejor antidepresivo que hay es el deporte. Porque, sin deporte, no hay una juventud fuerte, y sin una juventud fuerte, nadie construirá un futuro prometedor.

Pero bajemos al barro. Mientras el sector deportivo pide apoyo real, el Gobierno responde, sí, pero responde con buena cara y con pocos gestos. Se ha creado una consejería que prometía elevar la importancia del deporte, pero lo único que han elevado han sido los sueldos y los altos cargos. Es verdad... (*Alguns aplaudiments.*) Es verdad que han estado más cerca de los clubes y de las federaciones, pero no basta con estar, señor *conseller*. Hay que actuar, hay que dar respuesta, hay que cumplir con todo aquello que ha prometido.

Sin embargo, el Govern ha definido claramente cuáles son sus prioridades más allá de las declaraciones públicas: ocultar y proteger la presunta corrupción en la Federación Catalana de Fútbol; politizar y dividir a los deportistas promoviendo la internacionalización de las federaciones catalanas; inmovilismo; señalización. Inmovilismo porque, aún con la consejería, seguimos atascados en exactamente los mismos problemas de siempre de los que les han precedido: la burocracia interminable, proyectos destacados, subvenciones que no se ejecutan, que nunca terminan de llegar, igual que en muchos otros aspectos.

El socialismo mantiene exactamente la misma línea de desgobierno que sus socios separatistas de Junts y de Esquerra Republicana. Aunque en su caso les tenemos que añadir algo más, porque no solo se han olvidado del deporte base, sino que hemos tenido que ver cómo sus satélites mediáticos, los satélites mediáticos del socialismo, cómo el socialismo atacaba a los deportistas que practicaban deporte en los gimnasios o que practican las artes marciales. Hemos visto sus programas. «Terrible, ir al gimnasio es de extrema derecha, es de neonazis. Los *gymbros*, los *fachabros*, el terror de la democracia.» Los gimnasios, parece –escuchándolos a ustedes– que casi se han convertido en un centro de reclutamiento, de adoctrinamiento de la extrema derecha.

Y esto lo hacen para luego poder venir con titulares como el que hemos visto en elDiario.es de esta última semana, diciendo que VOX encuentra neonazis en los gimnasios y en las artes marciales su nueva cantera juvenil en Cataluña. Ni caso. (*Alguns aplaudiments.*) Honor a los jóvenes de VOX en Cataluña, honor a los colectivos patriotas e identitarios. No les hagáis ni caso. Dejad que la izquierda siga deconstruyéndose. Dejad que la izquierda siga comiendo soja. Vosotros entrenad, poneos fuertes, cultivad vuestro carácter, porque juntos –juntos– nos vamos a abrir paso entre las ruinas para reconstruir un futuro prometedor, con la sonrisa y con la espada.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

(*Remor de veus.*)

Lluís Mijoler Martínez

Bé... (*Rialles.*) Gràcies, president, i bon dia de nou a totes. Conseller, jo crec que no ens en sortim, eh? No aconseguim..., i ho dic molt seriosament. No aconseguim abstreure el món de l'esport i tots els consensos que hauríem de generar i que sembla que són de sentit comú i que hi hauríem d'estar d'acord, del tacticisme, del politiqueig, no?, d'utilitzar-lo com a eina ideològica. I, en aquest sentit, el diputat Navarro convidava a confrontar idees. Doncs, bé, així ho faré. Per cert, no sé d'on treu vostè que jo he insultat a ningú. No, no ho vaig fer. Per tant..., en fi.

La seva moció, senyors del PP, senyor Navarro. Bé, això no és una moció per millorar l'esport a Catalunya, de cap manera. Això és una moció en la seva competició amb VOX i Aliança, en aquest campionat de Catalunya de la dreta ultra –això sí, categoria elit, suposo que és en la que volen competir–, perquè vostès el que fan..., agafen alguns problemes que sí que són reals al món esportiu i els converteixen en una excusa per a això: propaganda ideològica, guerra cultural i, sobretot, assenyalar col·lectius. Un artefacte, com deia, de confrontació per disputar-li a VOX i a Aliança qui fa el discurs més reaccionari, més excloent i més útil per alimentar els prejudicis de sempre. I això no ajuda l'esport.

Nosaltres, els Comuns, no els hi comprem ni el marc ni la trampa. Perquè, mirin, els Comuns sí que creiem que l'esport és una política pública central. L'esport és salut, és educació, és cohesió, és igualtat, però sobretot és vida comunitària. L'esport de base és una xarxa social de primer ordre, especialment als barris populars i als municipis on els clubs i les entitats fan una feina impagable. I, per això mateix, aquest debat mereix rigor, honestat i, sobretot, compromís públic. No mereix ser convertit en una pista d'aterratge per a les obsessions ideològiques del Partit Popular, de VOX o d'Aliança.

Perquè vostès diuen defensar l'esport de base, però quan aterren les seves propostes, ho tornen a fer amb la recepta de sempre: menys acció pública directa i, això sí, més beneficis fiscals. I això ja ens ho coneixem. Vostès proposen deduccions a l'IRPF per a qualsevol cosa, com si això fos la solució del tot, però no ho són. Les deduccions fiscals no garanteixen dret. El que fan és beneficiar sobretot qui ja té la capacitat de despesa.

Nosaltres defensem una altra cosa: ajuts directes, beques esportives, tarifació social, suport estable a clubs i entitats, reforç del paper dels ajuntaments, equipaments dignes, manteniment, accessibilitat, equitat territorial. En resum, més política pública i menys màgia fiscal de despatx.

També és molt significativa la seva obsessió amb els grans esdeveniments. Vostès sempre miren cap amunt, cap al titular, cap a la foto, cap a l'aparador. Però la realitat de l'esport català no és la catifa vermella. És el pavelló que cau a trossos, és el camp municipal que necessita millores, és aquell vestidor vell, és aquella pista que falta, és aquella monitora o aquell àrbitre mal pagats, és el club que fa miracles cada cap de setmana. I abans que vendre una imatge, el que cal és garantir un dret. I abans que captar grans competicions, cal garantir que qualsevol nen o nena, qualsevol jove, qualsevol dona, qualsevol persona gran, qualsevol persona amb discapacitat, pugui accedir a l'esport en condicions de dignitat i igualtat. I també passa amb el seu atac a les entitats vinculades a la projecció internacional de l'esport català. I aquí torna a aparèixer la vella pulsio del PP: no discutir prioritats, sinó castigar tot allò que no encaixa en la seva Espanya uniforme, centralista i estreta.

I després arribem al tram final de la moció, que és on cau la màscara d'una manera més evident. Vostès fan servir les dones com a coartada per atacar un col·lectiu vulnerable. Davant de la seva política de l'assenyalament, nosaltres reivindicuem l'esport que aixequen cada dia entitats com el Club Esportiu Panteres Grogues, un esport que no expulsa, que no humilia i que no converteix ningú en una diana. Perquè quan el PP planteja derogar lleis de drets i convertir la identitat de les persones trans en un problema públic, no defensa l'esport femení, fa política de discrimina-

ció. I nosaltres aquí serem molt clars: no acceptarem que l'esport es converteixi en excusa per retallar drets.

Perquè el problema de fons és aquest: el PP no ha presentat una moció per resoldre els problemes de l'esport català. Ha presentat una moció per competir amb VOX i Aliança, per veure qui crida més fort, qui assenyala millor, qui ocupa amb més entusiasme el carril populista de la dreta. En definitiva, aquesta moció és un engany. Parla d'esport de base, però proposa eines regressives. Parla d'igualtat, però el que fomenta és l'exclusió. Parla de prioritats públiques, però el que fa és propaganda. Parla d'esport, però en realitat parla de la seva batalla cultural.

I acabo. Nosaltres defensem una política esportiva útil per a la majoria, no una moció feta per excitar els prejudicis de la dreta. Defensem una alternativa radicalment diferent: més esport de base, més ajuntaments, més barris, més clubs, més salut pública, més accés universal, més feminisme, més inclusió i més recursos directes per garantir drets. Per això, votarem en contra, i ho farem dient alt i clar que l'esport català mereix molt més que ser utilitzat pel PP en la seva competició amb VOX i Aliança per liderar aquest campionat ultra.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, després entrem en matèria de la moció del PP, però jo, primer, voldria contestar al diputat que sembla que vol ser el Lladós del Temu (*rialles*), que parlava de que ell ha baixat al fang. Sembla que de trepitjar fang no en fa gaire pinta, però és evident i estic d'acord en que anar al gimnàs no és nazi. El que sí que és nazi és aquesta pràctica divertida que estan començant a desenvolupar l'extrema dreta, que primer és «matxacar» els xavals, tipus «estan greixosos», «no s'han cuidat prou», «aquesta vida sedentària», com si això fos una cosa que es pogués escollir i no tingués a veure també amb qüestió de classe. I després oferir-los vostès com l'única alternativa. No passa res. Jo haig de confessar que m'agrada molt llegir els seus discursos i seguir els seus discursos, perquè acostumen a anar molt en la línia del que vas veient a l'extrema dreta en termes globals. Llavors, també li dic que això d'honor als joves de VOX, si després els han d'expulsar a la que són una mica crítics amb el partit, ho veig apurat. (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, per què els molesta... Hi ha dos temes, en realitat, en aquesta moció que no tenen res a veure amb el que posava al títol. Per què els molesta la selecció catalana? Perquè ens odien com a nació –odien la nostra música, la nostra llengua, el nostre esport– i perquè ens volen, en darrera instància, en una gàbia, sense poder decidir el nostre futur com a país. Odien la nació catalana, odien els catalans, com odien les dones, perquè també les volen tancades a casa, que ara hi entrem.

Però jo suposo que això també té a veure amb el mirall que ha vist tot el país en aquestes darreres setmanes. Perquè, fa uns mesos, la selecció catalana, igual que la selecció basca, enmig d'un genocidi, va rebre la selecció de Palestina. Va ser una jornada preciosa a l'estadi Lluís Companys, on no es va poder precisament albergar en el seu moment les olimpíades antifeixistes, i va calcar lo que havien de ser aquelles olimpíades. Enmig d'aquest genocidi va venir tot de cultura popular. Van venir les organitzacions d'habitatge que tant els hi molesten, perquè sí que defensem els catalans. Van haver-hi des de castellers fins a tot de formes com els diables i la resta. Tothom estava allà. Vam escoltar un total de zero insults. Jo hi era en aquell partit. Zero insults.

Selecció espanyola: van jugar l'altre dia en aquest camp, que va haver de desplaçar-se de Barcelona a Cornellà –això és una altra història que podem abordar també quan vulguin–, i al Lamine Yamal, un dels millors jugadors del país, si no el millor,

van decidir que era un bon moment per insultar-lo: «*Musulmán el que no bote. Vete a Marruecos.*» Perquè Lamine Yamal els fot. Perquè Lamine Yamal, en darrera instància, és el perfecte mirall –igual que ho és el Sindicat de Llogateres– de què sí que és la catalanitat. La catalanitat que pot sortir des de Rocafonda, que pot parlar català, castellà i que pot ser també musulmà. Què passa? Els hi molesta? Els que estan en contra de Lamine Yamal que s'atreveixin a sortir aquí i a dir-ho. Perquè després aquí callen. Perquè, clar, a veure qui té els nassos de sortir a dir que deportaria Lamine Yamal, home! És que aquest és el problema –aquest és el problema–: que, en darrera instància, vostès són diputats de dia i ultres de nit.

Però, després, tornem a la moció, als diputats del PP, qui els assessora? Qui els assessora? Perquè, potser, si escoltessin alguna de les seves afiliades que faci esport, d'elit o de base, sabrien quins problemes tenen. Llisteta: «Et violaré. Violaré tot el teu equip. Puja't la samarreta i ensenya'm els pits. Si no saps jugar, ves a fregar plats. Se't nota el tanga. Aneu-vos-en a fregar. Sou unes *nenazas*. Si no saps jugar a futbol, ves a casa a escombrar. Quan us poseu així, em venen ganas de ficar-vos-la. Quines cuixes!» En un dels casos, un partit d'alevins, durant cinquanta minuts una nena de nou anys va estar escoltant crits masculistes com: «Agafa-la pels pits!» Nou anys, eh? Quan la xiqueta va arribar a casa, li va preguntar a la seva mare si les dones no podíem jugar a futbol.

Dels camps i dels estadis, del vòlei, del futbol, del bàsquet, les xavales que gaudien de l'esport han sortit tremolant. Totes aquestes frases que he llegit són casos reals en partits de vòlei. Ho poden buscar, també a les notícies. Totes les notícies són *fake news* menys les vostres, que no existeixen, a part de en els diaris *truchos* que s'inventen. Per favor!

Vostès..., algun diputat tindria el valor de dir-me que creu que un sol d'aquests crits ha sigut proferit per una persona trans? Un. Un d'aquests crits. Algú s'atreveria a dir-ho? No, vull dir, si ho volen dir, ho diuen. Jo callo i vostès parlen. No. Saben que no. Perquè el problema que tenim les dones no són les persones trans, ni els estadis, ni els concerts, ni enlloc; el problema que tenim les dones són els trossos de verro com vostès, que aprofiten que hi ha moltíssims xavals com...

El president

Senyora..., senyora diputada. Senyora diputada... Senyora diputada...

Laura Fernández Vega

Perdó –perdó, perdó, perdó.

El president

Senyora diputada, corregeixi aquesta expressió.

Laura Fernández Vega

És cert –és cert. No... Perdó. Bé...

(Remor de veus.)

El president

Endavant. Endavant, si us plau. *(Remor de veus.)* Si us plau...

Laura Fernández Vega

I això no passa res?

El president

Si us plau.

Laura Fernández Vega

Jo ja he acabat la meva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Si us plau, els crido... De la mateixa manera, si us plau... Si us plau, de la mateixa manera que he interromput en el seu moment la diputada quan ha expressat..., ha fet una expressió inadequada, també els crido l'atenció. No ens podem insultar. No ens podem fer retrets ni des de la tribuna ni des dels escons. Nosaltres som la representació del poble de Catalunya i hem de ser un exemple per al conjunt del poble de Catalunya. Els demano respecte. *(Aplaudiments.)*

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa quinze anys que les institucions catalanes dediquen un 0,3 per cent del pressupost a l'esport, mentre l'esport aporta, pel cap baix, un 2,3 per cent del PIB català. Fa quinze anys que les federacions, els clubs i els voluntaris sostenen l'esport del país amb recursos i iniciatives pròpies. Un enquistament que s'ha nodrit de la inacció de diferents governs catalans, ja siguin de Junts, ERC o PSC, i també del menyspreu i desinversió crònica de l'Estat espanyol a Catalunya.

Aquesta moció la presenta el Partit Popular, una formació que ha governat Espanya durant molts anys. I l'hemeroteca ens recorda que cap ministre seu va proposar reformes fiscals per ajudar les famílies amb nens a clubs esportius ni va impulsar cap llei de mecenatge amb deduccions de l'impost de societats o de l'IRPF per als patrocinis de l'esport de base. El PP, malgrat tenir-ne l'oportunitat, mai ha fet costat a l'esport català. I això que Espanya pot presentar-se a moltes disciplines dels campionats olímpics europeus i mundials gràcies als esportistes catalans. Volen les medalles que aconseguim, però sense pagar ni un euro.

A la moció parlen de donar suport a federacions i clubs. Potser primer caldria deixar de perseguir-los amb aquest afany inquisitorial. Saben quantes entitats esportives han set multades per Hisenda per tenir entrenadors cobrant cent cinquanta euros mensuals? Ja em diran quina feina és aquesta a on el treballador, per desenvolupar la seva tasca, paga en comptes de cobrar honoraris i, per acabar-ho d'adobar, encara el multen. Saben quants clubs han rebut inspeccions i han set sancionats? Quants han desaparegut per la voluntat institucional d'aplicar-los normatives pensades per empreses de l'IBEX en comptes de per entitats sense ànim de lucre? Saben quants clubs han desaparegut per evitar que les seves juntes directives es juguessin el patrimoni personal intentant fomentar l'esport entre la mainada?

Han tingut ministres, majories absolutes, reformes tributaries i lleis de pressupostos i no han fet res, llevat de proposar l'eliminació de les seleccions catalanes. Els fa por que Catalunya guanyi a Espanya en campionats internacionals? No m'estranya.

De moment no han de patir, perquè, mentre ens governi l'extrema esquerra i el processisme, Catalunya jugarà els partits amb Palestina o l'Iran. Però això pot canviar quan governi Aliança Catalana. Aliança Catalana proposa una reforma completa del marc fiscal per protegir el voluntariat, impulsar el mecenatge i fer que qui dedica la vida a l'esport pugui fer-ho amb seguretat i dignitat.

Proposem crear una nova llei catalana de l'esport que blindi un percentatge del pressupost en concordança amb l'aportació real que aquest sector fa al país als indicadors socials, econòmics i educatius. Necessitem que l'esport sigui considerat un pilar nacional per formar en la salut i en la cultura de l'esforç les futures generacions de catalans.

I també necessitem fomentar i potenciar les seleccions nacionals catalanes, perquè Catalunya té el potencial i ha de tenir l'oportunitat d'enfrontar-se esportivament al món amb el mallot, la bandera i l'himne propis. Als darrers jocs olímpics, gairebé el trenta per cent d'integrants de la delegació espanyola eren catalans. Potser hauríem d'exigir a Madrid que el trenta per cent del que gasta el Ministeri d'Esports el

destini a Catalunya, no? Però això no ho proposen els senyors del PP. Espanya vol els triomfs, els titulars, les medalles, però per dret de conquesta, eh?, sense necessitat ni obligació de compartir esforços ni despeses, com els amos de les plantacions volien el cotó, sense pagar nòmina als qui s'ajupien.

El que sí que proposen és augmentar el pressupost esportiu amb 300 milions. Si el departament hagués incrementat el seu pressupost segons l'IPC des del 2010, en caldrien 1.000, de milions, i no pas 300, per posar-nos al dia. Qualsevol increment és bo, però en l'àmbit esportiu els diners –ho sabem tots– volen. Cal ser ambiciosos.

Finalment, som d'acord en les consideracions que fan respecte a la categoria femenina i la participació d'esportistes trans. El debat no pot continuar segregat per la perversió ideològica. No entrarem a discutir identitats personals o drets individuals –respectem decisions voluntàries i lliures–, però en cap cas privarem l'esport de la justícia competitiva que es mereix. La categoria femenina ha de quedar reservada a les dones biològiques, tal com fa pocs dies ha establert el mateix Comitè Olímpic Internacional exigint proves genètiques. No parlem de biaixos ideològics o dogmes morals; parlem de criteris científics i esportius, i no permetrem que es criminalitzi ni s'insulti com a extremista a qui defensa aquesta posició, perquè l'extremisme és precisament voler esborrar les dones de les seves pròpies categories.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Tan sols ens han presentat un parell d'esmenes, del PSC, que ja avanço, doncs, que no les podem acceptar perquè el que pretenen és entorpir i diluir el contingut d'aquesta proposta. Em referiré a Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, la CUP i Aliança Catalana.

Fixin-se, els esportistes catalans ja poden competir internacionalment i ho fan amb la seva selecció, amb la selecció del seu país, que és la selecció espanyola. (*Aplaudiments.*) A mi em sorprèn molt el posicionament d'alguns de vostès, especialment el dels grups de l'esquerra, que es passen el dia donant lliçons de feminisme i dels drets de les dones. Mirin, m'han dit que nosaltres volem les dones tancades a casa. Però vostès què diuen? Vostès no poden donar cap lliçó quan són els que volen les dones tancades en una presó de tela com són el burca i el nicab. (*Aplaudiments.*)

Mirin, saben que atletes trans han batut ja més de 618 rècords femenins i, d'aquests 618 rècords, encara trenta-tres estan vigents i són rècords del món? I no ho dic jo. Segons Reem Alsalem, que és relatora especial de les Nacions Unides especialitzada en violència contra les dones i cap a les nenes –no és precisament una perillosa ultra–..., recull que les dones ja han perdut més de 890 medalles en competicions esportives. Això els hi sembla feminista? De veritat poden defensar això sense ruboritzar-se? Confonen una cosa que és ben diferent, i és el dret que té tothom a fer esport, siguis qui siguis..., però el que no es pot fer és adulterar una competició esportiva, que és el que es proposa a través de la llei trans.

Però, fixin-se, la seva negligència va molt més enllà. Aquesta setmana hem conegut el cas del zelador d'Olot, condemnat a 127 anys de presó per l'assassinat d'onze residents, que ara s'ha canviat el sexe i es troba en una presó de dones. I no només això, sinó que aquest assassí ara es vol fer l'operació completa de canvi de sexe, que serà pagada per tots els catalans, i no només per tots els catalans, sinó també per les famílies de les víctimes d'aquests assassinats. Això és el resultat de les seves lleis (*aplaudiments*) i això és el resultat macabre que resulta de l'aplicació d'aquestes.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà... Sí? Demana la paraula la senyora Laure Vega. Per què demana la paraula?

Laura Fernández Vega

Perquè voldria fer-li una consideració sobre l'article 233.

El president

Endavant.

Laura Fernández Vega

En aquest plenari, el portaveu de VOX, Alejandro Fernández, moltes vegades, per exemple, s'ha dirigit a la CUP parlant de «perroflautes», i no s'atura aquest plenari perquè s'ha donat per fet que és una forma en la qual se'ns pot categoritzar i no seria considerat un insult. I jo no li estic demanant que ho faci. En aquest sentit, podem considerar que jo no hauria d'haver fet aquesta expressió, però no tenim les mateixes vares de mesurar. Dit això, començar a cridar-me, en un país en el qual hi ha la quantitat de baixes de salut mental que hi ha, que «la pastilleta» i que «el Trankimazin», com han fet els diputats del PP, em sembla una falta de respecte, no a mi, que no me l'han de tenir, sinó a la gent que sí que té un problema de veritat de salut mental en aquest país.

(Aplaudiments.)

El president

Senyora diputada, pot dir quina expressió s'ha utilitzat amb relació a aquests termes que acaba de descriure?

Laura Fernández Vega

Sí, seguint una vella tradició de dir-nos a les dones que estem boges i histèriques, per exemple, s'han utilitzat expressions com... (*veus de fons*) –no passa res; és més antic fins i tot que el vostre partit abans del franquisme–..., s'han utilitzat expressions com que prenguéis Trankimazin, s'ha cridat com «la pastilleta». S'ha reiterat quan he pujat i he preguntat que què se m'havia dit. Això acaba de... Bé, és igual. Si a mi no... No passa re.

El president

No, no. És greu i és reprobable. Senyor Juan Fernández, demana la paraula?

Juan Fernández Benítez

Por alusiones, evidentemente, yo quería pedir que...

El president

Amb quins termes, les al·lusions, si us plau?

Juan Fernández Benítez

Por los insultos que se han manifestado desde el atril. Nosotros queríamos pedir a la diputada que retirase esos insultos (*remor de veus*), que el Parlament borrara del acta esos insultos y, sobre todo, un llamamiento a la corrección política. Lo que no puede hacerse es (*forta remor de veus*) convertir ese atril...

El president

Deixin parlar el diputat –deixin parlar el diputat.

Juan Fernández Benítez

Yo creo que estamos aquí para respetar a los ciudadanos. Nuestra actitud es una forma de respeto a los ciudadanos, y lo que no podemos hacer es convertir (*remor de veus*) ese atril en la barra de un bar. Ese atril tiene que dignificar lo que hacemos aquí. Y lo que tenemos que hacer es defender a los ciudadanos, no insultar al res-

to de los diputados, como hace la CUP y como estamos acostumbrados a ver cómo hace...

El president

Acabi, si us plau. La senyora diputada ja ha expressat que aquella (*aplaudiments*) intervenció no era adequada, i, per tant, constarà en el diari de sessions. (*Sergio Macián de Greef demana per parlar.*) Sí? El senyor Sergio Macián...

Sergio Macián de Greef

Sí; gràcies, president. Por alusiones, también. Porque cuando la diputada se ha referido desde el atril a que los diputados del PP y los diputados de VOX éramos diputados de día y ultras de noche. A mí me parece que eso es una expresión absolutamente reprochable y que estamos acostumbrados a que la ultraizquierda pueda decir lo que quiera desde el atril del Parlamento y los demás tengamos que tragar.

El president

Escolti, això no és veritat. (*Aplaudiments.*) I és una manera molt simple... Sap quina és la manera més simple de resoldre-ho? És allò que els he demanat abans: que ens respectem. L'article 233 del Parlament –de tant en tant val la pena de poder-lo recordar–: «Durant les sessions del Ple o les comissions els diputats tenen l'obligació de respectar les regles d'ordre establertes per aquest Reglament. Han d'evitar de causar perturbacions o desordres, de fer-se acusacions o recriminacions entre ells, de pronunciar expressions i inconvenients al decòrum i interrompre els oradors.»

Hi havia una època, senyors diputats, en què aquestes acusacions i recriminacions pràcticament no es feien mai, que el concepte «decòrum» amarava el conjunt de la cambra i els 135 diputats i diputades. Desitjo que algun dia puguem recuperar aquesta manera de fer i de ser d'aquest Parlament. (*Aplaudiments.*)

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva

302-00230/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per fer efectiva l'educació inclusiva. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Primer de tot, ben tornada, consellera. Molt contenta de veure-la de nou a l'hemicicle. I avui, en aquesta moció, parlem de drets, perquè parlem d'educació inclusiva; parlem d'infants, de famílies i de docents, que cada dia es troben amb un sistema que no sempre respon com caldria a la realitat que tenim avui a les aules.

La inclusió es veu –o no– cada matí, quan una família porta el seu fill o filla a l'escola; es veu en aquella mare que es perd entre multitud de tràmits, en aquell docent que vol arribar a tot però no pot, i, sobretot, en l'alumne que necessita suport i no arriba a temps. Aquesta és la realitat. El Decret 150/2017 ha suposat avenços, evidentment que sí, però no n'hi ha prou. Avui mateix sentíem als mitjans que en els darrers cinc anys s'ha doblat el nombre d'infants i joves que necessiten suports intensius. Avui el sistema encara és desigual, massa complex i sovint lent per a qui més el necessita. I, davant d'això, proposem mesures concretes.

Primer, simplificar. Accedir a suports educatius no pot ser una cursa d'obstacles. Cal reduir burocràcia i fer els processos clars i que siguin accessibles. Els drets no poden dependre de qui sap navegar millor pel sistema.

Segon, equitat real. El codi postal no pot determinar les oportunitats. Cal saber què hi ha a cada territori, què fa falta i com actuar.

I tercer, coordinació, perquè els infants no són compartiments. Educació, Salut i Serveis Socials han de treballar plegats. Reforçar aquesta coordinació i incorporar figures clau com la infermera escolar i altres especialistes que poden canviar el dia a dia als centres és imprescindible.

Quart, anticipar i acompanyar. Detectar tard és arribar tard. Cal detectar abans, intervenir millor i acompanyar amb plans individualitzats, reals i també amb suport emocional. I això vol dir començar abans. Per això volem incorporar clarament l'etapa educativa zero-tres en el desplegament del decret, perquè la inclusió no pot començar als tres anys; ha de començar des del minut zero que comença l'escolarització, que és on realment ens hi juguem les trajectòries educatives futures.

Cinquè, sense recursos no hi ha inclusió. Cal reforçar els centres educatius amb recursos humans suficients, estables i especialitzats –psicopedagogs, professionals de l'educació especial, educadors i treballadors socials i amb altres perfils necessaris– i garantir mecanismes de suport immediat, amb protocols clars d'activació, amb terminis màxims de resposta i coordinació també obligatòria entre els centres i els serveis educatius. Uns protocols que no només es limitin a diagnosticar, sinó que incloguin estratègies conjuntes, seguiment i avaluació dels casos, perquè la inclusió no es pot fer en solitari.

I sisè, un canvi de mirada. La inclusió no és només per a alguns alumnes; la inclusió és per a tothom, és una eina per a tota l'escola, i és el sistema qui s'ha d'adaptar a l'alumnat i no a l'inrevés. I també volem posar sobre la taula els centres d'educació especial, perquè no poden continuar sent els grans oblidats. Més recursos i reconeixement, sempre posant al centre les necessitats de cada alumne.

I perquè, a més a més, no podem oblidar el després. La inclusió no s'acaba als setze i tampoc hauria d'acabar-se als vint-i-u. Cal assegurar aquests itineraris flexibles i reals en les etapes postobligatòries i també garantir aspectes bàsics com el transport adaptat, les activitats extraescolars i les colònies, perquè la inclusió també passa fora de l'aula.

I aquesta moció neix del que ens han explicat famílies, docents, professionals i col·lectius. Neix de la realitat i posa una idea al centre: l'alumnat. I aquesta realitat també té un rostre, un rostre molt concret, que, a més a més, avui està entre el públic: el de l'Arlet, una nena de set anys amb diabetis, que ens recorda què passa quan els suports no arriben a temps i quan el sistema no garanteix allò que hauria de ser bàsic per a qualsevol infant: poder viure l'escola en condicions d'igualtat. També en moments quotidians com el menjador escolar, perquè no ens podem permetre una altra vegada que es trigui cinc mesos –cinc mesos– perquè es pugui tornar a quedar al menjador.

Per tant, si creiem en la cohesió social, en la igualtat d'oportunitats, en definitiva, en el dret a l'educació, no podem acceptar que la inclusió sigui desigual; no pot ser un privilegi, sinó que ha de ser un dret que sigui efectiu.

I acabo, president. El Govern parla d'acords, però ho sap tothom, ho sabem tots: no hi pot haver un acord de país sense tots els actors. Per molts correus, consellera, que s'enviïn a les famílies i molta publicitat que es faci, la realitat és tossuda, perquè a dia d'avui els sindicats educatius majoritaris no se senten part d'aquest acord. Per això, Esquerra Republicana, en el darrer punt de la moció, demanem diàleg, un diàleg amb tothom, sense exclusions. Per tant, consellera, torni al diàleg, si us plau.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats, diputades i les famílies que ens acompanyeu. En primer lloc, agrair aquesta moció, perquè parteix d'una diagnosi que és compartida: que quan el sistema no arriba a tothom el que vol dir és que deixem alumnat que va quedant enrere i exactament això és la situació que tenim ara. Tenim un sistema que, pel que fa a la inclusiva, no arriba a tothom. Estem d'acord també amb el plantejament general d'aquesta moció, que ens cal revisar de dalt a baix aquest decret d'inclusiva, perquè veiem que és la base, el fonament del sistema actual i que hem de posar-hi més recursos i hem d'ampliar la coordinació que hi ha. Reconeixem tots aquests elements positius en la moció.

Sí que creiem, però, que no n'hi ha prou en fer uns ajustos del sistema. En aquest moment, cal que abordem problemes estructurals que hi ha. No n'hi ha prou amb resoldre coses petites, perquè el problema ara mateix de la inclusiva és un problema que està afectant-ho tot –ho comentava ara la diputada Irene Negre. Hem d'entendre com tot el model educatiu el fem que s'adapti a la persona... Ai, perdona, Irene Aragonès, ja ho he vist. Perdó. Irene, perdó. Això: que el que cal és abordar de manera conjunta tot el sistema educatiu.

La inclusió real significa, doncs, canviar les condicions, no només millorar les eines que tenim, hem de fer canvis profunds perquè això sigui real, i agrai'm, en aquest sentit, a la diputada Irene Aragonès que ens hagi acceptat les esmenes, la majoria de les esmenes que hem proposat. En aquest sentit, la línia en què nosaltres hem presentat les esmenes era amb aquest..., no?, d'intentar que la inclusió no sigui un altre més d'aquests drets que queden en paper, sinó que aconseguim que sigui un dret que sigui efectiu, que el puguem aplicar de manera real.

D'una banda, algunes de les esmenes anaven en el sentit de parlar del personal, qui és qui fa la inclusió, aquests equips de suport intern, que han de ser amb presència estable als centres. Sovint ens trobem amb pocs professionals, molts menys dels que caldria, amb equips que no sempre són tan estables com voldrien. Aquesta manca de professionals fa que es mogui, en alguns casos, això també amb reclamacions salarials i condicions laborals.

També ens preocupa el tema de les vetlladores, que ara mateix són un servei que no depèn directament del departament. Nosaltres creiem que tots els equips que treballen per al Departament d'Educació han de ser personal d'Educació i proposava, en aquest sentit, que tot el personal sigui públic, en condicions dignes, amb més estabilitat, perquè, si no, si continuem amb un sistema que sigui precari pel que fa al personal de suport, serà impossible la inclusió real.

També les nostres esmenes parlaven de la segregació, aquesta concentració d'alumnat vulnerable que fa, que dificulta els processos d'inclusió, perquè, si dintre dels mateixos centres educatius no aconseguim aquesta inclusió, és impossible que aquesta formi part del sistema. Per tant, nosaltres treballem..., proposàvem també aquesta distribució equilibrada de l'alumnat en tot el sistema educatiu, també, evidentment amb l'escola concertada, perquè si no combatem aquesta segregació, la inclusió és limitada.

Incorporàvem també esmenes pel que fa a la llengua. Nosaltres..., la llengua és també un element clau per accedir a drets, i el coneixement de la llengua de tot l'alumnat és molt necessari. Per això hi havia també una esmena referent al reforç, a les aules d'acollida, amb més recursos, amb ràtios més adequades, perquè evitar

l'exclusió també és treballar perquè la llengua sigui aquesta eina de cohesió a la nostra societat.

I incloïem una última esmena, també, pel que feia a la participació de les famílies. Les famílies, no?... , parlem de que hi ha espais on les famílies s'inclouen, però a vegades aquestes decisions són com..., «d'acord, us hem escoltat i aquí queden les vostres idees». Nosaltres demanem que en aquests espais on les famílies hagin de ser escoltades, a més a més, quan parlem de l'escola inclusiva, allò que aportin les famílies ha de ser vinculant perquè tinguin un pes real en la comunitat educativa.

En definitiva, nosaltres creiem que no només cal adaptar el sistema, sinó que hem de transformar les condicions, perquè la inclusió significa més drets, més recursos i que el model educatiu sencer entengui que ha de ser inclusiu. I per això, doncs, també cal prendre decisions valentes i no ens podem quedar com estem, amb més professionals, més recursos, lluitant contra la segregació i reforçant el sistema públic.

Els últims segons els utilitzo per demanar a la consellera, també, que rectifiqui la seva decisió pel que fa a la negociació amb els sindicats i que obri la mesa de negociació a tots els sindicats i reobrin el sistema. No partim dels acords previs, que ja veiem que no tenen el suport majoritari de tothom, sinó que siguem capaços d'obrir-nos a tothom per començar de nou aquesta negociació i trobar un moment d'estabilitat amb el professorat.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera... El primer que volem fer des del nostre grup és agrair-li a la diputada Aragonès que hagi presentat aquesta moció, perquè d'inclusió se n'ha parlat moltes vegades al Parlament, però és veritat que feia temps que no ho fèiem d'una manera tan exhaustiva, tan enfocada i prestant-li la importància que mereix. Per tant, gràcies, perquè considerem que la inclusió en realitat és una qüestió de drets, justícia social i també de qualitat democràtica. No és un annex, no?, una cosa afegida de més a més al sistema educatiu, sinó que és el model d'escola que defensem. I perquè defensem aquest model d'escola? Doncs perquè si volem un país inclusiu, una societat que no deixi ningú enrere, com tantes vegades repetim, i si volem que el reconeixement de la diversitat sigui la seva normalitat, hem de començar per l'escola, perquè a l'escola comença tot.

Recordàvem que quan vam aprovar el decret d'escola inclusiva es parlava d'una proposta pionera que eixamplava drets, que ens situava a l'avantguarda, però la veritat és que, uns quants anys després, la realitat és que la manca de recursos i de planificació amb mirada inclusiva –consellera, és així– ha fet que sigui una font de frustració i de dolor en massa casos per a famílies, per a infants, per al professorat i també per al personal d'atenció educativa. Voler fer una escola inclusiva sense recursos és com tenir un gran hospital amb grans professionals, però sense prous mans, ni recursos, ni materials. Oi que no ens entraria al cap que això passi? Doncs és el que està passant amb l'escola inclusiva.

Perquè, en realitat..., alguns punts per pensar, no? Quan parlem d'escola inclusiva, què està passant? És inclusiu un sistema on els infants amb diabetis, com s'ha dit, no puguin anar de colònies? O quan tens un infant a secundària, que té un nivell de primària i que no té l'acompanyament necessari i a més a més ha de compartir classe amb vint-i-cinc alumnes més amb unes necessitats molt diferents? És inclusiu un sistema que no té suficients educadores socials, vetlladors, vetlladores, tècniques d'educació especial? O un sistema on l'infant que porta una sonda gàstrica

no té una infermera escolar? Jo crec que ho hem de dir clar que això no és inclusió i que això és el que ha portat que, fent una cerca ràpida, trobem uns quants titulars que ens diuen..., ens fan ja un retrat ràpid de què està passant amb l'escola inclusiva a Catalunya.

Per exemple, la Taula del Tercer Sector alerta que l'aplicació del decret d'escola inclusiva és insuficient: «L'escola inclusiva no arrenca, malgrat l'increment de fons destinats.» Perquè no és només un tema de recursos –que sí, que també–, sinó de planificació. Els problemes dels nens amb discapacitat a l'escola: «L'escola inclusiva és una estafa. Més de 325.000 alumnes amb necessitats educatives específiques no reben el suport necessari a Catalunya.» (*L'oradora estossega.*) Segueixo. Mitjans diferents amb diferents línies editorials, alguns des de fa més temps i d'altres més recents: «Perquè la realitat és “aplastant”: falten recursos i, com dèiem, falta planificació amb mirada inclusiva.»

I, a partir d'aquí, algunes consideracions que hem volgut aportar a través de les esmenes i que volem posar en relleu. S'ha d'acabar amb el laberint burocràtic que pateixen les famílies per accedir a aquests drets. La inclusió no pot dependre del codi postal. Això no és inclusió, és manca d'equitat territorial. La inclusió arriba tard si no comença des de la primera infància; de la mateixa manera que s'ha de garantir també a l'educació postobligatòria, no la podem deixar fora. Calen més professionals, però també cal, sobretot, més coordinació entre Salut, Educació i Drets Socials. I és important tractar de manera diferent les realitats que són desiguals: els centres amb més complexitat han de tenir més recursos. No fer-ho no és neutral, és perpetuar la desigualtat.

I per últim, la inclusió no s'acaba a l'aula, també passa pel menjador, també passa per les extraescolars i també passa per les colònies. I també, per això, calen els recursos necessaris per garantir que tots els nens i nenes tenen accés a aquestes activitats que es fan fora de l'entorn escolar, perquè són igual de necessàries per al seu desenvolupament i per a una vida digna. Seguir com fins ara no és una alternativa, ja sabem què passa, el que acaba passant és que s'expulsa els infants dels sistemes, els aboca al fracàs educatiu, encara que sigui amb paraules amables, i això és just el que volem evitar.

I finalment, consellera, tampoc podem acabar sense demanar-li que torni a seure amb els sindicats, que escolti les seves reivindicacions; no són privilegis, són drets i volen fer bé la seva feina. S'ha de desplegar l'acord –hi estem d'acord–, però sobretot s'ha de seguir avançant i ampliant, perquè les necessitats són moltes.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, president. Consellera... Bon dia a tothom. Bon dia també a les famílies que avui ens acompanyen, que, a més, entre elles veig la gent de Viladecans, que conec molt bé i que fa molt de temps que anem parlant... Hi alguna cosa que passa... (*Veus de fons.*) Que no tinc temps, president. (*L'oradora riu.*) La companya Erra em recorda que he de parlar amb temps. Bé, moltes gràcies. Salutant a tothom, entro en matèria.

Bé, avui ens trobem davant d'una moció molt extensa, s'ha de dir, amb més de trenta punts que aborden moltes qüestions que fa molts anys que formen part d'aquest debat, el debat al carrer i el debat també en aquest hemicicle. N'hem parlat molt, moltíssim, d'escola inclusiva, i voldria començar dient-ho amb molta claredat: compartim la idea, la necessitat d'enfortir els recursos, els processos, els protocols, les eines, per fer efectiva, real i sostenible l'escola inclusiva de Catalunya, de conti-

nuar avançant per garantir l'equitat i la igualtat d'oportunitats per a tothom. I aquest compromís ja s'està cristal·litzant amb inversió.

Ara bé, també hem de dir, amb la mateixa honestetat, que una part molt significativa del que aquesta moció proposa ja s'està fent, no estem parlant de futurs, estem parlant també de present. Són mesures que ja s'estan desplegant als centres educatius de Catalunya, són polítiques que ja estan en marxa, i són, sobretot, el resultat de la feina sostinguda de molts professionals durant molts anys. I crec que això és molt important de dir-ho, perquè quan reconeixem la feina feta no estem fent un exercici d'autocomplaença institucional, estem reconeixent que la tasca dels i de les professionals de cada dia ha fet possible la inclusió a les aules; amb moltes necessitats, evidentment, però ha fet possible aquesta inclusió a les aules de Catalunya. I també de les famílies, sovint convertides també en professionals, perquè han d'acompanyar els seus fills i filles en aquest camí.

No entraré a repassar els acords o els continguts, perquè la moció és molt llarga, però sí que vull ressaltar que la moció presentada per Esquerra Republicana sobretot millora, o intenta apuntar mecanismes de millora dels protocols de la interlocució entre els diferents professionals i, sobretot, de la desburocratització. I, en aquest sentit, creiem que és molt important el redactat que ens porta Esquerra perquè farà més àgil i eficient la manera de treballar.

El Grup Socialistes i Units per Avançar hem presentat un total de catorze esmenes i vull agrair a la diputada Aragonès la seva predisposició per cercar punts en comú, que ens ha dut a transaccionar set d'aquests punts, i hem trobat, doncs, punts de connexió. Votarem afirmativament gran part d'aquesta moció; ens abstindrem en algun punt, no perquè no hi estem d'acord, sinó perquè, evidentment, no ens agrada escoltar això, però calen pressupostos per abordar diferents qüestions de gratuïtat, etcètera. I en alguns punts també hi votarem en contra, no pel que exposen, sinó perquè, bé, considerem que hi han punts que surten una mica de normativa, i nosaltres, com a grup que sosté el Govern, hem de ser curosos i molt responsables.

Aprofito també aquesta responsabilitat que tinc per recordar i demanar a la consellera que, evidentment, el diàleg mai el perdi. De fet, la consellera, de manera continuada, té reunions amb tothom. Però, mentre dialoguem, el que s'ha de fer són passos fermes per avançar. I el que ha fet el Govern en aquest sentit, amb l'acord que tothom s'hi ha referit, és posar recursos sobre la taula per fer realitat el que avui estem demanant, entre d'altres.

No voldria acabar sense destacar un petit exemple, un en concret que està reivindicat des de fa molts anys i les meves companyes també s'hi han referit. I m'estic referint als projectes coordinats amb els departaments d'Educació, Drets Socials i Salut, que esdevenen nous models o han d'esdevenir nous models i canvis de paradigma. Em refereixo, per exemple, al pla de xoc de salut mental i salut emocional, molt necessari, que també ha explicat la diputada, i a l'èxit pilot amb Salut, que aporta professionals de la salut que treballen coordinadament amb Educació per atendre les diferents necessitats sanitàries de l'alumnat. Un pilot que respon a la reivindicació històrica de moltes famílies, algunes de les que tenim avui aquí, i també de molts professionals, i que té la vocació d'estendre's a tots els territoris de Catalunya al més aviat possible. Ens referim, en concret, als alumnes amb diabetis, a poder anar de colònies, com s'ha dit, amb tota la seguretat i poder gaudir de qualsevol activitat com la resta d'alumnes.

Com veuen, compartim objectius i horitzó. Recordem que el Govern ja està posant en marxa moltes d'aquestes propostes, perquè la clau –també s'ha dit– no és treballar només en la inclusió per a alguns, quan treballem per a la inclusió treballem per a tothom i avancem de manera conjunta. I això vol dir també lluitar contra l'abandonament educatiu prematur, que ens preocupa moltíssim, i vol dir construir trajectòries educatives més sòlides.

Per tant, com he dit al principi, pràcticament donarem recolzament a la majoria d'aquesta moció perquè trobem que és una millora en un aspecte clau per a nosaltres, que és la inclusió, l'escola inclusiva a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Bé; gràcies, president. Avui debatem una moció sobre l'escola inclusiva. Una moció que està molt bé, però que és una moció, com deia la diputada Navarro, extensa, potser massa i tot, perquè, com més llarga és una moció, més diluïda queda, perquè no ens dona temps de parlar de tot. I quan parlem d'escola inclusiva no ens podem permetre aquesta dilució, ens hi juguem masses coses.

Per Junts per Catalunya l'escola inclusiva és un principi irrenunciable i, en aquest sentit, no podem permetre que cap infant quedi enrere per manca de recursos, que la inclusió depengui de la bona voluntat d'uns professionals precaritzats i que el decret del 2017 sembli que quedi tancat en un calaix. Per aquests motius, ja li avanço que votarem a favor de gairebé tots els punts d'aquesta moció, i ho farem també donant suport a la figura de la infermera escolar, una demanda que des de Junts hem defensat sempre. I, en aquest sentit, aprofito també per saludar els representants del moviment de famílies «Jo també hi vull anar» que avui ens acompanyeu.

Hem presentat una esmena per incorporar explícitament l'accés universal i la gratuïtat progressiva del primer cicle d'educació infantil, perquè entenem que la inclusió ha de començar des del primer dia de vida. Però no s'ha acceptat, i això ens sorprèn perquè vostè, diputada, en parlava. Deia que per garantir que tothom hi tingui accés s'ha de fer des dels primers mesos; també això és escola inclusiva.

Però, més enllà de totes aquestes bones intencions, també cal mirar la realitat dels fets. I la realitat és que Esquerra Republicana ha liderat el Departament d'Educació durant gairebé vuit anys. Vuit anys amb els consellers Bargalló, Cambray i Simó. Vuit anys de responsabilitat directa sobre les aules, sobre els EAPs, sobre els educadors socials, sobre el decret de l'escola inclusiva. I avui, doncs, ens presenten aquesta moció plena de compromisos que vostès mateixos tampoc no van fer efectius quan tenien la clau del departament. Perquè les necessitats d'avui, evidentment, no han aparegut de sobte; moltes ja existien fa anys.

Ara bé, el passat tampoc eximeix el present i el Partit Socialista fa dos anys que governa i tampoc no veiem aquesta ambició necessària. El darrer projecte de pressupostos no contempla tampoc millores estructurals que avui reclamem tots des de l'oposició. I, mentrestant, aquests professionals que continuen treballant en aquestes condicions precàries, els centres que continuen sense recursos i les famílies que també continuen esperant.

I sobre la transformació de centres d'educació especial en Ceepsir, Junts compartim aquest objectiu, i de fet és una proposta que figura explícitament en el nostre programa electoral, però ens abstindrem avui en els punts 8 i 9. I li explico per què. La inclusió real no és traslladar aquests alumnes d'un centre a un altre. Per nosaltres la inclusió és garantir que tots els infants reben l'atenció que necessiten allà on siguin. Avui els centres ordinaris no estan encara preparats per assumir aquest alumnat sense aquestes condicions adequades. Els inspectors no faciliten l'accés als centres d'educació especial a aquelles famílies que ho volen. Els centres d'educació especial estan plens i als centres ordinaris no disposen dels recursos ni dels professionals ni tampoc de l'orientació necessaris. A més, consellera, nosaltres ens preguntem el pacte que preveu aquestes nou-centes unitats d'educació especial per a l'any vinent, a on es posaran? Perquè estem integrant o estem incloent? Perquè, evidentment, això no és el mateix. La integració posa l'alumne en un espai, mentre

que la inclusió garanteix que hi pertanyi, que se l'atengui i que es doni també tot aquell suport que necessita.

Calen centres d'educació especial mentre no tinguem recursos per fer escola inclusiva de debò. Perquè sense l'educació especial no hi ha inclusió. Sense el desplegament real del decret –hi ha serveis que fan possible aquesta transició– ni serà real ni tampoc serà efectiva. I les dades, avui, saben que no són gaire esperançadores. L'objectiu de reduir els centres d'educació especial només és assumible si prèviament s'han dotat els centres ordinaris de tot el necessari.

Però la inclusió no depèn només de recursos materials, sinó també de qui els ha d'aplicar, perquè el malestar a les aules no cau del cel, ve d'anys de greuges acumulats i d'una situació que ja és insostenible per als professionals. Per això, diputada Aragonès, li demanem que aprofitin ara la seva capacitat d'incidir. Esquerra Republicana té ara la palanca de la negociació dels pressupostos. Facin que el decret de l'escola inclusiva deixi de ser una simple declaració d'intencions i sigui, per fi, una realitat a cada aula.

Gràcies.

El president

Obrim ara el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Christian Escribano Ramírez.

Christian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Ben tornada, consellera. Diputats, avui Esquerra ens porta una moció sobre educació inclusiva i jo crec que és una idea que hauríem de tenir tots clara, que la inclusió no pot ser un eslògan, perquè la inclusió exigeix recursos, planificació i rigor. I, sobretot, exigeix resultats. I aquí és on han fallat tots els darrers governs de la Generalitat de Catalunya.

Perquè aquesta moció d'Esquerra té moltíssimes coses amb les quals estem d'acord. De fet, només hi deu haver un parell de punts on no votarem favorablement. Però també és un exercici de desmemòria política, perquè moltes d'aquestes coses que ara reclamen eren responsabilitat seva al Govern fins fa dos anys.

I des del Partit Popular volem ser constructius i li diem que compartim la necessitat de revisar el Decret 150/2017, la simplificació burocràtica, la necessitat de millorar la coordinació entre el sistema educatiu, sanitari i social, i de reforçar l'atenció primerenca. També coincidim en dotar millor els centres de màxima complexitat. I això és de sentit comú: qui té més dificultats necessita més recursos. Però, dit això, també hem de dir la veritat, i és que aquí s'està arribant molt tard.

Hi ha qüestions on no coincidirem; per exemple, el plantejament sobre els centres d'educació especial. Per nosaltres la inclusió, senyora Aragonès, no pot ser una imposició ideològica. Cal garantir la millor atenció per a cada alumne, i això vol dir també respectar el paper dels centres d'educació especial i la llibertat de les famílies per triar. Tampoc compartim l'obsessió de l'esquerra per crear més estructures, més comissions, més plans, sense parlar de lo que és veritablement important, i és com gestionem els recursos i quins resultats n'obtenim. Per això el problema del sistema educatiu no és només de recursos, sinó també de gestió.

Si volem parlar amb rigor d'inclusió educativa, hem d'anar més enllà de les declaracions d'intencions i mirar l'evidència. I és que, segons l'OCDE, els sistemes educatius amb millors resultats en equitat i inclusió combinen tres factors claus: la detecció precoç abans dels sis anys, la reducció de les ràtios en contextos de complexitat i la presència estable d'equips multidisciplinaris al centre. Avui, a Catalunya, en canvi, tenim centres de màxima complexitat amb ràtios de vint-i-cinc alumnes per a aules de secundària i amb dèficits estructurals de professionals psicopedagogs o logopedes. I, a més, informes recents situen el temps d'espera per a

valoracions psicopedagògiques en mesos, fins i tot en casos d'alguns territoris, més d'un any. Això vol dir que arribem tard, invertim poc i fem recaure massa responsabilitat sobre els docents.

Sense dades compartides, sense indicadors públics i sense una avaluació contínua, les polítiques aplicades d'inclusió deixen de ser una política efectiva i només es converteix en un relat. Hi ha un element fonamental en el que hauríem d'estar fora de tota discussió, i és el respecte, consellera, a les decisions del món local i de la comunitat educativa. Els ajuntaments i els equips docents són qui millor coneixen la realitat dels alumnes, del territori i del seu entorn. Cal confiar en la seva proximitat, garantint que les decisions que es prenen al territori tinguin una vinculació real. I això, a dia d'avui, no existeix.

Li posaré l'exemple de Mataró. Vostè sap, senyora consellera, que tots els grups municipals de l'Ajuntament de Mataró vam arribar a un acord de planificació escolar que deia, entre altres coses, que als centres de màxima complexitat no hi hauria tancament de línies. I el curs passat es va tancar a l'escola de Rocafonda una línia d'I3. Això trenca el consens que hi ha al nostre consistori i també trenca les decisions que pren la comunitat educativa.

I deixant de banda la hipocresia que podria comportar que l'esquerra que es vol erigir com a defensora dels barris més humils, però després són els barris que més castiga, nosaltres proposem una altra manera de fer les coses: avaluació real, més autonomia per als centres, reforç real del professorat i equitat entre les xarxes. La inclusió ha d'arribar a la xarxa de la pública i a la xarxa de la concertada sense discriminacions.

Nosaltres, senyora Aragonès, estendrem la mà; l'hi demostrarem votant a favor de la majoria dels punts d'aquesta extensa moció. Però no acceptarem les receptes que ja han fracassat, perquè els alumnes, les famílies i els docents no necessiten més mocions, necessiten més solucions.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. Durant el passat Govern d'Esquerra Republicana, recolzat primerament per Junts i posteriorment pel Partit Socialista, VOX va denunciar la seva obsessió malaltissa en ofegar la concertada a través de l'infrafinançament, va denunciar també el seu odi envers la diferenciada i els ardis per tal d'erradicar l'escola especial. I, per això, arran d'aquesta moció que ens presenta Esquerra Republicana, tornem a defensar amb força l'escola ordinària, inclusiva i també l'escola especial, que també és inclusiva. Totes dues.

Els pares som els responsables de l'educació dels nostres fills en virtut de la pàtria potestat i, per tant, tenim el dret inalienable de triar el model educatiu que pensem que és més adequat per als nostres fills, mal que li pesi als senyors d'Esquerra Republicana, que són imitadors d'aquella infausta ministra socialista d'Educació, la senyora Celaá, que va dir allò que els fills són propietat de l'Estat. Doncs no, no són propietat de l'Estat.

Amb aquesta moció, Esquerra Republicana el que reconeix és la seva hipocresia i la seva ineptitud. I també el seu fracàs, ja que, en exigir que es despleguin totes les disposicions del decret d'inclusió, està demostrant que no va fer el que havia de fer quan estava governant i va abandonar els alumnes amb necessitats educatives especials. A més a més, sense embuts, Esquerra Republicana diu al punt 8 que s'han d'exterminar els centres d'educació especial –punt 8–, desmantellant-los de recursos i, d'una manera més quotidiana, desvestint un sant per tal de vestir-ne un altre.

Però el que fan mentrestant és ofegar els centres d'educació especial, però tampoc doten de recursos suficients l'ordinària inclusiva.

Miri, els centres d'educació especial són escoles inclusives, fan visible la discapacitat contra el seu rebuig i la seva segregació. I per a un nen amb discapacitat, una escola inclusiva serà aquella que li aporta tots els suports que li calen per tal de preparar-lo, de la millor manera possible, per a la vida. I si això ho aconsegueix l'educació especial, serà tant o més inclusiva que l'ordinària inclusiva, evidentment. Els centres d'educació especial responen plenament a les necessitats dels alumnes, oferint-los suport acadèmic, comunicatiu, emocional, social, de salut, i acompanyen les famílies al llarg de tot el procés de creixement dels seus fills.

En conclusió, hi ha alumnes que necessiten un suport, uns recursos, que només els pot brindar l'escola d'educació especial des d'edats molt incipients, per poder treballar des d'aquestes edats els inicis de la comunicació, de les relacions, dels hàbits bàsics en moments en els quals el cervell és molt plàstic i, per tant, molt canviant. I amb aquest treball previ, sí que és possible, en moltes ocasions o en algunes ocasions, el retorn al circuit de l'escola ordinària inclusiva.

Si acceptem que cal desplegar el Decret 150/2017, el que no podem pensar és en un sistema educatiu en una sola direcció. No. El plantejament ha de ser el següent: un itinerari dels alumnes, com un camí personalitzat, amb tots els recursos –universals, addicionals, intensius– que calguin per formar-se personalment, emocionalment, acadèmicament i sobretot per als alumnes amb aquestes necessitats educatives especials. I aquesta concepció de l'educació és la que posa o hauria de posar el focus en l'alumne, en la persona, i no en el sistema. I és per això que és necessària també l'escola d'educació especial, en contra del que diu taxativament Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tots els infants catalans, siguin quines siguin les seves capacitats, han de tenir accés gratuït al sistema educatiu i a tots se'ls han de proporcionar les eines i recursos necessaris perquè puguin incorporar-s'hi amb garanties. Però aquesta moció d'Esquerra és un insult a la intel·ligència de la màxima institució del país i un escarni als milers de famílies i docents que pateixen diàriament el fracàs d'un model que era de color de rosa en el seu marc teòric i que s'ha manifestat inviable a les aules.

Esquerra va dominar la conselleria d'Educació durant anys, va controlar el pressupost i va prometre el que no hi ha escrit. Però el desplegament de les promeses i proclames ha set mediocre i funest. Van deixar sense atenció ni recursos els alumnes amb necessitats especials, condemnant de retruc la resta de l'alumnat a pagar el preu d'un experiment ideològic més pensat per treure'n rèdit polític tots vostès que per servir els interessos dels infants i la docència. El sistema ha col·lapsat sota el pes desmesurat de tant cinisme.

Segons l'informe del Síndic de Greuges de gener del 2025, l'atenció a l'alumnat amb necessitats especials és un dels principals motius de queixa en Educació, més del disset per cent del total de reclamacions. No és estrany. Tres-cents vint-i-cinc mil alumnes amb necessitats educatives específiques no reben els suports necessaris, i més de la meitat d'ells abandonen els estudis després de l'educació secundària obligatòria. Les llistes d'espera per a les aules de suport intensiu en l'escolarització inclusiva són llargues com un dia sense pa i la coordinació amb Salut i Serveis Socials és un desastre. Els mals resultats PISA no són l'anècdota; són el llegat i la dinàmica que vostès han deixat al Departament d'Ensenyament.

La moció que ara, fora del Govern, plantegen és com una carta als Reis. Eren antimonàrquics suara quan governaven, però asseguts a la bancada de l'oposició els hi ha tornat la fe. Tot el que no van aplicar quan tenien la paella pel mànec ho exigeixen ara a qui ha pres el relleu. Què és, que els veuen més talentosos i capaçs que vostès per implementar-ho? La inclusió que Junts i vostès van desplegar no funciona, no garanteix la integració natural dels alumnes amb necessitats especials greus, els deixa sense l'atenció professional que requereixen, se'ls abandona dins ràtios impossibles de gestionar; molts acaben segregats dins l'aula ordinària. És aquest el model que vostès defensen?, aparcar-los dins les aules ordinàries i qui dia passa any empeny?

Els docents no poden més. El nivell de reduccions de jornada i baixes laborals ho certifica. Els resultats acadèmics dels catalans van en mal borràs. Aquesta moció és la confessió tardana del fracàs d'Esquerra al capdavant de la conselleria i l'evidència que no tenen capacitat de revertir el desgavell que han generat. Més recursos, més burocràcia, més estructures, aquesta és la solució màgica que vostès sempre aporten. La realitat de les aules testimonia que aquest reforç no resoldrà l'arrel del problema. El model d'inclusió actual ha generat desordre pedagògic, sobrecàrrega docent i pèrdua de qualitat educativa, i ha desemparat absolutament l'alumnat amb necessitats educatives especials. Més que un model d'inclusió, en casos complexos això seu ha desembocat en una forma d'exclusió encoberta.

No poden continuar ignorant la realitat del sistema educatiu ni excusant-se en meres deficiències pressupostàries. No poden continuar prioritzant dogmes ideològics per davant de criteris pedagògics. El model d'inclusió generalitzada s'ha demostrat ineficient i perjudicial per a tots els actors implicats. Per això cal substituir-lo per un nou model educatiu basat en el realisme pedagògic. La diferenciació d'itineraris i l'atenció especialitzada en base a les necessitats individuals de cada alumne beneficia tothom. Per això cal garantir el reforç i la vigència dels centres d'educació especial, aturant qualsevol procés orientat al seu desmantellament o dilució. I en paral·lel, cal reduir ràtios, aturar el degoteig constant d'alumnes estrangers a mig curs i separar els àmbits educatiu i sanitari, evitant la transferència de funcions assistencials al professorat, deslliurant els docents de la sobrecàrrega actual perquè puguin tornar a centrar-se en les tasques d'ensenyament.

Només així remuntarem els resultats acadèmics i garantirem un futur òptim a les noves generacions de catalans. Necessitem que deixi de governar-nos la correcció política i que passi a governar-nos el seny.

El president

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Agrair al PSC, a Junts, a Comuns i la CUP les esmenes que han presentat. La de Junts no l'he pogut acceptar. I és curiós, diputada, que em digui que és una moció que és poc rigorosa degut a la seva extensió, quan l'única esmena que ha presentat Junts no fa referència a la inclusió; fa referència a la universalitat i a la gratuïtat de l'etapa educativa zero-tres, que és un tema que s'està debatent, que a més a més forma part de l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana i que el grup tècnic hi està treballant. I, diputada, la palanca per tenir recursos la tenim tots. Cadascun dels grups parlamentaris d'aquesta cambra tenim aquesta palanca. Una altra cosa és que sigui Esquerra Republicana la que tingui la capacitat de moure-la.

Per tant... (*Aplaudiments.*) Per tant, he acceptat aquelles esmenes que fan referència, que s'adeqüen al context de l'educació inclusiva, per defugir d'altres temes no menys importants, evidentment, però que apartaven el focus del tema que avui debatem. Penso i agraeixo les esmenes i les transaccions perquè precisen el contin-

gut del text i, a més a més, n'augmenten la mirada, i això sempre és positiu. Discrepo amb la diputada Navarro quan diu que no ha acceptat alguna de la..., o que votarà, s'abstindrà en algun dels punts per un motiu de superació de normativa. Canviem la normativa. El que no pot ser és que aquesta normativa el que impedeixi és fer efectiva la inclusió.

Per tant, sí, és una moció llarga, és una moció extensa, però sobretot és una moció que fa una aposta molt clara per oferir propostes reals als reptes actuals que cal afrontar per fer efectiva l'educació inclusiva en aquest país.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Hi ha cap petició de votació separada o de lectura d'algun punt d'aquestes mocions? *(Sílvia Orriols Serra demana per parlar.)* La senyora Orriols?

Sílvia Orriols Serra

Sí, des d'Aliança Catalana ja ho hem sol·licitat a la Mesa, però volíem votació separada del punt 5, pel que fa a la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva.

Gràcies.

El president

Perfecte. I el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ens consta que demana la lectura del punt 13 de la moció 18. És així? *(Pausa.)* Perfecte.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya (continuació)

302-00227/15

Doncs comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya.

Votem els punts de l'1 al 12, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Abans de votar el punt 13, demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Ibarra i Oller, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària tercera

«Garantizar que las políticas públicas de vivienda den prioridad en el acceso a la vivienda a los españoles.»

El president

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 108 vots en contra, 11 vots a favor i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud (continuació)

302-00229/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud.

Votem conjuntament els punts de l'1 al 3, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 16, 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara conjuntament els punts 4 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, 1 vot en contra i 42 abstencions.

També conjuntament votem els punts 5, 7 bis, 11 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 42 vots en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives (continuació)

302-00228/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives.

Votem els punts de l'1 al 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 5, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 52 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 26 vots a favor i 37 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 108 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (continuació)

302-00230/15

I, en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per fer efectiva l'educació inclusiva.

Votem conjuntament els punts 1.a, 1.b, 1.c, 1.f, 1.j, 3, 10, 12, 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Conjuntament, votem els punts 1.d, 1.e, 7 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 132 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 1.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 42 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 1.h.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 46 vots a favor, 42 vots en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 1.i.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 1.k i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 1.l.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 42 vots en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 1.m.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 1.m.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abs-
tencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abs-
tencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 44 vots en contra i cap abs-
tenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 35 absten-
cions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

S'ha produït un empat: 44 vots a favor, 44 vots en contra i 46 abstencions.

Repetim la votació.

Comença la votació.

L'empat persisteix: 44 vots a favor, 44 vots en contra, 46 abstencions.

D'acord amb allò que preveu el Reglament, crido a votació.

(Pausa.)

Obrim les portes.

(Pausa llarga.)

Tornem a votar el punt número 9.

Comença la votació.

L'empat persisteix: 44 vots a favor, 44 vots en contra, 46 abstencions.

Per tant, el punt 9 queda rebutjat.

Votem conjuntament els punts 11 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 1 vot en contra i 11 abs-
tencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 44 vots en contra i 11 absten-
cions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 132 vots a favor, cap vot en contra i 2 absten-
cions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, cap vot en contra i 44 absten-
cions.

I, finalment, votem el punt 20.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 42 vots en contra i cap abs-
tenció.

La senyora Orriols demana la paraula.

Sílvia Orriols Serra

Disculpin. Demanava la paraula en base a l'article 103.1, perquè hi ha hagut una
errada per part de les dues diputades d'Aliança Catalana en la votació dels punts

1 a 12 i 14 i 15 de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge de Catalunya...

El president

Té la paraula.

Sílvia Orriols Serra

...-sí-, en què hem votat favorablement i volíem abstenir-nos, atès que sí que compartíem el contingut, però, per contra, ha set presentada en llengua castellana i no en la llengua natural i pròpia d'aquest país. Per tant, fem una abstenció. Perquè consti en acta.

Gràcies.

El president

Molt bé. El resultat de la votació, tanmateix, és el que han expressat, però en quedarà constància en el diari de sessions.

I abans de passar al capítol de la lectura de declaracions, hi ha moments en què aquest Parlament és honorat per la presència de persones excepcionals, i en aquest cas vull donar la benvinguda, en nom del Parlament de Catalunya, a la senyora Isabel Allende, presidenta honorària de la Internacional Socialista i filla del president Salvador Allende, assassinat en el cop d'estat perpetrat per Augusto Pinochet. És un honor de tenir-la aquí. I, senyora Allende, s'obriran les grans alberedes per on passi l'home lliure. Benvinguda en aquest Parlament de Catalunya.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Abans de suspendre la sessió, llegirem les declaracions acordades per la Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport als Correllengua

401-00061/15

La primera és la declaració del Parlament de Catalunya de suport als Correllengua. Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer-ne la lectura.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport als Correllengua.

»Els darrers anys, l'ús social de la llengua catalana ha experimentat una disminució significativa, especialment entre les generacions més joves. Aquesta tendència s'accentua en diversos territoris del domini lingüístic català, com el País Valencià i les Illes Balears, on els respectius governs apliquen polítiques regressives i en detriment de la llengua catalana.

»Davant d'aquesta realitat, és imprescindible enfortir una resposta col·lectiva, tant institucional com social, capaç de reforçar l'ús del català i garantir-ne la transmissió i la vitalitat com a llengua compartida.

»En aquest sentit, cal destacar el paper de la societat civil organitzada que, lluny de la resignació, impulsa actuacions de mobilització, conscienciació i defensa activa de la llengua. En són exemples els Correllengua, en què el pas d'una flama de mà en mà esdevé un fil compartit de la llengua i on cada relleu simbolitza el compromís comú de mantenir viu el català i fer-lo present en tots els àmbits de la societat.

»Al febrer d'enguany es va celebrar la segona edició del Correllengua Universitari, impulsat per diferents entitats estudiantils i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que va unir les universitats públiques del país i les va omplir d'activitats, cultura i reivindicació per la llengua.

»I, properament, el 19 d'abril, es donarà el tret de sortida al primer Correllengua Agermanat, inspirat en el Correllengua nascut a Mallorca l'any 1995. El Correllen-

gua Agermanat esdevindrà una mobilització sense precedents que recorrerà més de 1.500 quilòmetres en disset etapes i unirà tots els territoris del domini lingüístic català, des de la Catalunya Nord a l'Alguer, passant pel Principat, el País Valencià i les Illes Balears.

»Es tracta d'una afirmació clara i col·lectiva de la unitat de la llengua i de la voluntat de mantenir-la viva més enllà de qualsevol frontera administrativa, amb un nivell de participació que demostra que la llengua catalana no és només un patrimoni a preservar, sinó un projecte col·lectiu en construcció permanent.

»En un context marcat per l'individualisme creixent, per la desafecció col·lectiva i per l'avenç de discursos d'extrema dreta, que qüestionen la diversitat lingüística i cultural, aquestes iniciatives són una resposta cívica i democràtica que reforça els vincles comunitaris i defensa la llengua com a espai compartit de drets, cohesió i convivència.

»Alhora, cal destacar que, en gran part, aquestes iniciatives són impulsades i sostingudes per persones joves que, voluntàriament, assumeixen un paper central en la defensa activa de la llengua i que, amb llur implicació, projecten un horitzó de futur per al català.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reconeix i valora l'aportació dels Correlengua en favor de la cohesió social i de l'ús social de la llengua catalana.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la protecció efectiva, la promoció decidida i la plena normalització de la llengua catalana, i fa una crida al conjunt de la societat perquè participi en aquestes iniciatives, que són la imatge més viva d'un poble que no renuncia a la seva llengua ni al seu futur.

»Parlament de Catalunya, 16 d'abril de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

I a continuació llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano, adoptada per la darrera Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano

401-00062/15

Té la paraula la senyora Judit Alcalá González, diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano.

»El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano, vol expressar el seu reconeixement institucional al poble gitano, un poble que forma part indistriable de la història, del present i del futur de la societat catalana.

»El poble gitano és present a Catalunya des de fa més de sis segles i és part essencial de la construcció de la societat catalana. Les seves aportacions no es limiten només a l'àmbit cultural, sinó que també han contribuït i contribueixen de manera significativa a la configuració del teixit social, econòmic i de país, aportant riquesa, dinamisme i valor al conjunt de la societat catalana.

»Aquesta declaració vol posar en valor, amb voluntat institucional, el conjunt d'aquestes aportacions, sovint invisibilitzades. Dignificar el poble gitano vol dir reconèixer-lo com a subjecte actiu en la construcció del país, com a protagonista del progrés col·lectiu.

»Al mateix temps, el Parlament de Catalunya no pot ignorar que el poble gitano ha estat històricament objecte de persecució, discriminació i exclusió, també a Catalunya, fet que ha generat desigualtats que encara avui persisteixen.

»Per això, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la lluita contra l'antigitanisme, amb la defensa dels drets fonamentals i amb la promoció de polítiques públiques que garanteixin la igualtat real d'oportunitats per a totes les persones gitanes.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reconeix el paper fonamental del moviment associatiu gitano i de totes les persones que, des de diferents àmbits, treballen per una societat més justa, diversa i cohesionada.

»El Parlament de Catalunya fa una crida al conjunt de la societat catalana a posar fre a l'antigitanisme, a reconèixer, respectar i valorar les aportacions del poble gitano en tota la seva amplitud, i a avançar col·lectivament, amb esperança i determinació, cap a una convivència basada en la igualtat, la dignitat i el respecte mutu.

»Avui, aquesta cambra afirma amb orgull que Catalunya és també gitana.

»Opre Roma!

»Palau del Parlament, 16 d'abril de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball

302-00231/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; bona tarda. Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats... A Catalunya tenim –pensem– una gran oportunitat si parlem del mercat de treball. Pensem bàsicament que podríem –podem– aconseguir situar l'atur de Catalunya en els propers anys a l'entorn de la plena ocupació, el quatre, cinc per cent, que és el que tenen la majoria de països avançats d'Europa. Avui estem, com saben, al vuit per cent.

Hauríem d'aconseguir també uns salaris que fossin dignes del fruit del treball de cadascú i que, evidentment, s'adaptessin al cost de la vida a Catalunya, i unes pensions que també fossin dignes d'acord amb el cost de la vida a Catalunya.

I això és el que pretenem, d'alguna manera, amb aquesta moció, amb aquests quinze punts que tots vostès tenen. I ara d'alguna manera explicaré com pensem que això ho podem aconseguir, bàsicament, amb tres blocs: un del mercat de treball, un altre sobre salaris nets i, finalment, sobre pensions.

Mercat de treball. Ja ho vaig dir en la interpel·lació, que a Catalunya hem abaixat l'atur en els darrers anys, ha anat baixant, però encara tenim de l'ordre de 350.000 aturats –dades de final del 2025– i, per altra banda, tenim 235.000 empreses aproximadament que ens diuen que no creixen per falta de personal qualificat. Per tant, hi ha un desajust entre l'oferta i la demanda al mercat laboral. És això el que ens fa pensar que, si fem bé les coses, entre tots podem aconseguir un atur de plena ocupació a Catalunya en els propers anys.

Ara, per fer això cal un pla. Si no fem un pla per aconseguir-ho, difícilment ho aconseguirem. I això és el que, d'alguna manera, en aquesta moció proposem. En concret, nosaltres pensem que cal reformar les polítiques actives d'ocupació. Tots veiem que el model del SOC no acaba de funcionar. Per tant, tots plegats hem de veure com ho podem canviar.

També pensem que és clau la col·laboració publicoprivada per resoldre aquest problema. Altres països ho han fet i està funcionant molt bé.

També una mesura que proposem, que és la de crear la figura de l'aprenent, regular la figura de l'aprenent a Catalunya –una figura molt nostra–, que sobretot ha de servir, doncs, per solucionar la manca de personal arreu del territori. No és fàcil tenir escoles de formació professional al delta de l'Ebre, al Solsonès o a l'Alt Empordà de totes les matèries. Per tant... En canvi, sí que és fàcil que a les empreses es pugui formar personal per a les necessitats que tenen les empreses.

Hem de connectar millor les necessitats del mercat laboral amb la formació, d'alguna manera, els empresaris i les escoles. I proposem una comissió d'estudi per tal de no només estudiar, eh?, sinó de veure quines accions hem de fer per arribar a aquesta plena ocupació. Ho vaig dir a la interpel·lació –vostè em va agafar el guant–, és un dels punts que espero que s'aprovi i que el puguem fer.

I aquí, hi insisteixo, això ho ha de liderar el Govern, però ho hem de fer entre tots, perquè és un tema de país i ens convé a tots per als propers anys. Governni qui governi, hem d'anar cap a la plena ocupació.

També demanem les competències de les polítiques *passives* d'ocupació, perquè també són importants per reduir l'atur. I això em sembla que ho sabem tots.

Quant a salaris, parlem sempre de salaris nets, i aquí es dona la paradoxa que tots els que heu vist els pressupostos que va presentar la consellera Romero..., inclouen que, en l'apartat de recaptació fiscal, l'IRPF puja des del 2023 al..., en els darrers tres anys –perdó–, del 23 al 26, puja un trenta-set per cent. Què vol dir això? Doncs que els catalans, els treballadors catalans estan pagant molt més que no pas l'increment, òbviament, dels salaris ni de l'activitat. Per tant, aquest tema hem d'ajustar-lo.

I aquí volia aprofitar aquest moment per parlar al diputat Cid –ja l'hi transmetrà, diputat Mijoler–, perquè ara sembla que hi ha una mena de concurs entre el senyor Cid i la senyora Yolanda Díaz a veure qui carrega més contra Junts per Catalunya. Jo els hi diria molt seriosament que, si banalitzen partits estrictament democràtics com Junts per Catalunya, estan fent un favor a l'extrema dreta. Per tant, pensin-s'ho molt bé.

Però sí que els hi voldria recordar una data: 4 de setembre del 2023. Sap què va passar aquell dia? Que la Yolanda Díaz va anar a veure el president Puigdemont. No sé si aquell dia no es considerava que fos racista. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, escoltin, nosaltres continuem..., pensem que cal abaixar la pressió fiscal i, a més a més, els salaris s'han de millorar, perquè resulta que dos terços dels catalans no arriben a trenta mil euros de salari brut, la meitat dels catalans no arriben a 26.000 euros i un de cada quatre catalans no arriba a divuit mil euros. I el cost de la vida no fa més que pujar. Els joves se'ns en van perquè veuen que aquí no hi ha futur, i la gent gran no se'n pot anar, però veu que no té futur. Per tant, proposem la deflactació de l'IRPF, l'increment, l'actualització dels mínims vitals i la reducció de la pressió fiscal dels joves i també de la gent gran.

I en pensions –i acabo ja, president– el que proposem és que, com que el cost de la vida és molt més alt, hem d'ajustar les pensions, i per això el que cal és una caixa pròpia de pensions. I, per tant, necessitem que les cotitzacions que paguem els catalans serveixin per als catalans i que, a més a més, recuperem el deute històric en pensions, que són aquests 30.000 milions d'euros que vam calcular a la passada legislatura, per poder complementar les pensions de viduitat, les pensions dels autònoms i també fer possible la compatibilitat entre treball i pensió. Amb tot això, reordinin que el sistema de pensions és de repartiment. Per tant, com més gent treballi i com millors salaris tinguem, més bones pensions podrem pagar.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Li agraeixo, al senyor Canadell, que ens hagi presentat aquesta proposta, aquesta moció, perquè, al cap i a la fi, crec que la majoria de grups hem acabat presentant propostes per aportar solucions a la situació actual del mercat de treball. Crec que està bé també que fem una anàlisi específica de com ho tenim actualment. Actualment, es dona aquesta paradoxa que més d'una vegada ja hem anunciat des d'aquest faristol per part d'Esquerra Republicana, i és que estem en uns índexs d'atur que cada vegada són més baixos. Actualment, a Catalunya hi ha 323.476 persones treballadores en situació d'atur, i amb una reducció respecte al mes anterior d'un 4,4 per cent referent als joves. Per tant, aquestes dades, que sobre el paper semblen positives, ens adonem que van acompanyades d'un increment cada vegada més constant i més estable de la pobresa laboral.

Per tant, està bé que avui puguem debatre sobre la qüestió dels salaris; està bé que avui puguem debatre sobre com impacta també el nivell salarial en les futures pensions, i també està bé que puguem debatre, en definitiva, sobre l'evolució del mercat de treball al país.

En base a això, nosaltres hem registrat algunes esmenes. Vostès ho saben –i començo potser per un dels elements on hi ha major diferència entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya–, nosaltres no som partidaris de rebaixes fiscals ni de reformes fiscals que no impliquin un increment d'aquells que més tenen. I, per tant, nosaltres hem presentat una esmena en el seu punt que demana la deflactació de l'IRPF per a les rendes més baixes, amb la qual cosa podríem estar d'acord, però això ha d'anar acompanyat necessàriament d'un increment de l'IRPF de les rendes més altes. És a dir, el que deixem d'ingressar per a la part pública en la part de les rendes baixes –que hi estem d'acord– ho hem d'ingressar per una altra via, i, per tant, que les rendes altes, en situacions com la que estem ara mateix, que tenen més capacitat adquisitiva i que tenen més capacitat per aportar al conjunt de la societat, aportin, perquè han d'aportar més.

Per tant, aquí això no ho ha de pagar el sector públic; això ho ha de pagar qui més té a la seva butxaca. I aquest, sense cap mena de dubte, és el percentatge mínim

de la societat, que són els que s'emporten el màxim benefici que genera aquesta societat. Per tant, ho han de retornar, i la forma de retornar-ho és amb aquesta redistribució impositiva.

Després hi ha una altra idea darrere d'aquesta percepció, que la dreta últimament està posant damunt de la taula cada vegada que en té l'ocasió, i que nosaltres hi estem radicalment en contra, que és el mantra que la millor manera de millorar la capacitat adquisitiva de la classe treballadora del país és rebaixant impostos. Si rebaixes impostos, t'adones que amb la rebaixa d'impostos la classe treballadora no millora objectivament les seves condicions materials de vida i, en canvi, perjudiquen enormement els serveis públics del país, que són els que precisament donen sortida a les necessitats més primàries de la classe treballadora del país. Per tant, perjudiquen clarament la classe treballadora, amb la rebaixa impositiva.

El que ha de passar és que per millorar la capacitat adquisitiva de la classe treballadora del país la patronal pagui. Que paguin, que millorin les condicions salarials, que millorin les condicions de la classe treballadora, que els hi donin més capacitat adquisitiva i millorin les seves condicions materials. La patronal ha de pagar; no ha de pagar el sector públic. Ha de pagar la patronal, que són els que obtenen el benefici de la força de treball.

Hi ha una altra idea que nosaltres també reiteradament hem posat damunt de la taula i que a mi m'agradaria insistir-hi cada vegada que surti en aquest faristol: la classe mitjana no existeix. Aquí hi ha qui es guanya el pa amb la força del seu treball, i hi ha qui es guanya el pa amb el patrimoni que ha adquirit. És això. Per tant, anar dinamitant la classe treballadora del país acaba perjudicant la capacitat d'acció i de coacció de la classe treballadora sobre la patronal; la capacitat d'acció i coacció de la classe treballadora sobre els benestants i sobre –sí– els rics.

I, d'altra banda –i amb això finalitzo–, estem d'acord amb tot el que té a veure i fa referència als traspassos; per tant, hi votarem a favor. No ens ha sorprès, però sí que hi hem posat la banya i, per tant, l'hi hem demanat..., que, home, casualment en tots els espais de diàleg social s'ha oblidat dels sindicats. I nosaltres li hem demanat que els posi. De fet, hi ha un punt on no els ha posat tampoc, i és una transacció amb el PSC, que és el punt cinquè, i no els ha posat, respecte a les relacions entre el món educatiu i el món laboral. En aquest punt no hi podem estar d'acord, perquè s'ha oblidat d'una de les parts centrals. Casualment, el senyor Canadell s'oblida dels sindicats. Doncs bé, Esquerra Republicana està aquí per recordar-l'hi.

I, ja per acabar, comissió d'estudi, la que proposen –i finalitzo, president. En la comissió d'estudi que proposen, crec que l'objecte no és l'adequat, i li explicaré el perquè. Entra en l'àmbit del que pertoca a la capacitat executiva, de l'executiu i del Govern. Crec que nosaltres hauríem de treballar en un àmbit més normatiu i legislatiu. Per tant, considerem que aquesta comissió d'estudi, tal com està plantejada, ara mateix no seria la solució. Per tant, no hi donaríem suport, perquè considerem que no és l'àmbit d'acció que realment pertocaria.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Doncs, entre les diverses mesures que es recullen en aquesta moció, el Grup de Junts ens proposa, per una banda, estudiar un nou model de gestió per implementar les polítiques actives d'ocupació i elaborar un pla d'acció per reduir la taxa d'atur estructural. Per tant, més estudis, més plans..., que el Govern ja ens hi té massa acostumat, però en realitat ens semblen bé. Però creiem que abans hauríem de conèixer els resultats dels

actuals plans que s'estan portant a terme des del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya.

És per això que des del Partit Popular hem presentat dues esmenes d'addició per tal que prèviament el Govern presenti enguany l'informe de seguiment de les accions del pla de transformació del SOC del 2024 per donar resposta a les necessitats de les persones treballadores i les empreses a Catalunya, com també l'informe d'avaluació del pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació de Catalunya del 2023 al 25 per donar a conèixer totes les accions, programes i serveis que s'han executat per al foment del treball de qualitat a Catalunya. I agraïm, doncs, que Junts hagi acceptat aquestes dues esmenes.

En cap cas la visió triomfalista de les esquerres, no?, sobre el bon comportament del nombre d'afiliats a la seguretat social o la baixa taxa d'atur creiem que poden amagar el fet que hi ha atur cronificat, i que afecta col·lectius especialment vulnerables, com joves, persones amb discapacitat i persones de més de cinquanta-dos anys. Avui en dia hi ha al voltant de 140.000 joves que ni estudien ni treballen a Catalunya. A més, els contractes laborals indefinits per a persones amb discapacitat es fan amb comptagotes: 222 contractes al març d'enguany respecte a un total de 96.500. I hem de tenir present que el cinquanta-vuit per cent de les persones aturades tenen més de quaranta-cinc anys a Catalunya.

Per tant, la realitat ens mostra que encara hi ha moltes persones que tenen greus dificultats per trobar feina. Però, és clar, els socialistes no hi veuen cap complicació; és clar, sempre poden recórrer a aquest famós clan Ábalos, en podríem dir, en què es pot tenir un sou a canvi d'anar a una biblioteca a llegir llibres de trens. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, déu-n'hi-do –déu-n'hi-do!

A banda de l'atur cronificat, també voldria destacar que el mercat també mostra empobriment laboral, ja que cada vegada hi ha més persones i famílies que no poden arribar a final de mes a causa de l'elevat cost de l'habitatge, de la inflació –especialment en productes i en serveis bàsics–, els elevats impostos i el modest increment del salari. Segons les darreres dades del 2025 de l'Idescat, el quaranta-set per cent, és a dir, quasi la meitat de la població catalana, té dificultats per arribar a fi de mes.

Davant aquesta realitat, des del Partit Popular, què proposem? Creiem que per fer front a l'atur cronificat es necessiten itineraris d'acompanyament personalitzat i especialitzat amb més atenció, formació i assessorament, fins a assolir la inserció laboral. I per lluitar contra l'empobriment laboral cal un ampli ventall de mesures transversals, des de l'àmbit de l'habitatge, la formació contínua i també la fiscalitat, sobretot reduint l'IRPF a les famílies amb rendes baixes i mitjanes.

Per tant, des del Partit Popular compartim la necessitat de deflactar els trams de renda i reduir els tipus a les rendes baixes i mitjanes, i aplicar bonificacions i deduccions a favor de les persones amb rendes no superiors a 35.000 euros l'any, siguin joves, com proposa Junts, com no tan joves.

En definitiva, l'Administració catalana té molt per fer per assolir que les polítiques actives d'ocupació es gestionin bé, d'acord amb criteris d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança. Per tant, creiem que seria una greu irresponsabilitat traspasar a la Generalitat competències en matèria de polítiques passives d'ocupació, tenint en compte que, a més, comportaria desintegrar l'organisme de la Seguretat Social.

Si el motiu és voler adaptar les pensions al major cost de vida a Catalunya, comencin per allò en què sí que tenen competències, com és ajustar les diferents rendes, ajuts i prestacions de la Generalitat que atorga a les famílies en situació més vulnerable. I per aquest motiu hem presentat una esmena de supressió als punts 12, 13 i 14, que malauradament ha estat rebutjada.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. Diputat Canadell, jo començo com el diputat Jordi Albert, agraint-li la presentació d'una moció que parla sobre el mercat de treball, perquè, al nostre entendre, parlar del mercat de treball, doncs, és parlar de persones, de projectes de vida i també de la capacitat del nostre país per generar oportunitats i aquesta prosperitat compartida que tant defensem.

Però avui, malauradament, en aquesta moció, doncs, no trobem això, segurament perquè vostès i nosaltres tenim punts de vista diferents, o potser, millor dit, prioritats diferents quan parlem del mercat de treball. Perquè mentre vostès, com en aquesta moció, prioritzen la baixada d'impostos o deixar més marge al mercat de treball per si sol, nosaltres haguéssim posat més el focus en reforçar la formació, en millorar l'ocupabilitat de les persones, en protegir els drets laborals i en garantir que el creixement econòmic arribi a tothom.

Podríem dir que la seva moció és una mostra més d'aquest relat polític al que ja, malauradament, ens tenen acostumats en aquest Parlament, on repeteixen una vegada i una altra aquesta idea de que el mercat laboral està en crisi. I això no només és fals, sinó que, a més, les dades –i el conseller Sàmper durant la seva interpel·lació ja l'hi va dir– ens diuen tot lo contrari: més ocupació que mai, més estabilitat laboral que mai i, a més, una evolució positiva. Aquesta evolució positiva està sent sostinguda en el temps, que moltes vegades això és el més complicat.

I el problema de començar amb un diagnòstic equivocat és que tot el que ve després també ho està. I començo, ara sí ja, entrant en la moció que vostès han presentat, que jo he dividit en cinc punts i que intentaré anar una mica ràpid perquè, si no, no em donarà temps.

El primer, sobre l'atur. Vostès parlen de reduir-lo al quatre o cinc per cent en tres anys. Tant de bo, eh? Ja ens agradaria, no? I com si això..., vostès ho plantegen com si fos simplement prémer un botó i, hala!, ja està fet. I vostès poden dir que això és valentia política, però nosaltres ho entenem una mica més com una frivolitat política, perquè els problemes complicats no tenen normalment solucions tan fàcils.

Cal ser ambiciosos, i ho som, però sabem que s'ha de fer..., aquesta ambició s'ha de portar a través d'una transformació estructural del mercat, inversió, polítiques sostingudes que ens portin cap a aquesta estabilitat, cap a la confiança i el creixement econòmic, que és precisament això, aquesta estabilitat, aquesta confiança i aquest creixement econòmic que està fent el Govern de la Generalitat.

El segon punt, les polítiques d'ocupació i el SOC. Aquí vostès... I durant la interpel·lació que va fer anteriorment va fer una cosa, al nostre entendre, una mica preocupant: va vostè desacreditar les polítiques públiques, així amb el SOC, en general. Vostè va reduir el SOC a una mera operació comptable, com si fos un cost, simplement un cost per persona inserida al mercat de treball. I això és no entendre o no voler entendre com funcionen les polítiques d'ocupació. El SOC el que fa és orientar, formar, acompanyar i connectar persones, empreses i territoris. I sí, és una política estructural; i sí, requereix molt de temps i molta política pública. Però és segurament una peça imprescindible si el que volem és un mercat de treball que funcioni.

La tercera qüestió, formació i empresa. Avui a la moció vostès sembla que han descobert un problema que no és pas nou: aquest desajust entre l'oferta i la demanda. A més, un problema que ja s'està treballant, i molt –molt–, amb formació professional dual, la participació empresarial, planificació territorial... I el que vostès

ens proposen en la seva moció en bona part, doncs, ja existeix. Per tant, més que en aquest punt aportar solucions, potser el que fan és ignorar el que ja s'està fent.

El quart, la fiscalitat. I aquí és clarament on veiem quina és la seva intenció amb aquesta moció i el seu model: deflactació generalitzada, bonificacions, reduccions fiscals... Un paquet que –ja ho sabem, nosaltres ho sabem– sona bé, sempre sona bé aquest paquet, però té una conseqüència molt clara: menys recursos per portar a terme polítiques públiques. I nosaltres sempre els hi demanem... Quan ens posen sobre la taula polítiques públiques de reduccions d'impostos, sempre diem: «Molt bé. I, després, on reduïm? A Salut, Educació, a polítiques d'ocupació?» Perquè aquesta part és la que mai expliquen.

El cinquè i darrer, empresa i reindustrialització. Plantegen instruments com el dret de tanteig públic com si fos també una solució immediata. I aquest és un debat molt complex, massa complex, amb implicacions jurídiques i econòmiques profundes. El que s'ha fet, s'ha de fer i el que s'està fent és acompanyar empreses, treballar en la reindustrialització i protegir l'ocupació amb instruments reals. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I ja acabo. El problema d'aquesta moció per nosaltres no és que tingui algun punt discutible, que el té, sinó que respon a un model que nosaltres no compartim, i es nota en les onze esmenes que hem presentat en els quinze punts de la seva moció. Vostès aposten per un model on el mercat ho ha de resoldre gairebé tot sol, amb menys pes de polítiques públiques i amb una visió molt limitada del paper de les institucions. Nosaltres defensem tot lo contrari, perquè el repte no és només generar llocs de treball; és crear llocs de treball de qualitat i garantir que el progrés arriba a tothom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per un temps de cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Antes de entrar en materia, concretamente, de la moción de Junts, me gustaría hacer una previa –una previa–, porque me preocupa mucho –me preocupa mucho– la respuesta que dio el señor Sàmper, el consejero de Empresa, a la interpelación del señor Canadell. Y no porque usted atizara al señor Canadell. Que usted ponga a Junts en el espejo, a aquellos que han islamizado Cataluña y que, evidentemente, han traído el infierno fiscal a nuestra región, pues evidentemente estaremos de acuerdo. En lo que no estamos de acuerdo es en lo siguiente: es que usted frivoliche y saque pecho con los datos macroeconómicos en esta región. Mientras haya 350.000 personas en esta región que están buscando empleo y que no lo encuentran, usted no puede venir aquí a sacar pecho, no puede hacerlo. *(Alguns aplaudiments.)*

Y no puede hacerlo porque Cataluña tiene un ocho por ciento de paro. Pero es que hay provincias, como la de Tarragona, que tenemos un diez; municipios como Reus, como Tarragona o como el Vendrell, por encima del diez; en el Vendrell, casi un catorce por ciento. Y hay un mínimo denominador común. ¿Sabe cuál es? Que gobiernan ustedes, gobierna el PSC. Donde hay más paro, gobierna el PSC. Donde hay más pobreza, gobierna el PSC. Donde hay más miseria, gobierna el PSC. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, claro, ¿sabe lo que pasa? Cuando estamos en una situación de inflación disparada, cuando el infierno fiscal es abrumador, esto lo estaría haciendo un gobierno de derechas, y los sindicatos de Comisiones o UGT estarían en la calle pidiendo huelgas generales; los sindicatos de la CUP estarían quemando contenedores. Y, en cambio, aquí nadie dice absolutamente nada. ¿Sabe por qué? Por-

que no tenemos unos sindicatos que defienden la clase trabajadora; lo que hacen es defender sus bolsillos, sus intereses y sus delegados.

Mire, referente a nuestra propuesta, la moción que presenta Junts, evidentemente, es descafeinada, es insuficiente; no puede paliar sus propias medidas. Por tanto, nosotros tenemos un modelo económico muy válido, tenemos informes económicos precisamente que lo validan, y que lo hemos presentado a nivel nacional, que es muy sencillo: hasta veintidós mil euros, cero por ciento de IRPF; hasta 75.000, quince por ciento, y a partir de 75.000 euros la señora Laure Vega pagará un veinticinco por ciento. Y con eso podremos realmente apoyar a las familias –apoyar a las familias–, porque cada hijo que tenga esa familia tendrá cuatro por ciento menos en el IRPF. Ese es el proyecto de VOX y ese es el proyecto que vale la pena.

Mire si el socialismo, juntamente simplemente con Junts, es cruel que las medidas que han tomado para intentar reducir la inflación han sido las siguientes: disparar los tipos de interés. ¿Sabe lo que pasa, señor Canadell? ¿Saben lo que pasa, señores socialistas? Que en esta región hay gente que tira de Visa para poder vestir a sus hijos, hay gente que tira de crédito para poder pagar el IVA trimestral –los autónomos. ¿Saben por qué? Porque no llegan a final de mes. Porque en este país y en esta región ya el crédito no es para coger y poder adquirir una vivienda, que no llega con los precios, o poder comprarse un coche. No, no, es para el gasto corriente, para llegar a final de mes. ¿Y ustedes qué han hecho? Han subido los tipos de interés para disparar precisamente ¿el qué? –la señora Vega quizás a lo mejor hasta me da la razón–: los beneficios de la banca. (*Remor de veus.*) Ustedes, la izquierda. Sí, sí, el PSC, Junts y Esquerra, ¿sabe lo que hacen?

El president

Silenci, si us plau...

Javier Ramírez Gutiérrez

¿Saben lo que hacen? Disparan eso. Y alguno dirá por aquí: «No, es el Banco Central Europeo.» ¿Y quién gobierna? Ustedes, ustedes y ustedes. Por tanto, los culpables son ustedes, ustedes y ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

Sobre las pensiones. Mire, señor Canadell, oiga, no sea hipócrita ni demagogo. Sea claro, diga a los catalanes: «Si nosotros aprobamos una transferencia de competencia a la Generalitat, los pensionistas catalanes no van a poder cobrar.» Déficit de 7.600 millones de euros a la seguridad social el año pasado, en el año 2025. Por tanto, oiga, deje de engañarnos más a todos nosotros, porque no hace otra cosa.

Y para acabar, mire, si ustedes lo que quieren realmente es evitar y darle la vuelta a esta situación dramática, que lo es, no compren el discurso del señor Sàmper, no compren el discurso de la izquierda; démosle la vuelta. Intentemos incentivar las empresas para que puedan pagar mejores salarios, para poder aumentar el poder adquisitivo. Evitemos que deslocalicen empresas, como está pasando últimamente.

Es que el señor Albert y toda la bancada de la izquierda traen a empresas constantemente a nuestra comisión para explicarnos que deslocalizan, es decir, que se van a otros lugares más atractivos. ¿Y cuál es esa situación del Govern? ¿Qué está haciendo para evitarlo? Absolutamente nada.

Por tanto, empiezo como he acabado: señor Sàmper, en vez de sacar pecho, usted lo que tendría que sacar es la espada, pero la espada para combatir esas políticas que ustedes precisamente están aplicando. Usted tiene la oportunidad de oro de poder desplazarse de ese partido corrupto en España, que son el PSC y el PSOE, y puede crear criterio propio. Hágalo, piense en Cataluña, saque la espada y defienda a los catalanes.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Bé, començo per l'al·lusió que s'ha fet a un diputat absent i així ja m'ho trec de sobre. Senyor Canadell, no li transmetré res perquè no l'he entès. O sigui, jo li diria lo que deia el meu avi: «¿Qué tiene que ver aquello para comer trigo?» L'hi diré perquè ho entengui: vostè barreja ous amb cargols, diguéssim, perquè no sé què té a veure si vostè és o no és racista amb que la vicepresidenta Yolanda Díaz es reuneixi o no es reuneixi amb el president Puigdemont. Per tant, no l'he entès. Ja l'hi dirà vostè mateix i, si no, li envia un WhatsApp, que també en té, o fa una piulada, que és el que més li agrada. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, nosaltres el que fem, en tot cas, és parlar d'aquesta moció, confrontar el model. Ho hem dit sovint: tenim models diferents; per tant, és molt difícil que ens puguem posar d'acord amb molts dels temes que vostè planteja. I la seva moció, a més –l'hi haig de dir, em sap greu–, té un problema de fons, perquè confon de nou protecció social, que és una cosa, amb el que seria rebaixa fiscal indiscriminada, i confon també la millora de les polítiques d'ocupació amb l'externalització o, pitjor encara, amb la privatització.

Començo. En matèria de pensions, nosaltres defensem la protecció de qui pitjor està; evidentment, pensions baixes, pensions de viudetat, persones autònomes amb trajectòria de cotització més feble, gent gran que està patint de ple l'encariment de la vida, evidentment. El que no compartim és fer un regal fiscal lineal a tots els perceptors de pensions, també fins i tot a aquells que no ho necessiten. Justícia fiscal no és rebaixar impostos, i menys encara fer-ho a cegues; és concentrar recursos públics allà on hi ha més necessitat.

En polítiques d'ocupació hi ha una absència. Vostè és veritat que a vegades fa equilibris per no dir frases o no dir alguna expressió concreta, però aquí aquesta moció no conté en cap moment l'expressió «Servei Públic d'Ocupació de Catalunya»; el SOC és com si no existís. I aquesta absència –permeti-m'ho dir– retrata molt bé quin és el marc de Junts. Abans pensen en sistemes mixtos i en externalitzar que no pas en reforçar un servei públic que el que ha de fer és garantir drets, cohesió territorial, sobretot, i eficàcia en les polítiques d'ocupació.

Nosaltres li diem just el contrari: el debat no és lo que privatitzem; el debat és reforçar de debò el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, dotar-lo de personal, de recursos de capil·laritat territorial i coordinar-ho amb ajuntaments, universitats, centres d'FP, sindicats i el teixit productiu. Formació, sí, i col·laboració sectorial també, però amb governança pública, amb participació sindical, amb drets laborals garantits, amb pràctiques dignes i remunerades, i sense convertir l'aprenentatge en una porta del darrere a la mà d'obra barata.

Pel que fa als joves –em sap greu–, Junts torna a equivocar el diagnòstic. El principal problema de la joventut, senyor Canadell, no és l'IRPF; són els salaris baixos, la temporalitat, la parcialitat involuntària i, sobretot, un mercat de l'habitatge que expulsa. Un paquet fiscal jove beneficia sobretot a qui ja té una renda prou alta per tributar, però deixa fora moltíssima joventut precària. Si de veritat volem retenir talent i facilitar projectes de vida, el que cal és feina estable, salaris dignes, transport públic, beques i, sobretot, habitatge assequible. Si el que volen és treure càrregues del sou de la gent jove, el que haurien de fer és donar suport, per exemple, a la pròrroga dels lloguers, que garantiria que moltes persones acabin pagant menys de lloguer del que segurament pagaran amb una renovació. Per tant, també els hi demanaria..., i els interpel·lo en aquest sentit perquè donin suport al Congreso de los Diputados a la pròrroga dels contractes de lloguer.

I, sobre l'atur, nosaltres no entrarem en la política dels eslògans. Compartir l'objectiu de reduir l'atur, és clar que sí, evidentment, no pot ser d'una altra manera. Però els objectius no s'assoleixen ni per decret ni per voluntarisme. Abaixar l'atur de manera estructural exigeix reindustrialització verda, economia de les cures, innovació, formació professional de qualitat, polítiques feministes d'ocupació i uns serveis públics d'orientació i inserció molt més forts.

I, per últim, un debat central sobre el que vol dir defensar el teixit productiu del país. Quan parlem de deslocalització, no es tracta només de discutir si l'Administració ha de disposar d'un instrument de tanteig i retracte. Això, per si sol, és una resposta parcial i és una resposta, sobretot, reactiva. El que cal és una estratègia estable, preventiva i estructural que doti el Govern de la Generalitat d'eines per condicionar millor els ajuts públics, anticipar els riscos, protegir l'activitat productiva i intervenir amb més capacitat davant dels processos de deslocalització o desinversió. I n'hem parlat sovint, tant aquí com a la Comissió.

Si de debò el que volem és una política industrial del segle XXI, no n'hi ha prou amb subvencions i convocatòries; necessitem també uns instruments públics més ambiciosos de participació i d'inversió estratègica. Per això, i un cop més, i aprofitant que està aquí el conseller, defensem el fons sobirà d'inversió estratègica, és a dir, un instrument públic de capitalització estratègica que hem acordat amb el Govern en el marc dels pressupostos del 2026 i amb l'acord d'investidura, que esperem que puguem desenvolupar. Parlem d'una eina per prendre posicions en empreses i en sectors claus, evitar deslocalitzacions i reforçar l'arrelament productiu.

Per tant, des dels Comuns li diem una cosa molt clara: sí a complementar millor les pensions baixes, sí a reforçar el SOC i les polítiques actives d'ocupació, sí a la formació útil i amb drets, sí a dotar la Generalitat d'instruments per evitar tancaaments, desinversions i deslocalitzacions, però no a la competència fiscal a la baixa, no a la privatització encoberta i no a convertir la seguretat social en un eslògan.

Salut i bon treball.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, en el nostre cas hi ha qüestions de la moció en què votarem a favor; jo crec que ja ho saben. Per exemple, nosaltres sempre ens hem manifestat a favor d'un salari de referència català. Creiem que és una obvietat –i sempre posem el mateix exemple– que si l'habitatge a Mèrida costa quatre vegades més el metre quadrat que a Barcelona s'ha de tenir en compte això, perquè la moneda no val de la mateixa forma. Per tant, en aquest sentit sempre hi estarem d'acord.

Evidentment, també en la qüestió del traspàs de competències, creiem que aquí hi ha formes i majories, que també es poden trobar a voltes amb el seu grup parlamentari, en les quals podríem avançar molt més, i ho hem denunciat així diverses vegades. Considerem que, si de veritat hi ha una voluntat del PSOE de poder avançar en temes de drets socials, s'haurien de poder fer aquest tipus de traspassos de competències en tot lo que sigui superar determinats mínims. I, tot i que és una posició que moltes vegades es discuteix des de l'esquerra –i aquí sí que coincidiria amb que potser és una esquerra dogmàtica–, creiem que sí que hi hauria d'haver una deflactació en l'adequació al cost de vida del tram més baix de l'IRPF, perquè, com deia, la moneda no té per què valdre igual.

En aquest cas, i en la seva proposta, quan també parlem de rendes mitjanes, com que discursivament ens hem trobat profundament llunyans respecte de què vol dir renda mitjana, perquè nosaltres diem que és la mitjana i moltes vegades, des del seu grup parlamentari, semblaria que la mitjana és una altra cosa, no hi votarem a

favor. Però, vaja, avançar-li que en algunes qüestions sí, en d'altres no, i que potser parlant-ne en una altra ocasió podrem trobar més acords.

Hi ha una qüestió que ens ha cridat l'atenció, que era quan parlen de la plena compatibilitat entre la percepció de pensions contributives i l'exercici d'una activitat professional, fomentar l'envelliment actiu. Pot ser que sigui una qüestió de percepcions i de qui té al voltant què. Però, enmig d'una ofensiva brutal als sistemes de benestar públics –també de les pensions– i enmig d'un moment d'ofensiva a drets bàsics com és el dret a la baixa, alta sinistralitat laboral, etcètera, tenint en compte el tipus de feines que tenen la gran majoria d'aquesta societat i en quines condicions físiques, sobretot, però també de salut mental, s'arriba a determinades edats, creiem que això *per se* no és una bona proposta. Entenem que hi ha oficis concrets o llocs de feina en els quals això es podria donar; de fet, a voltes ja s'hi dona. Vull dir, que hi ha algunes formes de compatibilitat en aquest sentit, sobretot en l'àmbit acadèmic, però en la gran majoria de feines no és així.

M'agradaria puntualitzar una cosa, i ara seguiré amb això, abans de que se m'acabi el temps. Els diputats de la CUP –ho dic perquè el diputat de VOX tenia alguns dubtes sobre el que cobrem, em sembla– lo que cobrem són 1.671,94 euros en el tram 1, que vol dir que no tens càrregues familiars; en el tram 2, quan sí que en tens, 1.794 euros. Ho dic perquè quan parlem de les coses normalment és perquè en tenim coneixement de causa. Això, i tota la resta, evidentment, ho donem, i les activitats que es facin o no no són cosa vostra. Dir-los també que no tenim sindicats, que a vostès sembla que qualsevol cosa que no els hi agrada o és de la CUP, o és dels Comuns, o té algun tipus de propietat.

Dit això –vaig ràpid–, per què considerem que és perillós el tema de la compatibilitat? Perquè creiem que en aquest país no hi ha llibertat; no hi ha llibertat en l'àmbit nacional, però tampoc hi ha llibertat en l'àmbit social. A *Teoria i praxi*, que és un llibre que va publicar Kant el 1793, establia quines són les condicions de la ciutadania, entesa com l'estat civil dels homes lliures. Requeria tres condicions: la llibertat de cada membre de la societat com a home, la igualtat de cada membre amb qualsevol altre i la independència de cada membre d'una comunitat. La *u* i la *dos* són extensives a tothom quan no tens un estat que t'oprimeixi; la tercera introdueix la independència a establir que cada home havia de ser el seu propi senyor –*sui iuris*– i, per tant, que tingués alguna propietat que el mantingués. Així distingia qui fabrica una obra –*opus*– de qui el que dona és la seva força de treball –*prestati operae*–. I deia –i és una cita–: «El treballador domèstic, el dependent d'una botiga, el jornalero són merament operaris, no artífexs, no són membres de l'Estat i, per tant, no són ciutadans.»

En realitat, tota la tradició republicana –la democràtica, que seria en la que nosaltres ens inscriuríem, i la no democràtica, que seria on s'inscriuria Kant– sempre ha negat tenaçment que s'havia de desconnectar la qüestió dels drets i les llibertats de les condicions materials del seu exercici, que és una cosa que crec que tot independentisme hauria de comprendre. Perquè, quan ens vam trobar entre l'1 i el 3 d'octubre, moltes empreses van amenaçar els seus treballadors amb que, en cas de que la independència realment es duigués a terme, deslocalitzarien l'empresa i els farien fora. I, per tant, no podríem parlar de llibertat en aquest sentit.

Doncs bé, si no hi ha llibertat i no es pot..., perquè, si no es pot viure amb el permís d'algú altre, són profundament perilloses mesures d'aquest tipus. Perquè el que ens trobaríem és que moltíssims treballadors que no tenen la capacitat de dir que no es podrien veure tornant més endavant a la seva pràctica laboral, quan ja tenim casos de mortalitat molt més alts precisament als barris on hi ha moltes més feines manuals que als altres. Per tant, creiem que aquí hauria d'haver-hi una reflexió en aquest sentit.

I, acabant, precisament les lleis i els sistemes de benestar el que intenten és equilibrar això; forma part de la tradició republicana. I entenem que avui, amb l'espe-

culació amb l'habitatge i amb l'alimentació, empobreixen els catalans i, de retruc, s'empobreix també la petita i mitjana empresa que encara vol produir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que és poca, perquè fins i tot –acabo molt ràpid– Amancio Ortega, que no seria precisament que anava just de diners, s'ha passat a poc a poc a un àmbit que és l'especulatiu no productiu, com és acumular habitatges. Per tant, creiem que, si de veritat volen fer un front comú contra el fet que estigui patint, aquesta petita i mitjana empresa, les formes d'especulació que hi han, hauríem d'anar tots junts en el sentit de no, no podem deixar-nos la meitat del sou en un habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Sempre que parlem de mercat de treball a Catalunya fem veure que el problema és nou. I, precisament perquè en parlem sempre, és evident que no és nou. Seguim parlant d'atur, seguim parlant d'atur juvenil, i mentrestant les empreses no troben treballadors en un país en què, si ens hi posem una mica de cara, se pot viure sense treballar. Això no és una crisi puntual; això és un problema estructural, és un sistema que no funciona, i no funciona fent més estudis, més informes o més comissions. Recordin-ho, si fem el de sempre, obtindrem el resultat de sempre.

El problema no és que no entenguem el que passa; el problema és que ens hem acomodat massa. Amb qui? Amb qui dia passa any empeny. I amb el què? A l'espera de que el que vingui darrere ja ho arreglarà. Aquesta Espanya que no ens estima a dins i que tampoc ens vol a fora se situa sistemàticament entre els països de la Unió Europea amb més universitaris a l'atur. No cal escarrassar-s'hi massa per veure que hi ha una desconexió entre formació i empresa. Durant anys hem inculcat als nostres fills que estudiar tenia recompensa, i l'única cosa que es troben en acabar els estudis són problemes per trobar feina. Hem enviat el missatge equivocat, de que l'èxit passa per anar a la universitat. I mentrestant hem perdut els oficis; falten soldadors, modistes, electricistes, mecànics, cambres... I això no és una anècdota; això és un problema, i aquest problema es resol dignificant la formació professional i tornant a reconnectar-la amb les empreses. Sense ofici no hi ha feina.

Anem al segon problema: la fiscalitat. Aquí també se'ns posen pedaçs, bonificacions segons l'edat. L'ocupació no millora amb bonificacions, millora creant llocs de treball. Qui vol treballar, emprendre o aixecar un projecte es troba amb traves, impostos, obstacles des del primer dia. I així no es crea ocupació, així es desincentiva. Si volen reactivar el mercat laboral els hi posem fàcil. Aliança Catalana ho tenim molt clar: menys càrregues al principi, més suport a qui comença i més llibertat a qui emprèn.

I, finalment, parlem del model. Tenim una economia amb massa llocs de baix valor, talent que marxa i un sistema que fa dubtar entre buscar feina o viure del subsidi. Això s'ha de poder dir, i així ho diem: quan treballar no marca una diferència clara, el sistema falla, i, quan el sistema falla, l'economia es debilita i les oportunitats desapareixen. O seguim amb més burocràcia, més estudis i més pedaçs, o afrontem la realitat. La solució és ben senzilla: una formació professional dual, útil, de prestigi; una fiscalitat que motivi l'emprenedoria, i un mercat laboral que premii l'esforç. La resta és pur maquillatge. Perquè el futur no dependrà dels plans que aprovem aquí dins; dependrà de si som capaços de reconnectar formació, economia i treball amb la realitat del país. No podem demanar als nostres joves que continuïn esperant; Catalunya no s'ho pot permetre. Deixem d'analitzar i posem-nos a treballar.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Sergio Macián demana la paraula. Per què demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Sí, senyor president. Per una crida a observar el Reglament –article 90– i per una crida també a observar el Codi de conducta –article 15–, per un comentari molt greu que ha fet el diputat Cornellà durant el debat d'aquesta moció.

El president

Pot ser més explícit a l'hora de dir...?

Sergio Macián de Greef

Sí. Durant el debat d'aquesta moció, i mentre parlava el diputat Javier Ramírez, el senyor Cornellà ha sortit de l'hemicicle i ha dit textualment –i ho han sentit quatre diputats d'aquest grup parlamentari–: «Contra la púrria, cops de puny», dirigit-se als diputats del Grup Parlamentari de VOX. I m'agradaria, per favor, que el poguéssis exhortar perquè deixi de fer aquest tipus de comentaris.

El president

En queda constància. El Grup Parlamentari de la CUP.. Jo insisteixo... (*Xavier Pellicer Pareja demana per parlar.*) Sí. Senyor Pellicer, si us plau.

Xavier Pellicer Pareja

Sí. Nosaltres no tenim cap coneixement d'aquesta qüestió. Per tant, primer de tot, això no s'ha produït en la sessió plenària. No sé si és avinent començar a comentar totes les qüestions i les faltes de respecte i mala educació dels diputats de VOX que trobem constantment a xarxes, a fora als passadissos, etcètera, o no. Per tant, això és una qüestió que s'ha de valorar com a sessió plenària.

I, segona qüestió, en tot cas, entenem que feia referència a una frase del nostre, diguéssim, conegut Jair Domínguez, que va ser jutjat, precisament, i a qui volem mostrar tot el nostre suport, que bàsicament deia que al feixisme i al racisme se'ls havia de combatre amb cops de puny. Si algú se sent interpel·lat per ser feixista i per ser racista...

El president

Escolti, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

Si algú se sent interpel·lat per aquesta qüestió, segurament el problema greu...

El president

Senyor Pellicer...

Xavier Pellicer Pareja

...no està en els cops de puny, sinó en qui es diu feixista i racista.
Gràcies.

El president

...només li he demanat si hi havia referència. Estem en una situació, diguem-ne, en què podem perdre el control de l'activitat parlamentària. I, per tant, jo ho traslladaré a la Mesa. Però valdrà la pena que en una junta de portaveus o en reunions bilaterals amb els grups parlamentaris puguem parlar del nostre capteniment col·lectiu. I, per tant, hem de veure com procedim davant de situacions com les que s'han esdevingut a aquest Ple i com fa alguns plens que estan passant.

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. I m'agradaria que tots tornem al mercat de treball i correm un *tupido velo*, que diuen alguns. Miri, primer de tot, agrair les esmenes que han presentat els grups del PSC, d'Esquerra i del PP, unes disset esmenes. N'hem acceptat o transaccionat la meitat, vuit. Per tant, crec que s'ha millorat, sens dubte, la moció.

Celebrem del PSC que s'obri a explorar models d'altres països sobre les polítiques actives d'ocupació i en col·laboració publicoprivada. Al punt 5, també del PSC, hem acceptat la seva esmena perquè creiem que és molt important, i ningú n'ha parlat, o gairebé ningú n'ha parlat, excepte el company Jordi, trobant a faltar els sindicats –que els hi posarem, no es preocupi. Però, si volem de veritat solucionar el problema de l'atur, hem de treballar-hi tots. I quan dic «tots» dic tots els grups parlamentaris i dic tots els que hi poden treballar, que són gremis, *clusters*, patronals, sindicats –deixin-m'ho dir així–, cambres de comerç, etcètera. Per tant, crec que és molt important que vostès recullin això. M'agradaria que això aportí alguna cosa, eh? Ja veurem si l'aportarà o no l'aportarà.

Esquerra. Senyor Albert, l'esmena que no li hem acceptat, perquè vostè diu: «Mira, deflactem els salaris baixos i llavors ho carreguem en els alts.» Hi ha de l'ordre, eh?, de 2 milions de catalans que cobren menys de 28.000 euros a l'any, però no n'hi han 2 milions que en cobrin més de cinquanta mil; n'hi han alguns milers. Per tant, si vostè vol compensar el que baixa a la classe mitjana o baixa a la classe treballadora amb les classes altes és impossible; no haurien de treballar i haurien de pagar el triple del que guanyen. És impossible.

Mirin, per acabar amb el tema impostos, perquè no ho he pogut explicar amb el tema del senyor Cid. En els darrers pressupostos s'ha incrementat la recaptació de l'IRPF –només IRPF, eh?– als catalans amb 9.400 milions d'euros. Això ho diu el pressupost de la senyora Romero: 9.400 del 2023 al 2026. La meitat se'n va a Espanya, i la meitat es queda aquí –9.400. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I ahir deia el senyor Mijoler que si estem bojós intentant rebaixar-ne 1.800. Home, en recapturem 9.400 més en tres anys, eh? Qui ho paga, això? Ho paguen els rics? No. Ho paga la classe treballadora. L'IRPF només el paga la classe treballadora. Per tant, escolteu, us esteu passant, de veritat.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Joan Canadell i Bruguera

No reconeixeu que aquest tema és molt important. I, com que no tinc gaire temps de més, lo que sí que agrair a la CUP...

El president

No té temps, simplement.

Joan Canadell i Bruguera

...que hagin dit que estan d'acord amb deflactar les classes baixes. Ara l'extrema esquerra ja és esquerra. I els Comuns? A veure si els convencen.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats

302-00232/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui portem a aquest Ple una moció que no és la continuació formal d'una interpel·lació, ni tan sols en termes programàtics de Junts. Avui tenim la voluntat de portar una moció de sistema, de país.

Catalunya –jo crec que tots hi estarem d'acord– ha construït durant dècades un ecosistema de recerca reconegut internacionalment. I això ha estat possible bàsicament per tres eixos principals: el primer, polítiques robustes d'atracció, retenció i promoció de talent; el segon, la governança, la governança de les institucions, donant una autonomia profunda i molta flexibilitat; el tercer és un finançament sostingut en el temps, i l'últim és una política estructural de grans infraestructures. Vostès saben que això, les inversions potents en grans infraestructures, fixa les prioritats en un país.

Aquest ha estat un consens que s'ha mantingut durant tres dècades, independentment de majories parlamentàries i de colors polítics en els governs. I per això avui aquesta moció ens permet, en aquest Ple del Parlament, refermar aquest compromís com a mandat en el propi Govern i com a mandat en nosaltres, els propis grups parlamentaris.

Així doncs, en primer lloc, proposem el desenvolupament ple de la llei de la ciència, no tant en la lletra, que aquí estem, sinó en el fons, en la filosofia, en l'esperit del legislador. Seguim tenint problemes amb la interferència de la maquinària rígida de l'Administració, que sempre és implacable. I, per tant, avui recordem a l'aparell de l'Administració, a l'aparell, a l'estructura, que la voluntat del legislador era preservar aquesta autonomia.

El segon és molt clar: cap ingerència política en la selecció de directors. Tenim un sistema que ha funcionat bé, basat sempre en el mèrit, la capacitat, la trajectòria –vostès ho saben perfectament–, els comitès de selecció, els *advisory boards* externs. I això ha funcionat molt i molt. I, probablement, és dels pocs àmbits de l'Administració que funcionem així. I, probablement, seria desitjable que en altres àmbits també s'utilitzessin aquests mecanismes.

El tercer és reforçar i preservar les polítiques de talent. Els programes, entre d'altres, com ICREA, Beatriu de Pinós i Serra Húnter tenen marge de desenvolupament, no només pressupostari, que també, sinó que en el seu disseny han anat evolucionant i, per tant, són bons instruments.

El quart és un punt més conjuntural. Les polítiques de retallades de l'Administració americana Trump en la política científica han tingut algun efecte en alguns grups catalans, que han vist retallat el seu finançament, que havien guanyat competitivament. Alguns han produït acomiadaments. Per tant, conjunturalment, quan passa això, crec que és una bona política poder compensar-los i que els programes segueixin estables.

Un punt que creiem que és obvi: en la fundació Fraunhofer, crec que és obvi que, si la Generalitat de Catalunya hi aporta finançament, té sentit que participem en la seva governança. Quan posem diners públics en una fundació privada, està bé, jo crec, en un àmbit estratègic com el de la transferència, que almenys tinguem alguna cadira en els sistemes de governança de la fundació.

I el sisè és una reivindicació històrica. És a dir, si tots estem d'acord que en aquests anys hem situat a Catalunya un dels pols de coneixement més importants del sud d'Europa, un dels grans reptes ara és el salt de com impactem en el nostre teixit econòmic la generació de coneixement. I, per tant, l'únic que proposem és que ara és el moment de donar prou instruments, ja siguin administratius, però especialment econòmics, als nostres centres de recerca i universitats per produir aquest procés de transferència.

El setè és el finançament universitari. Les universitats les tenim tensionades –ho saben tots vostès, parlen amb rectors–, i és el moment de cobrir l'increment vegetatiu de tots els recursos humans, el pla de xoc del PTGAS, un finançament digne per al PIU. I en això no estem parlant de grans xifres; estem parlant d'uns 150 milions.

I l'últim punt crec que és obvi: hem de mantenir el règim de compatibilitats; el servei públic ho exigeix. El servei públic exigeix sacrificis, però és molt important, davant de la credibilitat de les institucions i de la ciutadania, marcar una diferència molt gran entre l'exercici públic i la carrera professional o acadèmica; és quelcom que hem mantingut fins ara i que crec que és bo refermar-ho.

Per tant, senyor president, en resum, aquesta és una moció que reforça uns eixos que no són propis del meu grup, que són compartits amb la majoria de grups i de governs que hi han hagut en aquest país i que crec que és bo que avui els refermem.

Gràcies, president.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hi ha presentat esmenes. I, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, secretari general, diputats i diputades. Bé, comparteixo gran part de la intervenció que acaba de fer el diputat Castellà. Perquè, certament, doncs, avui abordem un debat, un tema que tracta una qüestió que creiem que és essencial, que és el model també, en certa manera, de país que som i el model de país que volem continuar construint. Perquè parlem d'aquest sistema de recerca, d'universitats i d'innovació, i, per tant, parlem d'un dels pilars sobre els quals es construeix el present i el futur del nostre país. I, per tant, creiem que és un àmbit prioritari, perquè incideix directament en el model econòmic, en la qualitat de l'ocupació, en la capacitat d'innovació i, en definitiva, en la nostra capacitat també per competir i per decidir en un context global cada cop més exigent.

Per això creiem que aquest debat s'ha de situar des d'aquesta mirada àmplia de país i també sostinguda en el temps. Perquè, com bé s'ha dit, de fet, Catalunya, durant dècades, ha fet una aposta clara pel sistema de coneixement, una aposta que ens ha permès, doncs, construir un ecosistema reconegut internacionalment, amb centres de recerca d'excel·lència, universitats competitives i capdavanteres, i també amb una capacitat real i tangible d'atraure talent al nostre país. I això no ha passat, com s'ha dit també, per casualitat, sinó gràcies a una combinació de factors com el convenciment, l'aposta per aquest model, aquesta inversió pública també sostinguda i una certa estabilitat també en les polítiques públiques, que fan que aquesta sigui la realitat. I, per tant, sí, reafirmem que aquest és el model que tenim i és el que volem continuar construint.

Ara bé, també és evident que el sistema té reptes, i té reptes importants, reptes que avui segurament, doncs, es fan molt evidents. I, per tant, també són en aquest sentit les esmenes que hem presentat. I, per tant, agrair també al Grup Parlamentari de Junts que les hagi acceptat, perquè aquestes esmenes van amb la voluntat de reforçar alguns d'aquests reptes compartits que tenim. I, per tant, creiem que és imprescindible aquesta millor connexió entre la recerca i la innovació, una aposta

encara més clara pel talent en totes les seves etapes i un reforç dels mecanismes del bon govern i la transparència que sempre han guiat el nostre model.

Per tant, en primer lloc, aquesta connexió entre la recerca i la societat, perquè no n'hi ha prou amb generar coneixement d'alt nivell, sinó que cal assegurar que aquest coneixement té recorregut, que es transforma en innovació, en valor afegit i que té un impacte real en la nostra societat. I això implica, per tant, reforçar aquests mecanismes de transferència del coneixement i de la innovació que generem. Però, sobretot, fer-ho amb una visió sistèmica, evitant duplicitats, aprofitant i enfortint millor les estructures que ja tenim com a país i fomentant també aquesta col·laboració necessària entre universitats, centres de recerca i agents del nostre país.

En segon lloc, pel que fa al talent, sovint també parlem molt d'atraure talent, però crec que sobretot hauríem de parlar de com retenim aquest talent i com el fem créixer. Perquè el sistema només serà sòlid si podem oferir trajectòries que siguin estables, que siguin previsibles i amb unes condicions, sobretot, adequades. I això afecta tant els perfils ja consolidats com molt especialment i sobretot en aquelles primeres etapes de la carrera investigadora, perquè, sense aquesta base, qualsevol política d'excel·lència que vulguem fer en aquest sentit segurament ens quedarà coixa.

Per això creiem també que és imprescindible garantir l'aplicació dels quatre anys dels contractes predoctorals. No té sentit que en l'etapa decisiva, com és la finalització de la tesi, els doctorands hagin de buscar-se alternatives de finançament o viure en una situació de precarietat absoluta. Per tant, si volem un sistema de recerca sòlid i competitiu, cal que assegurem unes condicions estables al llarg d'aquest procés formatiu. I, per tant, creiem que és una bona notícia que s'anuncïés aquesta ampliació als quatre anys en el cas de les beques Joan Oró a partir d'aquest curs. Pensem que això ho hem de poder ampliar a tot el sistema de beques en l'àmbit dels doctorands i també fer-ho retroactiu a aquelles que ja tenim vigents.

I, en tercer lloc, pel que fa al suport institucional, el sistema de recerca català s'ha caracteritzat per aquest equilibri necessari entre aquesta autonomia i aquesta fiscalització pública. I, per tant, mantenir aquest equilibri continua sent clau, perquè creiem que l'autonomia és imprescindible per garantir aquesta excel·lència científica. Però aquesta autonomia també ha d'anar acompanyada de transparència, de claredat en els rols institucionals i de mecanismes que siguin efectius en el rendiment de comptes, especialment quan hi ha finançament públic implicat, i així creiem que ha estat sempre i així ha de continuar sent.

Per tant, en definitiva, situem i compartim que el sistema de recerca és un ecosistema complex, un ecosistema que funciona quan hi ha equilibri, confiança i polítiques públiques sostingudes en el temps que ho acompanyin. Creiem que tenim una base sòlida. I, per tant, hem de consolidar i fer evolucionar encara més allò que ja tenim. I sobretot, també, perquè el nostre horitzó no és competir a escala estatal, sinó reafirmar-nos com un actor capdavanter a Europa, al món i amb veu pròpia també en un sistema global de coneixement.

Per tant, donarem suport a tota la moció. I, per tant, agrair també l'acceptació de les esmenes.

Gràcies.

El president

Ara és el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova i Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... La política de recerca és crucial per a la millora del benestar de la nostra societat. Però, malgrat això, el finançament de la Generalitat és només el 0,44 per cent del PIB català l'any 2024 i, per tant, encara està molt lluny de l'objectiu de l'u per cent establert al pacte per la societat del coneixement.

Si volem que Catalunya sigui un veritable pol espanyol i europeu de recerca científica, d'innovació tecnològica, des del Partit Popular creiem que el Govern de la Generalitat hauria de destinar una major dotació pressupostària a recerca, com a mínim del tres per cent del pressupost consolidat, per tal d'augmentar les aportacions als centres de recerca Cerca, a les infraestructures tecnològiques; per garantir el finançament dels projectes de recerca biomèdica, com deia la proposta; ampliar els programes de finançament dels investigadors ICREA, Beatriu de Pinós, Serra Hùnter; oferir condicions laborals adequades per als doctorands i per al personal d'investigació en formació, i consolidar la recerca en les universitats.

Pel que fa al centre Fraunhofer, l'any passat, quan ja es va anunciar l'arribada al Parc Científic de la UB, ja vam dir que era una bona notícia, tenint present que és el major organisme de recerca aplicada a Europa. Però ens va sobtar que, tenint aquí un ecosistema tan potent de recerca en salut, doncs, no hi hagués un centre propi capaç de fer de pont entre els laboratoris de recerca, els hospitals i la indústria biotecnològica.

En qualsevol cas, tenim establerta la Fundació Fraunhofer Espanya, que representa la sisena filial europea, amb un primer programa de bioenginyeria aplicada en salut i que rebrà un destacat finançament autonòmic de 26,5 milions d'euros fins al 2031, sobretot per part de la Generalitat de Catalunya. Per tant, compartim també la necessitat de que el Govern de la Generalitat doni a conèixer com l'Administració participarà en la governança de la fundació. I encara és més important: ha d'explicar quins mecanismes s'han establert per garantir els rendiments econòmics i socials esperats d'aquest elevat finançament autonòmic.

Tanmateix, tots sabem que no és factible equiparar les eines d'aquesta fundació privada amb els centres públics Cerca, ja que operen sota diferents marcs normatius quant al pressupost, quant al control públic, contractació de personal, subministrament de béns i serveis, que clarament afecta l'execució de les diferents tasques en l'àmbit de la recerca.

Però, sens dubte, des de l'Administració cal donar més flexibilitat de gestió als centres Cerca. I per això en el passat Ple de febrer, en una moció que vam presentar des del Partit Popular per impulsar i donar resposta als reptes de les universitats i la recerca, ja vam aprovar agilitzar els processos administratius de compra de maquinària i material especialitzat per als centres de recerca de titularitat pública. I és que a Catalunya s'aplica una elevada dispersió normativa en matèria de contractació pública, amb més de tretze normes entre lleis, decrets lleis i decrets, sense comptar amb la normativa estatal bàsica, però cap d'elles dona resposta a la dificultat que tenen els centres de recerca en la contractació específica de maquinària i materials tecnològics i especialitzats.

Per últim, davant les acusacions i retrets que es van fer en el debat anterior de la interpel·lació, des del Partit Popular sí que creiem que el Govern hauria d'esclarir els fets i prendre les mesures pertinents, en el cas que realment s'hagin comès irregularitats en processos de selecció o actuacions en benefici propi. I, per tant, també votarem a favor del compliment de les obligacions legals que s'han d'exigir en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet i Puig

Gràcies, president. Bona tarda a tots. Junts avui ens porta una moció que eleva al màxim exponent la dita de *consejos vendo y para mí no tengo*. Ho dic perquè resulta que posen sobre la taula temes importants, temes de sentit comú que moltíssima gent hi votaria a favor, però que realment xoquen frontalment amb la realitat. Ho dic perquè vostès proposen avui exactament el contrari del que han fet quan han estat al Govern.

Però anem per parts. Per exemple, en primer lloc, la majoria de punts d'aquesta moció –posem el punt 1, el punt 2, el punt 8– parlen de transparència, parlen d'autonomia científica i, sobretot, d'evitar possibles, doncs, portes giratòries, no? Però, clar, sincerament, senyor Castellà, és com a mínim cíníc que siguin precisament vostès que avui ens vinguin a parlar de la necessitat de que hi hagi despolitització i d'evitar la ingerència política en organismes públics. No, ho dic perquè, clar, vostès són els mestres, són els principals actors a l'hora de col·locar els seus amiguets. No, ho dic perquè, per exemple... No ho dic en va, eh? A veure, senyor Castellà, li sonen els noms de Miquel Calçada a Radiotelevisión Española, Ramon Tremosa a AENA, Eduard Gràcia a Renfe, Elena Massot a Enagás? No, ho dic perquè tots ells són tan sols alguns dels càrrecs afins a Junts que ocupen llocs en empreses públiques de l'Estat o en empreses, diguem-ne, amb una participació majoritària de l'Estat. (*Alguns aplaudiments.*)

I és que ara vostès, per exemple, es posen molt *gallitos*. L'altre dia parlava, no?, d'arrogància. Es posen molt arrogants, es posen fins i tot molestos exigint mèrits i capacitat per als processos de selecció en els centres de recerca, quan a Junts són experts a posar el carnet del partit per damunt del currículum. I Esquerra, tres quarts del mateix, exactament el mateix. Per tant, sembla que el que realment els molesta no és l'«enxufisme» en si, sinó que realment el que els molesta és que els «enxufats» siguin els socialistes i no vostès. Jo crec que és aquesta l'autèntica veritat.

Però anem, per exemple, a un altre exemple. Parlem del punt 7 d'aquesta moció i de la seva suposada preocupació per l'infrafinançament de les universitats. Davant d'aquest nou exercici d'amnèsia selectiva, senyor Castellà, li pregunto les següents qüestions. Per què ho presenten ara? Per què no ho van executar quan estaven al Govern? Per què ara i no el 2012, quan apujaven les taxes universitàries? Per què ara i no entre els anys 2010 i 2014, quan el finançament de les universitats públiques catalanes va caure més d'un vint per cent en mans del Govern d'Artur Mas? No, clar, perquè és que és tremend. És tremend que avui vostès ens portin una moció precisament per denunciar els problemes que vostès mateixos van crear i van cronificar quan estaven al Govern. Aquesta és la seva hipocresia.

Però també li vull preguntar, més a nivell actual, per què diuen una cosa i resulta que al dia següent en voten una altra. Parlen de la manca de recursos de les universitats, però és que alhora donen suport i promouen lleis que obliguen les universitats a malbaratar diners en unitats de gènere, de diversitat i molts organismes que no ajuden el sector. Més aviat tot al contrari; el que fan és malbaratar i desviar recursos que haurien d'anar a les necessitats reals. Per tant, una vegada més demostren que tot el que fan és de cara a la galeria: diuen i fan propaganda d'una cosa perquè el sector estigui content, però després resulta que en voten la contrària. De nou, una hipocresia més del partit de Junts.

Perquè, a veure, ara vostès –també li diré una cosa– es posen molt dignes amb tot el tema, precisament, d'aquesta moció, però és que a VOX portem des de la legislatura passada presentant propostes calcades, parlant de..., bé, denunciant l'infrafinançament de les universitats, parlant de blindar l'autonomia dels centres de

recerca i garantir que els processos de selecció estiguin basats en el mèrit i l'excel·lència. Vostès reiteradament hi han votat en contra. Vostès hi han votat en contra reiteradament.

Per tant, no es posin tan dignes, perquè aquesta moció per a tots vostès és paper mullat –és paper mullat. A vostès no els importa el què, els importa el qui. Perquè vostès prefereixen jugar a la política bloquejant propostes, tot i saber que són positives per als catalans, pel simple fet de que les proposa VOX –pel simple fet de que les proposa VOX. En canvi, des de VOX ho tenim molt clar. Tenim clar que servim a l'interès dels catalans i no d'un partit polític, com fa Junts. I si la proposta millora la vida dels catalans, nosaltres hi votarem a favor, independentment de qui la presenti, encara que la presentin els cupaires. Si és bo per als catalans, nosaltres hi votarem a favor. Perquè el nostre vot favorable no és una concessió política, sinó que és un acte de defensa dels catalans ofegats, els catalans que heu anat ofegant entre Junts, Esquerra, etcètera, etcètera.

Per tot això votarem «sí» a l'autonomia i a la transparència real de les universitats i dels centres de recerca; «sí» a un finançament just i eficient que arribi a les aules i que no es perdi entre tanta burocràcia, i «no» a la fragmentació del nostre sistema de recerca en disset sistemes mediocres i aïllats. Perquè, si Espanya és una, el seu sistema de recerca i d'universitats també ho ha de ser.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Doncs, efectivament, ens hem trobat una moció –una moció– que és fàcilment votable a favor. De fet, nosaltres votarem a favor de la majoria dels punts, excepte algun en què ens abstindrem perquè creiem que no fa prou matisos, que és el punt número 6.

És una moció que defensa aquest impuls, consolidació i blindatge de la recerca i del sistema de recerca a Catalunya. El futur de Catalunya passa per la recerca, passa pel desenvolupament, passa per la recerca en nous àmbits de coneixement també. Passa per tot això; no passa per seguir alimentant la idea de que el futur de Catalunya passa per grans projectes megalòmans o grans projectes ja passats que són més propis de finals del segle passat que d'aquest, com Hard Rocks i companyia. Per tant, a nosaltres, mentre Junts aposti per aquest tipus de desenvolupament i aquest tipus d'impuls a la recerca a Catalunya, ens hi trobaran.

És veritat que calen més recursos. És veritat que cal més agilitat en el sistema. És veritat que cal també un cert control de tot el que es fa des de l'àmbit privat, i amb això nosaltres també hi estem d'acord. És un àmbit on especialment la col·laboració publicoprivada és imprescindible. Però també és veritat que ha d'haver-hi un cert control. I, en aquest sentit, consellera, ja li hem fet algunes preguntes de com pot ser que segueixin finançant projectes de recerca en centres d'investigació d'universitats que estan vinculades a l'Opus i a altres grups vinculats amb xarxes internacionals d'extrema dreta i *think tanks* d'extrema dreta. Per tant, recursos públics, col·laboració publicoprivada, sí, però també control des de lo públic d'aquestes col·laboracions.

És veritat també que cal invertir en garantir que no hi ha precarietat en el sector de la recerca, que combatem la precarietat que pateixen moltes de les persones que es dediquen a la recerca. S'ha d'invertir perquè no hi hagi el biaix de gènere que segueix havent-hi en la recerca, que seguim tenint aquella tisora on hi ha moltes més dones en els equips de base de recerca, però n'hi han moltes menys encapçalant i dirigint projectes. I crec que aquí el departament n'és conscient, i també està fent coses al respecte.

Però també cal invertir en l'accés a la universitat, perquè, al final, la pregunta també és qui arriba a fer recerca i qui arriba a fer recerca d'excel·lència. I això comença amb una piràmide, no?, comença a la base, que és l'accés a la universitat. I l'accés a la universitat segueix estant molt condicionat pel biaix de classe i pel biaix d'ingressos.

Per això són molt importants també, per exemple, les taxes universitàries, que nosaltres vam aconseguir rebaixar en un trenta per cent amb un acord de pressupostos, justament, amb el Govern del president Torra, un govern amb Junts per Catalunya. Però també és veritat que és un trenta per cent que vam aconseguir rebaixar després que les apugés el Govern d'Artur Mas, on crec –crec– que vostè va tenir un paper com a secretari d'Universitats.

Per tant, molt bé invertir en recerca, però si no invertim en garantir l'accés universal a la universitat, on segueix havent-hi un biaix molt important de classe, doncs, al final, estem fent que molta gent que vol estudiar i que vol fer recerca en realitat no arriben ni a plantejar-s'ho, perquè no arriben ni a poder accedir a la universitat. Hi han dades de... No sé si han pogut veure un article de *Crític* que diu que el nombre d'estudiants a Sarrià quintuplica el nombre d'estudiants que accedeixen a la universitat a Nou Barris. Per tant, és evident que, per poder parlar de recerca, hem de poder parlar també de qui arriba a la universitat, de qui arriba després a poder fer un doctorat, qui té una beca postdoctoral.

Aquí crec que, a més a més, la setmana vinent, a la Comissió de Recerca i Universitats, tenim la compareixença de Doctorandes en Lluita, de tota aquesta gent que està reivindicant que les beques predoctorals siguin de quatre anys i s'equiparin a d'altres beques que reben altres estudiants. Fins ara només reben tres anys per fer la investigació, per fer tota la recerca per a la beca doctoral, quan en d'altres convocatòries són quatre anys.

Entenem que tenim un acord amb la conselleria d'avançar en aquest tema, i creiem que ja s'està avançant en això. Però crec que és important que també ho puguin rebre aquelles persones que actualment tenen aquesta beca i que moltes vegades han d'acabar la seva tesi tirant de l'atur, de la prestació de l'atur, perquè se'ls hi ha acabat la beca i encara no han pogut presentar la seva tesi doctoral.

I no és per vagància, com s'ha dit alguna vegada en aquesta ocasió; és perquè realment fer una tesi doctoral requereix un treball d'excel·lència i de dedicació que la majoria de les vegades és un mínim de quatre anys per poder-ho fer. Per tant, qui arriba al doctorat, com es manté, com s'arriba a fer aquesta tesi doctoral i després qui entra en aquests projectes de recerca postdoctoral.

El tema del biaix d'ingressos i del biaix de qui pot arribar a aquests espais és tan gran que la mateixa Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari, doncs, ha fet tot un sistema d'indicadors de com es pot mesurar aquesta inequitat i aquesta desigualtat en l'accés a la universitat i en l'accés a la recerca.

Per tant, són temes que nosaltres creiem que estan claríssimament vinculats al sistema de recerca de Catalunya. No és només intervenir quan ja hi han uns equips de recerca i quan ja hi han centres de recerca que tenen prestigi internacional i estan consolidats. S'ha d'invertir en que gairebé tothom, sigui noi, sigui noia, visqui on visqui, tingui el codi postal que tingui i tingui els ingressos que tingui, pugui arribar a ser també un investigador d'excel·lència i un talent per a Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. I avui, que parlem de recerca, permeteu-nos començar felicitant, precisament, tres centres de recerca de refe-

rència, per nosaltres, referents imprescindibles, com són l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans, el Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Socials i el grup de recerca Antígona, perquè avui, precisament, inicien unes jornades per celebrar vint-i-cinc anys d'història. Vint-i-cinc anys de compromís, d'estudi, d'organització i de transformació en unes jornades precioses que avui estan fent a la UB del Raval.

I, precisament, aquest matí, en l'obertura d'aquestes jornades, una de les ponents d'Antígona les obria dient que eren temps en què aquests grups de recerca..., en què la comunitat universitària havia de respondre a una de les qüestions principals que passaven, no?, que és que hi havia grups o hi havia sectors de la societat que el que volien era esborrar moltes coses, esborrar tot allò que poguessin, i que era necessari repintar-les. I feia referència i feia aquesta picada d'ullet, precisament, al que ha passat a la Universitat Autònoma de Barcelona, a com, malauradament, un jutge va ordenar que s'esborrés un mural, que s'esborressin unes reivindicacions, que s'esborrés una proposta social i política per deixar una paret grisa. I, per sort, hem pogut veure com l'han repintat, no?, tal com ens deia avui la ponent d'Antígona, com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, com desenes i desenes d'estudiants han repintat aquest mural, malgrat les amenaces d'il·legalitzacions, malgrat la persecució de l'extrema dreta, i que el repintaran tants cops com faci falta.

Per nosaltres és un orgull de jovent, un orgull d'estudiantat, un orgull de grups de recerca compromesos i un orgull de comunitat universitària, i, sobretot, un orgull de Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans. Són exemple i són referents. Moltes gràcies.

Segona part, i respecte a la moció, nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat de la moció. També farem alguna abstenció. Coincidim amb alguns grups. I volíem comentar tres elements ràpidament.

El primer. Sempre donarem suport i sempre estarem en absolut compromís amb tot allò que suposi transparència, màxim rigor i tot allò que faci referència a qualsevol possible irregularitat. No només s'ha de ser legal, sinó que s'ha de semblar-ho, i no només s'ha d'actuar amb extrema legalitat, nitidesa i transparència, sinó que s'han d'articular els mecanismes perquè així sigui. Per tant, amb això tindran tot el nostre suport.

Segon element. A nosaltres ens sembla que, en una situació de precarietat, no només en l'àmbit de la investigació, sinó també amb unes desigualtats d'accés brutals a la universitat, aquesta ha de ser la prioritat; també en l'àmbit de recerca. I, per tant, nosaltres posem per davant la inversió en el sector públic que no pas en el sector privat, especialment en aquest context de precarietat, on la inversió en el sector públic és la norma.

I tercer element dins aquest finançament i dins aquesta inversió en el sector públic. Nosaltres volem posar una alerta damunt la taula, que és que no es pot prioritzar el finançament a determinats centres d'investigació. No es pot pensar només en espais de recerca que ja estan ben finançats per millorar-ne el finançament o que han perdut un cert finançament, sinó que s'ha d'intentar arribar a un finançament just a tots els àmbits de recerca, no només per la màxima excel·lència en un determinat àmbit o en una determinada opinió.

Perquè avui al matí, en aquestes jornades, també ens deien que era tan important qui estava estudiant art com qui estava estudiant medicina, o qui estava fent avenços en l'àmbit de les ciències socials com qui els estava fent en l'àmbit de la medicina, no? I, per tant, cal acabar amb aquesta precarietat generalitzada dins els grups d'investigació.

Nosaltres el que no volem és cap investigadora, cap grup de recerca que estigui en precari, sigui d'ICREA, hagin deixat de rebre finançament, etcètera. Per tant, no només es tracta de finançar els que es considerin els millors. Es tracta d'acabar amb

la precarietat en la investigació, i, per tant, en dignificar els grups de recerca d'aquest país, independentment del programa o de si rebaixen o no el seu finançament. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Hom podria considerar prou assenyada la narrativa d'aquesta moció, però, darrere el seu redactat, hi ha una capa gruixuda d'hipocresia difícil d'ignorar. Junts reclama l'autonomia dels centres de recerca i la no intervenció política en la tria dels directors, quan durant dècades van pasturar per les institucions catalanes, convertint cada fundació i oficina en el seu cau privat, introduint amb calçador i a cor què vols acòlits i excàrrecs.

No poden venir aquí i donar-nos lliçons morals com si mai haguessin tingut responsabilitats ni interessos en l'eixam de guinguetes que han proliferat arreu del país. Avui, des de l'oposició, ferits per la pèrdua de poder i d'influència, reclamen a d'altres el compliment efectiu d'una llei que vostès van obviar sense fer escarafalls mentre governaven. On eren tots aquests principis que avui vindiquen tan efusivament quan comandaven la nau? On era l'autonomia dels centres de recerca que avui exigeixen quan vostès col·locaven gent afí sense passar per cap concurs de mèrits ni oposició? On eren els recursos estables per a la investigació que avui reclamen quan van retallar les partides en recerca en comptes de retallar les retribucions a partits polítics o les subvencions a premsa?

Si centenars de científics se'n van cada any a l'estranger és per l'excés d'interferències polítiques i el finançament inestable. Sí, una inestabilitat i politització que vostès van encetar i que d'altres han perpetuat. No ens facin pas cara d'inno-cents ara.

La seva gestió i governança sempre han anat supeditades al carnet de partit, no al bé del país. Mentre vostès ocupaven la presidència, la ciència es convertia en víctima del joc partitocràtic de l'oca, i tiro perquè em toca. I ara s'esgargamellen perquè els seus substituïts volen continuar la partida. Que és que les trampes que van fer vostès no són permeses a la resta?

Parlen alegrement de vassallatge a Madrid per referir-se a la sucursal del PSOE. Els hem de recordar qui ha investit un imperialista a la capital del *reino* a canvi de quatre promeses i un grup propi? Sacrificar els catalans i Catalunya en benefici d'unes sigles polítiques; en això són gairebé tan hàbils com Esquerra i la CUP. No els farem ombra, no pateixin. No hi volem pas fitxa, en aquest tauler; juguem una altra lliga.

A la moció exigeixen que les universitats, el 2026, tinguin més finançament que el 2025. On eren tots vostès quan les universitats catalanes arrossegaven dèficits crònics i les infraestructures queien a trossos? Quan els interessa, treuen a passejar el senyor Pujol, i quan els perjudica, i abans que canti el gall, neguen tres cops Convergència.

Sí, donarem suport a aquesta moció. No perquè creguem, eh?, en la seva sobtada i sospitosa conversió a la virtut, sinó perquè ens neguem a veure passivament com els científics i universitats del país paguen els plats trencats de la casta política.

Hi votarem a favor perquè, malgrat vostès, no hem deixat de creure en l'excel·lència ni en una escola i universitat capaces de fomentar la meritocràcia i el coneixement del passat nacional català. Això sí, qualsevol ajut o programa, com el Serra Hünter, han de ser un vehicle per catalanitzar les nostres aules i laboratoris, i aquesta és una línia vermella. No volem més metges ni investigadors que siguin incapaços d'aprendre la llengua nacional d'aquest país. A Catalunya, en català.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Molt bé; moltes gràcies, president. Molt bona tarda, diputats i diputades. Molt bona tarda, consellera. Avui Junts per Catalunya ens presenta una moció que, d'entrada, va començar malament. Ja els hi hem dit: en política, de vegades, és tan important el que vols dir com les formes que utilitzes per fer-ho. I el que esperem alguns d'un espai polític com és Junts per Catalunya, la tradició política que defensa, és que sempre –sempre, sempre– tinguem presents les formes.

Els socialistes també hem estat a l'oposició fins fa ben poc –ho saben bé. Hi havia una premissa molt clara per nosaltres: «Fer una bona oposició fa un bon govern.» La seva premissa és una altra: «Generar la imatge d'un mal govern per fer-me fort a mi.» Alguns posem el país per davant, i altres posen el partit per davant de tot. *(Alguns aplaudiments.)*

A la interpel·lació i la moció subsegüent que ens presenten, hi ha diferents punts i diferents propostes que es poden agrupar en tres qüestions fonamentals. Una primera, de transparència i rendició de comptes; una segona, per evitar la ingerència política a la ciència, i una altra, per la incompatibilitat de ser científic i polític.

Sobre la primera qüestió, la transparència i la rendició de comptes, evidentment, la Generalitat està obligada a actuar sempre amb el principi de garantia d'autonomia local per a tots els centres Cerca, i evidentment que s'han de respectar els seus processos. Però la Generalitat ha de ser eix vertebrador del sistema públic en fiscalització pròpia, sempre que hi han recursos propis.

Sobre la segona qüestió, evitar la ingerència política a la ciència, és evident que cada òrgan de govern d'un centre Cerca és sobirà per decidir els procediments de selecció i els criteris de contractació de personal científics amb mèrits estrictament científics.

Ara bé, la ciència també és política –la ciència també és política–, i tu pots tenir presidents, com veiem en altres latituds, que neguen l'evidència científica, que neguen el canvi climàtic, i, no obstant, aquí tenim el president Illa, que aposta per la recerca i aposta per la ciència.

Ens presenten una proposta que nosaltres entenem –la tercera qüestió, sobre la incompatibilitat de ser científic i polític– que serveix per impossibilitar precisament això, que algun científic algun dia pugui decidir ocupar un càrrec públic. Vist des de fora, té tot el sentit del món, el que intenten defensar, que quan una persona té una alta responsabilitat ho fa amb dedicació exclusiva com a conseller i com a consellera o amb un altre càrrec. Però fan una trampa amb una llei que coneixen molt bé i que practiquen molt bé, que és que a Catalunya pots treballar com a professor associat universitari encara que tinguis una ocupació en dedicació exclusiva. Vostès ho saben perfectament perquè tenen diputats, alcaldes i regidors que tenen aquesta responsabilitat tan elevada i també són professors a les universitats.

La pregunta és: els hi sembla bé llavors que un polític de Junts pugui treballar com a professor a la universitat amb cent vint hores cobrant de manera remunerada i els hi sembla malament que un polític que no és de Junts pugui dedicar cent vint hores sense cobrar, sense remunerar, a l'àmbit de la ciència? La resposta, en realitat, és que no, ja els hi dic. Per la seva tradició política, no els hi sembla malament que ningú es dediqui a la recerca. El que sí que els hi sembla malament és que algú es pugui dedicar a la política, que en aquest cas una científica reconeguda a nivell internacional sigui la consellera de Recerca i Universitats en un govern del Partit dels Socialistes i no en un govern de Junts per Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Però, en tot cas, la seva moció va néixer malament des d'un principi, com dic, per la interpel·lació que va succeir. I penso de veritat que vostès es van equivocar

amb algunes afirmacions categòriques que ara desmentiré. El Govern de Catalunya està completament compromès amb el nostre sistema de recerca i universitats. Ho hem demostrat moltíssimes vegades: amb el sincrotró Alba, amb el projecte Barcelona Ciutadella, amb el projecte MareNostrum 6, o amb les convocatòries de personal investigador de Beatriu de Pinós, del pla Serra Hünter o de l'impuls a la fundació ICREA.

Vostè va parlar que el Govern ha trencat el consens en l'àmbit del sistema de recerca i universitats. Jo li dic que el consens no el trenca qui governa, sinó que el trenca qui vol patrimonialitzar un model com si fos d'un propi partit. I no, el model és de tot un país, no pot ser d'un partit. I és sorprenent, en tot cas, que sigui vostè, diputat Castellà, i que sigui Junts per Catalunya els que ens diuen que hem trencat el consens. Saben perfectament que l'única vegada que es va trencar el consens, que va explotar el consens en l'àmbit de la universitat i la recerca va ser quan van pujar un seixanta-sis per cent les taxes universitàries (*alguns aplaudiments*), quan van dificultar que la classe treballadora estudiés a una universitat pública.

Per això mateix, el Grup Socialistes i Units per Avançar tenim molt clar que la universitat és un veritable ascensor social, una eina de cohesió i justícia social i, a més, una font de riquesa i de coneixement que cal preservar i cuidar. El PSC sempre serà motor de coneixement allà on governi, perquè l'objectiu encara continua sent el d'assolir una societat més justa, més igualitària i més sostenible. I això també es treballa des dels centres universitaris, això també es treballa des dels centres de recerca amb compromís científic; compromís que avalem, que cuidem i que defensarem sempre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Primer de tot, posicionar-me sobre les esmenes. Acceptem totes les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè evidentment milloren el text. Diputada Besses, estic completament d'acord que en els programes de talent hi ha un compromís que s'ha d'executar, que és el quart any dels doctorands i, per tant, tot allò que reforci també la formació investigadora. Per descomptat, en la seva esmena, el que fa és..., respecte al que demanem de participació dins de la governança d'allà on posem diner públic, vostès diuen «per garantir la transparència i per garantir el rendiment de comptes». Evidentment. I hi ha un punt que vostès posen de nou, que crec que és molt interessant, des de la perspectiva de «buscar sinergies» –diuen vostès– «en aquelles estructures ja existents que puguin compartir capacitats per transferir coneixement». Crec que és molt interessant. Per tant, això els hi agraeixo.

En termes generals –i començo per aquí–, senyor David González... És a dir, jo no vaig dir mai que vostès ni el Govern trenquessin el consens. Hi ha un membre del Govern que trenca el consens –u. I, dos, estic d'acord amb vostè: crec que no hi han precedents –i podem anar a l'acta de sessions– de que un membre del Govern falti tant al respecte a un diputat. Però, escolti, Jacques Rousseau ja ho deia: «Quan els arguments són l'arrogància i l'insult, són els arguments de qui no té raó.»

Però, en qualsevol dels casos, jo li diria que avui, president, estic content, perquè avui hi ha una moció de consens, perquè recuperem el consens. I, més enllà de tot plegat, l'important després de tots aquests anys és que aquesta moció –els hi dic sincerament– no és contra ningú, en absolut; és en favor de. És en favor del país, és en favor de la recerca, és en favor de la universitat i el talent. És una moció per reforçar el mandat a tots plegats, també al responsable del Govern, de que aquest és el consens i d'aquí no ens movem. Per tant, això és el que fem avui: un consens per un àmbit que és excel·lent per al benefici del futur del país.

Gràcies, president.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano

302-00233/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades, director general d'Acció Cívica i Comunitària, Jaume Romero; Tatiana Font, responsable de la Unitat del Poble Gitano del Departament de Drets Socials... Mirin, la setmana passada es va commemorar el Dia Internacional del Poble Gitano, el 8 d'abril. Avui debatem aquesta moció, i en aquest marc el Govern ha aprovat, recollint també les propostes del Grup Parlamentari Comuns, l'estratègia per al poble gitano per als propers deu anys, alineada amb l'estratègia europea. És una bona notícia, i no arribaria si no fos per l'impuls de la societat civil gitana des de fa dècades.

Celebrem també haver arribat a un acord amb el Govern amb l'aplicació del suplement de crèdit que s'ha aprovat en aquest Ple per augmentar un seixanta per cent el pressupost dedicat a la unitat del poble gitano per poder implementar aquesta estratègia i per augmentar el seu personal. L'estratègia necessita pressupost i personal suficient per poder ser implementada, i també són necessaris ambició i seguiment per aconseguir la seva implementació de manera transversal.

És per això que en aquesta moció el que plantegem és que un cop a l'any, al voltant del dia 8 d'abril, fem en aquest Parlament una anàlisi de la implementació de l'estratègia i de l'estat de la qüestió respecte al poble gitano. Sis-cents anys d'antigitanisme cap al poble gitano han provocat que avui dia existeixi una situació estructural de profunda discriminació, així com que una gran part de persones gitanes es trobin en una situació de pobresa. Els indicadors i les dades són alarmants i són sagnants, i cal la implicació de tothom per aconseguir polítiques públiques que permetin donar la volta a la situació.

És per això que espero que en els propers mesos aprovem en aquest Parlament el futur pacte nacional contra l'antigitanisme i per la inclusió del poble gitano. Amb la seva aprovació serà necessari actualitzar l'estratègia i, a més a més, ens dotarem d'un full de ruta col·lectiu, amb independència de qui estigui al Govern a Catalunya. És necessari un pacte que permeti avançar en el reconeixement efectiu del poble gitano, la plena participació política com a minoria, així com generar polítiques públiques efectives per caminar cap a la plena inclusió i per fer front a la discriminació.

La situació és molt difícil. Mirin, estic molt cansat d'escoltar comentaris despectius cap al nostre poble, de bromes, de riures, de menyspreu. Estem molt molt cansats de discriminacions en l'accés a les feines, de tenir més obstacles per llogar un pis, de que m'expliquin que a una alumna gitana li han dit que no anirà a la universitat, tot i ser una alumna brillant –el seu professor, evidentment. Estem molt cansats d'antigitanisme, que no és una altra cosa que una forma específica de racisme cap a les persones gitanes. Estem cansats d'insults, de mirades, de comentaris, de que ens persegueixin als establiments comercials, de que no hi hagi problema en vincular-nos amb les coses dolentes de la societat, de la mateixa manera que no es reconeixen les aportacions que ha fet el poble gitano a la nostra societat.

Però, saben què? Avui és un dia per mirar al futur, perquè si alguna cosa som és un poble resistent i resilient. Cada vegada són més els i les joves gitanes que van a la universitat. Cada vegada som més els que tenim responsabilitats públiques. Cada vegada hi ha més gitanos i gitanes científics, economistes, metgesses, actors, professores, advocats, matemàtiques, educadors socials. Tenim molt clar sempre d'on venim i desitjant deixar de ser els primers que, o de que la gent es sorprengui pel que fem. Orgullosos de la nostra història col·lectiva, de la resistència a la gran batuda al Samudaripen, de seguir sempre endavant lliures, malgrat tots els intents que hi ha hagut d'extermini, d'assimilació, de control o de falsa integració. El futur es construirà només des del ple reconeixement, des de la igualtat real i des de la plena inclusió. Però només ho farem si les polítiques públiques es prioritzen i es doten de pressupost real.

I, per acabar, vull posar el focus en un dels principals punts que proposa aquesta moció. La història del poble gitano ha de ser incorporada amb caràcter immediat en el currículum educatiu des de ja. Anem tard i no podem esperar més. L'estratègia ho recull, aquesta moció també ho recull, que esperem que tingui el suport del conjunt del Parlament. I és que esperem que per al proper curs acadèmic la història del poble gitano estigui al currículum educatiu, perquè és una absoluta vergonya, diputats i diputades, que el 2026 no en formi part i no s'expliqui la història d'una minoria que existeix a Catalunya des de fa més de sis-cents anys. Avui tornarem a col·locar en el lloc que correspon aquesta qüestió, i estic convençut que en els propers mesos arribarem a un acord amb el Govern perquè això sigui una realitat. *Sastipen thaj mestipen. Opre, roma.*

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades per un temps de cinc minuts, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda, diputats, diputades. Gràcies també al diputat Garcia Berrio, que torna a portar aquest tema al Ple del Parlament, perquè creiem que és un tema que continua sent necessari que debatem.

Nosaltres, d'aquesta moció, en compartim el diagnòstic. Creiem que hi ha unes desigualtats estructurals que recorren la nostra societat en diversos àmbits –en educació, en habitatge, en feina, en salut–, que continuen persistint aquí, aquest antigitanisme que encara persisteix. I, per tant, és necessari que continuem parlant sobre el tema.

Estem d'acord també amb aquesta idea central que recorre la moció. I és que cal que passem de les declaracions a polítiques concretes, que això s'aterri. Està molt bé que puguem parlar, que puguem declarar, que puguem celebrar l'aniversari del Dia del Poble Gitano, però, a més a més, aquest antigitanisme ha de quedar reflectit en accions concretes, en polítiques públiques concretes. Per tant, anuncio ja d'entrada el nostre vot favorable a la moció.

I crec que precisament la nostra feina, des d'aquest Parlament, serà estar molt atents a que tots aquests plans, aquestes estratègies i aquests informes es facin i que, a més a més, els drets que hi apareixen, els drets que surten en aquesta moció, acabem fent-los efectius i no quedin només en el paper. Aquesta serà la nostra feina dels propers mesos.

Com deia, nosaltres hem presentat algunes esmenes per intentar enriquir aquest text. D'una banda, crec que és important adonar-nos que, quan nosaltres parlem de que volem un poble cohesionat, no vol dir que volem un poble uniformitzat. Creiem que la diversitat també ens enriqueix, i una d'aquestes riqueses ens la porta la llengua romaní, aquesta riquesa lingüística del nostre país també amb la llengua romaní. I crec que en aquests moments, que també estem defensant molt fortament

la nostra llengua del país, el català, perquè es troba assetjat, entenem perfectament també la problemàtica de la llengua romaní. I, per tant, hem presentat esmenes en el sentit de reconèixer, de protegir i de promoure la llengua romaní amb accions de recerca, de documentació i de difusió, perquè no hi pot haver cohesió dintre de la nostra societat si es construeix des d'aquesta invisibilització d'una part de la nostra societat.

I també ha quedat recollida a la moció una altra esmena que nosaltres creiem que era un punt que també és important que destaquem, perquè també per la CUP és una de les polítiques que volem..., en les que treballem i de les que volem fer bandera. I és que creiem que no hi ha igualtat possible si no abordem directament també el problema de les dones gitanes, perquè pateixen aquesta triple discriminació: de classe, d'origen, però també de gènere.

I nosaltres, amb una esmena, demanàvem que s'elaborés un pla específic que tingués en compte una perspectiva de diferents àmbits –en ocupació, en educació, en salut i en violències masclistes–, que s'hi possessin recursos i que, a més a més, evidentment tingués el protagonisme de les dones gitanes per tirar endavant aquest pla específic. Perquè creiem que és imprescindible, aquesta perspectiva feminista i interseccional, perquè, si no, qualsevol política que vulguem impulsar de drets quedarà incompleta.

Per tant, crec que la idea final és que –crec que ho compartim amb l'esperit de la moció– cal que passem de plans a drets efectius. Que tenim molt clar que no hem de fer cap política per incloure a ningú, perquè el poble gitano forma part del nostre país. I, per tant, el que hem de buscar és la manera de crear aquesta cohesió i tenir una igualtat real de drets per a tothom.

I volia acabar amb una cita d'una persona que per mi és un referent molt important i que, a més a més, és del poble gitano, que és la Pastora Filigrana, que ens deia que els drets no es demanen com un favor, sinó que es reclamen com una qüestió de justícia.

Doncs gràcies de nou, Andrés, per la moció que ens presentes. I el vot favorable de la CUP a tots els punts.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; moltes gràcies. Consellera, conseller, diputats, diputades... Director general, Jaume Romero; responsable de la Unitat del Poble Gitano, Tatiana Font, benvinguts. Comencem, en primer lloc, la nostra intervenció agraint al diputat Garcia Berrio i al Grup Parlamentari Comuns la presentació d'aquesta moció, perquè ens dona l'oportunitat de debatre i avançar com a societat. Des del nostre grup, anunciem el vot favorable a tots els punts de la moció, i volem agrair també haver pogut transaccionar les dues esmenes que vam presentar.

I hi votarem a favor perquè compartim un mateix somni, un mateix horitzó, que neix d'una realitat que ens interpel·la; ens interpel·la com a gitanos, diputat Berrio, però sobretot ens interpel·la, al conjunt de diputats d'aquesta cambra, com a representants del poble de Catalunya.

Avui tenim una àmplia majoria parlamentària compromesa, i el missatge és inequívoc: la lluita contra l'antigitanisme és una causa tant noble com justa i urgent, i és responsabilitat de tothom. Val a dir que la moció s'alinea amb l'estratègia catalana del poble gitano 2026-2036, aprovada per acord de govern, consensuada amb els diferents departaments de la Generalitat, amb el món local, amb les entitats del poble gitano.

I posa l'accent també, aquesta moció, en qüestions clau: els recursos, l'avaluació de les polítiques, la creació d'un sistema estable de recollida de dades i l'elaboració

d'un informe anual al Parlament, qüestió que també hem treballat a la nostra esmena. Perquè disposar de dades és imprescindible per fer polítiques públiques, útils i eficaces. També val a dir que la creació de l'Observatori de les Discriminacions serà una eina molt important per posar llum allà on massa vegades, massa sovint, hi ha invisibilitat.

Un dels pilars fonamentals de qualsevol democràcia és l'educació, perquè si hi ha un espai on es construeix la igualtat d'oportunitats és a les aules. Parlem de garantir que tots els infants i els joves puguin desenvolupar plenament el seu potencial sense renunciar als seus somnis. I per això és clau reforçar i visibilitzar l'èxit educatiu, i posar en valor tot allò que ja funciona, les accions positives, que demostren que, quan hi ha oportunitats reals, hi ha talent, hi ha esforç i hi ha trajectòries d'èxit.

I recordar també avui que els gitanos i gitanes que hem assolit l'èxit educatiu no som una excepció. Som la demostració que, quan s'obren les portes, el talent hi és, l'esforç hi és i les ganes de tirar endavant també hi són. Som el que passa quan per fi es dona una oportunitat justa.

I, diputats i diputades, allò que ens ha d'interpel·lar no és que alguns hi hem arribat, sinó que tothom hi ha d'arribar. I això ens obliga, com a responsables públiques, a multiplicar les oportunitats, multiplicar-les fins que deixin de ser excepcionals, fins que ja no siguem notícia. Perquè el talent no en té, d'òrgens; el que marca la diferència en el futur són les oportunitats, i aquestes depenen de tots i cadascun de nosaltres.

I, precisament per això, parlar d'educació no és només parlar d'accés als continguts d'estudi; és també sentir-se reconegut en ells. I permetin-me aquí parlar en primera persona. He crescut sense veure'm reflectida en els llibres de text, sense trobar la meva història, la meva cultura, sense trobar el meu poble; com si no hi fóssim, com si no haguéssim contribuït a res en aquest país. I aquesta invisibilitat, diputats i diputades, pesa, pesa molt; pesa en com et mires a tu mateix i també en com els altres et miren.

Per això no podem permetre que els nostres fills visquin el mateix. Tenim dret a saber d'on venim, a sentir-nos orgullosos i orgullosos i poder presumir del que som i del que volem continuar sent, gitanos i gitanes, i a créixer sabent que formem part, amb plena legitimitat, d'aquest país, de Catalunya.

I acabo, president. Vivim en un moment d'oportunitat, un moment d'esperança, un moment en el que tenim una estratègia de país, un pacte nacional contra l'antigitanisme en marxa i una majoria parlamentària compromesa i un teixit associatiu gitano fort i actiu. I vostès ho saben: no ha estat gens fàcil arribar fins aquí.

I ara penso en la meva àvia, en totes les oportunitats que ella no va tenir, en totes les oportunitats que no li van arribar. I és que el que avui decidim aquí no és només política; és esperança, és futur. Un futur que ha de ser més just per a tothom, amb més oportunitats per a tothom. I és que aquest futur i el millor homenatge que podem fer a les nostres àvies, que ens han portat fins aquí, és continuar treballant junts per aquest futur, pel conjunt del país. Perquè ho devem a les generacions que ens han precedit i, sobretot, a les que vindran. *Opre, roma.*

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats, diputades, director general, responsable, públic assistent... La moció planteja qüestions importants. Malgrat que s'han fet avenços i la seva presència a Catalunya fa més de sis-cents anys, la pobla-

ció gitana encara afronta dificultats importants en l'educació, en l'habitatge, en la salut, i es pateixen situacions de discriminació.

Des del Partit Popular, donarem un ampli suport majoritari a aquesta moció. Hem presentat tres esmenes, que es sumen al resultat; una ha estat acceptada, les altres dues transaccionades. Agraïm al diputat Garcia Berrio aquesta moció.

No obstant això, sí que no ens hem de confondre: l'antigitanisme no és propietat privada de les esquerres; és un deure que tenim com a societat, com una Catalunya plural; és un compromís estricte amb la llibertat individual i amb la igualtat de tots.

De fet, l'Intergrup del Poble Gitano en aquest Parlament de Catalunya va ser també iniciativa i promogut per un gran treball del nostre diputat Rafa López Rueda, l'abril del 2011, juntament amb representació de la Unió Romaní. I està molt bé, doncs, donar continuïtat a aquest treball endegat.

Sabem que la taxa d'atur entre la població gitana és 2,6 vegades més alta que la catalana. A Lleida tenim cinc mil gitanos, i el vuitanta per cent, a data d'avui, es dedica a la venda ambulat, de feines més puntuals, com la recollida de fruita o la ferralla. D'aquí la importància que volem incidir en l'ocupació en termes de major estabilitat.

En referència a una de les esmenes transaccionades, és cert que l'estratègia plantejada, i per una dècada, és ambiciosa. Precisament per això demanem uns indicadors que avaluin de manera efectiva aquestes accions que seran realitzades a peu de carrer: objectius assolits, indicadors quantitius i qualitius. En definitiva, una avaluació rigorosa de les polítiques públiques.

Hi ha temes de més ampli abast –no són gens fàcils– que tampoc acabem de veure que es plasmin en aquesta estratègia. Bé, el disseny de plans, modificacions urbanístiques, per combatre la segregació. Més de la meitat de les llars gitanes s'ubiquen en barris gitanos. Tenim el barri de la Mariola de Lleida, un barri estigmatitzat; hi viuen el cinquanta per cent dels gitanos. El mateix, Pla d'en Boet, a Mataró. Escoles i instituts ubicats en aquests mateixos barris, alumnat majoritàriament gitano i d'alta complexitat.

Això és el que volem veure; volem ser testimonis actius d'això, com aquesta realitat canvia, com la pròpia Administració i la Generalitat al capdavant fan aquestes polítiques de debò i no informes ideològics.

Destaco una altra esmena on, més enllà d'apostar per aquesta educació postobligatòria, incidim en aquella prèvia més bàsica: en la intervenció i el repte d'erradicar l'absentisme escolar, aquell que es dona en l'alumnat gitano en etapes d'educació obligatòria, a la primària i a la secundària. L'absentisme augmenta a la secundària, i això sí que és un factor clau en la desigualtat educativa i l'exclusió social.

Ens fa proposta d'injecció pressupostària d'1 milió d'euros addicionals, la qual cosa valorem positivament. I també en aquests termes entenem que les dades han de ser públiques, han de ser transparents, en el marc del bon govern. Cap euro públic sense objectius mesurables i sense que això tingui una repercussió directa en la població beneficiària.

Perquè el poble gitano no necessita que l'Administració els tuteli com si fossin menors d'edat; tampoc que se'ls fustigui amb traves burocràtiques. L'opressor del poble gitano també pot ser una administració ineficient, que ha actuat amb ells des de l'assistencialisme, des del paternalisme, i que els ha fet estar atrapats en la dependència, en lloc d'impulsar les seves pròpies potencialitats, capacitats i la seva emprenedoria.

La tercera esmena, que agraïm que hagi estat acceptada..., que han parlat de fomentar la igualtat d'oportunitats, la inclusió social també de quan es donen multidiscriminacions; persones gitanes amb discapacitats a les aules, amb necessitats específiques de suport educatiu. I, per tant, també tractar aquestes dobles discriminacions i terciàries.

Catalunya no pot permetre ciutadans de segona, però tampoc públiques de segona ni polítiques finalistes que sols cerquen el titular. El passat dimecres 8 d'abril, a l'acte institucional amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano, amb molt encert, es va fer referència a Martin Luther King. Amb el permís, també vull anomenar-lo avui aquí, quan diu: «La foscor no pot acabar amb la foscor; únicament la llum pot fer-ho.» Que aquestes polítiques posin llum a tanta foscor que fa massa anys que perdura. *Opre, roma.*

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellers; bona tarda, diputats. No podem explicar la nació catalana sense parlar del poble gitano i el seu paper en la construcció de la identitat, la cultura i societat catalanes. Com tampoc podem explicar l'experiència del poble gitano a Catalunya sense parlar de la seva resiliència, resistència i perseverança.

Però aquest reconeixement ha d'anar acompanyat d'un compromís polític real per poder garantir la igualtat d'oportunitats i la inclusió del poble gitano. A Catalunya hi ha 75.000 persones gitanes, i és inacceptable que el seixanta per cent de les llars visqui en pobresa material. És també inacceptable que la taxa d'atur de la població gitana i la taxa també d'abandonament escolar siguin tan altes en comparació a les de la població general.

Les persones gitanes volen més que celebracions, volen més que discursos polítics inspiradors; volen solucions tangibles a problemes estructurals que porten arrossegant dècada rere dècada.

Per això agraïm al diputat Andrés Garcia, de Comuns, la presentació d'aquesta moció sobre polítiques de reconeixement i inclusió del poble gitano. I ja avancem que donarem suport a la moció en la seva integritat, i això no passa sovint en aquest hemicicle.

I ho fem perquè aquesta moció destaca quatre objectius importants per a la comunitat gitana i el seu progrés social. En primer lloc, aprovar, dotar de recursos i desplegar l'estratègia catalana del poble gitano per a la propera dècada. Aquesta estratègia és un avenç important, i no s'ha de quedar en paper mullat. De fet, portem anys de plans integrals del poble gitano, que no han aconseguit fer els avenços necessaris per a la població gitana. I jo crec que un dels errors ha estat precisament perquè no hem aconseguit garantir la participació de les entitats ni els experts del poble gitano en el desenvolupament de polítiques públiques. I aquesta estratègia creiem que ha de definir indicadors de seguiment, mecanismes d'avaluació que siguin clars.

En segon lloc, reforçar les polítiques contra l'antigitanisme en els àmbits de serveis socials, mercats d'habitatge i també el mercat laboral. Al Parlament, ara mateix estem treballant el pacte català contra l'antigitanisme i la inclusió del poble gitano, i ho estem fent de la mà dels experts del poble gitano de Catalunya, però també a nivell europeu. I l'objectiu d'aquesta comissió d'estudi per al pacte ha estat precisament definir prioritats i també els reptes del poble gitano, però anant molt més enllà de definir diagnòstic i anar centrats en enfortir els plans específics, precisament per abordar l'abandonament escolar i millorar l'ocupació de les persones gitanes, i en especial de les dones gitanes, com també es defineix en aquesta moció.

En tercer lloc, com també s'ha dit, incorporar de manera efectiva la història, la cultura i les aportacions del poble gitano als currículums educatius, als equipa-

ments culturals, però també a les polítiques públiques de memòria per combatre els estereotips que avui condicionen el nostre imaginari del poble gitano i també les vides de les persones gitanes, malauradament. Creiem que és important, en aquest sentit, estudiar amb les entitats gitanes la creació d'un espai de memòria del poble gitano a Catalunya com a instrument de reconeixement, reparació i divulgació de la història del poble gitano com a minoria històrica a Catalunya.

En quart lloc, impulsar mesures de reconeixement, protecció i promoció de la llengua romaní, com a patrimoni lingüístic del poble gitano, per poder-la preservar. En aquest sentit, agraïm les esmenes que ha registrat el Grup Parlamentari de la CUP, que es centren en la qüestió de la llengua en aquesta moció. Creiem que tampoc es fa sovint, aquest centrar la llengua en polítiques públiques relacionades amb la millora de la situació socioeconòmica del poble gitano.

El poble gitano, i en especial la comunitat gitana a la Catalunya del Nord, han tingut un paper important en la preservació i promoció de la llengua catalana, i creiem que la lluita pels drets lingüístics és una de les nostres lluites compartides com a forma de resistència contra l'assimilació, contra la repressió i l'oblit. I, en aquest sentit, creiem que cal fer un pas més, i aquesta moció ens permet precisament això. I agraïm la presentació d'aquesta moció de nou.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, tot seguit, el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda de nou, bon dia de nou. Agrair al diputat Garcia Berrio la presentació d'aquesta iniciativa. De fet, a més, emmarcat en l'època de l'any que estem, que és per commemorar també el 8 d'abril, el Dia Internacional del Poble Gitano, però, a més, també amb una voluntat que també s'ha vist reflectida en la moció, de fer que el que avui estem debatent ho puguem debatre cada any i, per tant, que serveixi també d'avaluació precisament de la nova estratègia catalana del poble gitano. I aprofito per saludar tant el director general com també la responsable de la Unitat del Poble Gitano, el senyor Romero i la senyora Font.

Malauradament, hem parlat poc del poble gitano en aquesta cambra al llarg del temps i, malauradament, quan n'hem parlat, a vegades no ens hi hem referit en els termes que pertocaria. Jo hi ha un llibre que tinc com a llibre de capçalera. I ara, que s'acosta Sant Jordi –sí, Sant Jordi–, em sembla que és rellevant també que prenguem nota d'algunes referències bibliogràfiques. Hi ha un llibre que és de la Pastora Filigrana –abans la diputada Pilar Castillejo hi ha fet referència– que es diu *El poble gitano contra el sistema-món*. Crec que aquest llibre en el seu títol ja exemplifica clarament el sentiment gitano –sentiment gitano–, un sentiment que és de rebel·lió davant la injustícia, un sentiment que és de rebel·lió davant d'unes institucions que durant segles han intentat el seu extermini, un sentiment que és de rebel·lió davant d'una societat que mai els ha comprès i que ha intentat canviar-los, i un sentiment que és de rebel·lió i que nosaltres, en ple segle XXI, tenim l'obligació de convertir en un sentiment d'agraïment. Hem de convertir les institucions en les amigues del poble gitano, no pas en el principal ariet contra el poble gitano.

I aquest és un deure que tenim en aquesta cambra i que també té el Govern i que, durant els anys anteriors, també els diferents plans integrals han treballat per canviar aquesta mirada respecte al poble gitano. Perquè sí, també han participat de la redacció d'aquests plans integrals, també han participat de les diferents accions governamentals, però cal que encara siguem més persistents, cal que encara siguem més insistents.

Les taxes d'atur del poble gitano sempre són molt més elevades –i és atur registrat– que en la resta de la població –un trenta-sis per cent actualment. No només són les taxes d'atur; també la formació. Un 62,3 per cent de la població gitana o no té estudis o té només els estudis de primària. Qualsevol societat s'averkonyiria d'aquestes dades, s'averkonyiria d'aquestes xifres, de que companys i companyes nostres, conciudadans nostres visquin aquesta situació de tan profunda desigualtat respecte a la que hem viscut nosaltres.

Nosaltres, des d'una posició clarament privilegiada, perquè nosaltres, quan anem a buscar un lloc on viure i intentem aconseguir signar un lloguer o una hipoteca, no tenim més problemes que els que té la gran majoria de la gent. A nosaltres no ens miren de costat segons els trets físics que tinguem o si el nostre cognom pot provenir o no o pot tenir connotacions gitanes, pot tenir orígens gitans. A nosaltres això no ens passa. Tampoc ens passa que als nostres fills i a les nostres filles els hi diguin que, pel fet de ser gitans, no arribaran mai enlloc. I no els hi diuen quan han vist les seves aptituds o les seves capacitats; els hi diuen amb tres, quatre, cinc, sis anys. Jo això ho he vist. Tampoc ens passa que, quan anem a buscar un lloc de feina i tenim un currículum que és molt apte per a aquell lloc de treball, no ens cridin mai perquè veuen que tenim uns noms i cognoms que no són els de la població general.

Per què passa això a la nostra societat? Doncs bé, totes aquestes discriminacions tenen un valor afegit, i és que no les denuncien, perquè formen part de la seva quotidianitat. Quan és tan habitual que et passi això, ja no confies en la societat ni en la institució. Quan és tan habitual que passi això, ja no denuncies, perquè per a tu és normal. I això és el que hem de combatre, diputats i diputades, i aquest és el compromís que avui estic veient que en aquesta cambra segur que prendrem.

Per tant, *Sastipen thaj mestipen. Opre, roma.*

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. ¿Son españoles los gitanos? ¿Son españoles? Porque la propuesta de los Comunes da a entender que los gitanos no son españoles y, por tanto, no tienen derecho a lo mismo que tenemos derecho el resto de los españoles. Ustedes colectivizan a los gitanos, les han metido en una caja aparte del resto de los españoles. ¿No es usted español, señor Berrio? ¿No cree usted que deba tener los mismos derechos y los mismos deberes que tengo yo, por ejemplo, que no soy gitana? ¿No compartimos DNI, costumbres y tradiciones? ¿No tenemos, todos los españoles, los mismos problemas, sean médicos, abogados, vendedores ambulantes o trabajadores de la construcción? ¿Cuál es el objetivo de esta moción? ¿Separar a los gitanos del resto de los españoles? Porque aquí se les señala como personas con otros derechos y otras obligaciones.

Miren, en VOX no vemos ninguna diferencia entre españoles –ninguna–, sean gitans, blancs, negros o amarillos. Si compartimos DNI, tradicions i raïces, para nosotros son españoles; no vemos ninguna diferencia. (*Alguns aplaudiments.*) ¿Saben en lo que sí vemos en VOX mucha diferencia, señores de los Comunes? En cómo tratan ustedes, por ejemplo, a los vendedores ambulantes –muchos de ellos gitans– y cómo tratan a los manteros que ustedes traen del norte de África a nuestros municipios haciéndoles la competencia desleal en mercadillos y en nuestras calles. (*Alguns aplaudiments.*) Ahí sí que vemos mucha diferencia. Vemos como exprimen a los vendedores ambulantes a impuestos autonómicos y municipales en los ayuntamientos donde ustedes gobiernan –solos, como en el Prat, o con los socialistas, como en Vilanova i la Geltrú, entre otros muchísimos–, y como a los manteros, que se dedican a la venta ilegal, ni les cobran impuestos ni les ponen media multa,

ni les prohíben hacer lo que hacen, aunque hagan daño a muchos gitanos; eso les da igual.

¿Saben dónde vemos también mucha diferencia, una diferencia abismal? En las ayudas sociales, en los pisos de protección oficial y en la renta garantizada de ciudadanía. Porque resulta que gran parte de todas estas ayudas van a parar a los inmigrantes ilegales o que legalizan ustedes fraudulentamente en los ayuntamientos, como hicieron el año pasado en el Ayuntamiento del Prat, empadronando a trescientos cuatro inmigrantes ilegales (*alguns aplaudiments*) del norte de África en el *carrer Centre* para que pudiesen tener acceso a las ayudas sociales que les niegan al resto de los españoles. Porque los Comunes y los socialistas, a la hora de repartir ayudas sociales, priorizan a los que acaban de llegar dando una patada en la puerta. Ahí también les da igual que el que necesite una ayuda sea gitano o no lo sea. Ahí el problema es que tiene DNI español, ¿verdad? «Arraigo» llaman ustedes a eso de dejar a los españoles fuera de las ayudas sociales.

Y aún vemos más diferencias. ¿Sabe dónde? En los ambulatorios y en los hospitales. Entramos en cualquier sala de urgencias o en cualquier ambulatorio de Cataluña y están colapsados, llenos de inmigración que ustedes y los socialistas han traído y les han dado una tarjeta sanitaria, mientras los españoles padecen las listas de espera médicas y quirúrgicas más largas de España. Ahí también les da igual, a ustedes, que los que esperan sean gitanos o no. Como son españoles, les ponen los últimos de la fila (*alguns aplaudiments*), a competir por una visita médica con los inmigrantes que acaban de llegar, estén regularizados o no; eso ya da igual.

Así que sí, el pueblo gitano tiene los mismos problemas que ustedes han provocado al resto de los españoles. Miren, esta moción que presentan es una mentira, es un engaño al pueblo gitano, es pura hipocresía y es una completa vergüenza. Ustedes gobiernan con el Partido Socialista aquí en Cataluña, pero también en el Gobierno central. Así que dejen de regularizar a inmigrantes, dejen de repartir el dinero de nuestros impuestos entre los que acaban de saltar nuestra valla de forma ilegal y dedíquenlo a ayudar a los españoles que lo necesitan, a los que están pasando hambre, a los que viven en infraviviendas o directamente en la calle, a los que no llegan a final de mes o a las familias que no pueden pagar el comedor escolar de sus hijos, sean gitanos, blancos, café con leche o mediopensionistas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'entesten a dividir la societat i a regular-la per segments, en comptes d'exigir que tothom passi pel mateix sedàs. Permeten vulneracions de les lleis civils i dels marcs normatius i apliquen discriminacions positives per beneficiar certs col·lectius, promoure'ls o privilegiar-los. Les polítiques socials han de ser universals, no a la carta. En comptes de procurar l'assimilació a la nostra cultura, identitat, valors i societat i treballar en la idea d'un sol poble, malden per segmentar la població segons creences o comunitats socials, accentuant allò que ens divideix i minimitzant el que podria aplegar-nos. L'afany de cohesió és inexistent.

I quina és la conseqüència d'aquestes seves polítiques socials? El seixanta per cent de les llars gitanes viuen amb privació material greu, l'abandonament escolar prematur arriba al seixanta-cinc per cent, l'atur se situa en el trenta-sis per cent, gairebé tres cops més que la mitjana. Dècades de plans integrals, estratègies europees, dotacions pressupostàries especials, incentius econòmics per dur els fills a les aules, unitats específiques, milions d'euros gastats en accions positives, itineraris laborals i programes de sensibilització.

I de què ha servit tot això? Doncs per cronificar les desigualtats. El sobreproteccionisme institucional ha generat dependència i ha impossibilitat la integració real de la comunitat gitana a la societat. Però, en comptes d'entomar el *mea culpa* i repensar el model, vostès insisteixen en l'error, proposant dotze punts més de proteccionisme administratiu i subvencions a fons perdut. La manca d'integració d'alguns membres del poble gitano i la seva voluntat de mantenir els costums propis han creat estereotips molt arrelats a la població, uns prejudicis que han dificultat la comprensió mútua entre ambdues cultures i han generat recels i desconfiances bidireccionalment.

Hem sentit discursos molt políticament correctes avui aquí, discursos que culpen només una de les dues parts. I, sí, l'antigitanisme existeix i s'ha de condemnar i s'ha de castigar, però no podem deixar de denunciar problemes, actituds, costums i dinàmiques només per por de ser acusats d'antigitanisme o de racisme. Si volem cohesionar de debò la societat i dotar de les mateixes oportunitats tot el conjunt, no podem fer els ulls grossos a la realitat.

Tradicionalment, el poble gitano s'ha negat a integrar-se al sistema educatiu ordinari, optant per l'ensenyament en un entorn més familiar i totalment aliè al currículum escolar de la resta de l'alumnat, privant així les futures generacions d'una de les vies d'ascensió social més directes i negant-se també sovint a incorporar-se al món laboral regulat, vivint de feines que escapen al control normatiu.

Alhora, bona part de la comunitat gitana ha preservat l'estructura familiar arcaica, on les dones tenen rols molt marcats i on s'espera la seva submissió a l'home. Llevat d'algunes excepcions, que, evidentment, hi són, les noies de la comunitat cedeixen a pràctiques indecoroses i a rituals humiliants per acreditar la seva virginitat i satisfer tradicions misògines heretades de fa generacions. A on són les feministes de la bancada esquerra avui? De colònies? Perquè no les hem sentit.

És necessari i cabdal que l'Administració catalana faci costat a les dones gitanes que lluiten pels seus drets i que promouen canvis dins les seves comunitats. La sensibilització de la nostra societat vers el poble gitano vindrà no tant de les mesures econòmiques i proteccionistes que aprovem en aquest hemicicle com de l'actitud i voluntat d'integració que ells mostrin cap al nostre marc cultural, educatiu, normatiu i social. No es poden continuar elaborant programes identitaris específics dotats pressupostàriament sense fiscalitzar-ne els resultats, ni atorgar indefinidament privilegis a cap col·lectiu segregant-los i no tractant-los igual, amb els mateixos criteris socioeconòmics generals. Tothom ha de poder accedir al mercat laboral en igualtat de condicions; prou de discriminacions positives que no es basin en mèrits i capacitats.

Sí a la memòria històrica del poble gitano, però integrada dins la memòria històrica, comuna i integradora del nostre poble. Després de sis segles de presència a casa nostra, hem de deixar de tractar els gitanos com a poble diferenciat i se'ls ha de passar a tractar exactament com a la resta de catalans, dotant-los dels mateixos drets i de les mateixes obligacions. Aquesta moció i el deix paternalista i condescendent que se'n desprèn treballen justament en la línia contrària.

Per aquesta raó ens abstindrem en la votació, perquè volem erradicar l'antigitanisme, sí, però no volem contribuir a engruixir la divisió. Prou assenyalaments, prou prejudicis, prou discriminacions, però també prou paternalismes i prou estratègies que prorroguen la divisió.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se, tot seguit, sobre les esmenes, té la paraula el diputat, el senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, el que volia fer era agrair al conjunt de la cambra, a excepció dels partits..., la minoria antidemocràtica d'aquesta cambra,

el suport total en aquesta moció. Perquè, efectivament, continuarem caminant, li pesi a qui li pesi, treballant per la igualtat, per la igualtat efectiva i per una societat sense racisme. Perquè volem una Catalunya on no hi hagi racisme, on les persones, les minories antidemocràtiques que discriminen, que són racistes de manera oberta continuïn sent una minoria antidemocràtica. (*Alguns aplaudiments.*)

I, segurament, el consens d'aquesta moció crec que és una molt bona notícia, i en això em centraré avui, perquè és un bon dia, perquè tenim una nova estratègia. Crec que cal reconèixer també, efectivament, totes aquestes dècades de feina, la generació dels plans integrals. I ara estem en un moment... I jo crec que ens ha de donar, diguem-ne, aquesta moció, la força per fer un gran pacte nacional contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano, i estic segur que així ho farem.

Al Grup Popular, agrair-li les seves esmenes. Hem arribat a transaccions. Crec que han aportat, i així hem acceptat l'esmena amb relació a la perspectiva de les persones gitanes amb discapacitat. I, a més a més, pensem que és important, la seva aportació. Amb relació a la segregació, totalment d'acord. Jo crec que també hem de tenir en compte aquí –és d'una lògica de memòria històrica, de memòria democràtica– l'aposta que va fer el franquisme per la segregació, quan persones com la meva àvia vivien al Camp de la Bota i després a moltes famílies les van posar en barris segregats. Jo crec que d'alguna manera és important tenir en compte, des d'una lògica de memòria, també aquesta realitat. I jo crec que hem de caminar per un futur diferent.

En relació amb la CUP, agrair especialment la inclusió de la perspectiva de la defensa de la llengua romaní, del *romanó*, una llengua que va ser exterminada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a Catalunya, no així en altres països d'Europa. I acabo –vint segons. Disculpeu.

En relació amb la diputada Martínez Heredia, agrair les seves esmenes, agrair, efectivament, el camí recorregut i les esmenes a les que hem arribat.

A Esquerra Republicana, gràcies. Sempre crec que és un tema en el que estem molt d'acord, i en aquest camí anem.

I a Junts també agrair-li el suport explícit en aquesta moció. Pensem que és un camí que estem recorrent de manera col·lectiva.

Opre, roma. Y que vivan los gitanos y las gitanas.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques alimentàries

302-00234/15

I el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques alimentàries, presentada pel Grup Mixt. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La sobirania alimentària és clau per a les nacions sense estat que aspiren a alliberar-se. No és només una qüestió de supervivència del sector agrícola, ramader o pesquer i dels qui conformen els seus canals de distribució; del que parlem avui i aquí és de supervivència nacional.

«La nostra fi, la vostra fam» és una frase que defineix fidelment l'escenari que s'esdevindrà si no protegim i blindem el nostre sector primari. Sotmesos a la tirania de Brussel·les i Madrid, a mercè dels grans acords que es prenen a Europa, a on Catalunya no té ni veu ni vot, els catalans restem condemnats a consumir pro-

ductes forans que inunden el mercat, malgrat incomplir els estàndards sanitaris, laborals o ambientals que s'exigeixen als nostres pagesos. Una competència deslleial que ofega els agricultors i ramaders catalans i que posa en risc la salut del nostre poble.

És descoratjador veure camps sense conrear, margeres plenes d'esbarzers, cases de pagès enrunades. El món rural català es buida de contingut. Se'n van aquells que el van fer fructífer esllomant-se, i es reomple amb immigrants il·legals que s'estiregassen a l'era esperant la pagueta.

La dependència està servida, perquè conreem menys de la meitat d'hectàrees de les que necessitariem per autoabastir-nos. La importació de producte estranger atempta contra la seguretat alimentària i ens omple el país de primeres matèries modificades transgènicament o ensulfatades amb productes prohibits a la Unió Europea. Tot just fa uns dies, la Comissió Europea alertava que s'havien detectat nivells d'histamina per sobre dels límits legals establerts en peix congelat procedent del Marroc. Els darrers tres anys, tot i haver reduït els controls i anàlisis d'aliments importats, s'han detectat cent dinou incidències molt greus. En vuitanta-quatre d'aquests casos es va detectar presència de contaminants químics, però també es van registrar casos de contaminació microbiològica, additius prohibits o al·lèrgens no reflectits en l'etiquetatge. El Marroc és, amb diferència, el país amb major nombre de partides irregulars detectades als controls fronterers. Però aquestes dades greus, que qüestionen la dinàmica de les importacions i amenacen la salut dels catalans, no han impedit que els dirigents europeus continuïn signant acords com Mercosur o negociant amb Austràlia la importació de carn de baixa qualitat amb aranzels reduïts –l'estocada final als ramaders locals.

Amb voluntat de reduir la dependència alimentària, blindar la salut dels catalans i preservar el sector primari del país, Aliança Catalana presenta aquesta moció, amb un escarramell de mesures concretes, urgents i valentes, perquè no podem continuar rendint-nos davant els interessos de les multinacionals ni de Brussel·les. Cal prioritzar el producte català en tot el consum públic.

Per això proposem que un mínim del seixanta per cent del producte servit a escoles, hospitals, residències, presons i altres equipaments col·lectius sigui d'origen català. Així mateix, proposem, en el cas dels menjadors escolars, que les verdures, fruites i llegums siguin cent per cent de proximitat, i l'eliminació immediata dels menús halal als centres públics i concertats. Els nostres centres no han d'adaptar-se a demandes religioses estrangeres. Els menús alternatius s'han de limitar estrictament a casos d'al·lèrgies alimentàries. Prou d'agenollar-se davant les pretensions de la Comisión Islámica de España, prou de cedir davant les exigències de qui no accepta les nostres lleis civils ni els drets i llibertats que se'n deriven. A Catalunya, qui porta la batuta som els catalans, no Estat Islàmic.

Cal traçar un pla nacional de sobirania alimentària en sis mesos que blindi el sòl agrícola, els punts d'aigua existents i que ens permeti millorar en un setanta per cent l'autoabastiment amb microrescloses. Necessitem un pla de xoc per a la nostra pagesia i per als nostres pescadors, amb objectius vinculats al vint-i-cinc per cent d'agroecologia el 2030; un pla de xoc que ens permeti internacionalitzar el nostre producte i seduir nous mercats. I alhora cal garantir que els productes forasters que irrompen al nostre, de mercat, compleixin amb l'etiquetatge en català, imposant sancions efectives i severes en cas contrari.

Països com França, Alemanya i Itàlia han convertit la sobirania alimentària en una política d'estat, en una prioritat estratègica a nivell nacional. Catalunya ha de caminar cap aquí. Hem de protegir les explotacions familiars, imposant estàndards estrictes a la competència deslleial i prioritzant el producte autòcton en la contractació pública. Hem de recuperar el control sobre el que produïm i sobre el que mengem. Catalunya ha de començar a creure en ella mateixa, ha de començar

a respectar-se a ella mateixa. Sense pagesos, sense ramaders, sense pescadors no tenim futur ni tindrem plat a taula.

La vicepresidenta primera

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Bona tarda, vicepresidenta, membres de la Mesa, diputats, diputades. Miri, senyora Orriols, aquesta moció parteix d'un diagnòstic que en part podríem compartir per la necessitat de reforçar el sector primari i reduir dependències, però cau en una contradicció molt evident que la fa poc creïble, una contradicció de base. Parlen de quotes obligatòries, de producte català i fins i tot d'excloure productes externs. Però, senyora Orriols, això xoca frontalment amb el marc europeu. Aquestes mesures no només són inviables, sinó que vulneren principis bàsics com la lliure circulació de mercaderies i la contractació pública.

Parlen també d'una suposada futura llei d'alimentació catalana, i sap perfectament que qualsevol llei estaria condicionada pel marc europeu i estatal, i vostès mateixos ho reconeixen. Està clar que el seu plantejament es construeix sobre propostes que no tenen recorregut jurídic real i que generen expectatives que difícilment poden materialitzar-se. Per tant, una incongruència clara de model.

També critiquen la globalització; en definitiva, que no volen comercialitzar amb ningú de fora. Però després proposen impulsar i internacionalitzar els productes catalans. Ens hauríem d'aclarir una mica.

Barregen salut pública amb decisions ideològiques. Parlen de dieta mediterrània i de qualitat alimentària, però introdueixen mesures com la supressió del menú halal, que no tenen cap base ni sanitària ni nutricional. Dels menús vegetarians ni dels menús sense gluten no en sento cap crítica. Per tant, no estem parlant de criteris alimentaris; estem parlant d'una altra cosa. I això, una vegada més, desvia el debat.

També parlen de donar suport al sector primari, però el que proposen és un sistema basat en quotes obligatòries, exclusions i un fort control del mercat. Això és un model clarament intervencionista; lluny d'enfortir el sector, l'estem debilitant. I això és el que em preocupa, especialment, perquè el nostre sector primari necessita eines per ser més forts, més eficients i més competitius; només dependents de decisions administratives.

I, finalment, hi ha una manca clara de coherència estratègica. En aquesta moció hi barregen polítiques alimentàries, educació, llengua, comerç exterior i fins i tot qüestions religioses, òbviament. I això no és una estratègia del país per al sector primari; és un desgavell d'emocions que generen més titulars que solucions.

I permeti'm una reflexió més de fons. Vostès sovint juguen amb el descontent de molts catalans, sabent perfectament que moltes de les coses que proposen aplicar no es poden aplicar perquè Catalunya no n'és competent. Per tant, el que expliquen massa sovint és fum i missatges estèrils que generen molta frustració.

I aquí és on trobo la contradicció especialment reveladora en aquesta moció. En cap moment plantegen allò que, segons el seu propi discurs, hauria de ser prioritari, que és disposar de totes les eines per fer polítiques plenament sobiranes. Ni una sola referència a com Catalunya hauria de tenir capacitat real per decidir i negociar directament en l'àmbit europeu. Per això em grinyola, i molt, el seu plantejament. Perquè, més que construir una Catalunya forta i cohesionada, el que fan és aprofundir en la divisió i plantejar debats que ens fan retrocedir. I això és exactament el que vol l'Estat espanyol: Catalunya dividida, més dèbil i amb menys capacitat de defensar els nostres interessos.

I aquest país no es construeix des de la frustració ni des dels titulars fàcils. Catalunya ha avançat com a nació amb molt d'esforç i projectant-se a Europa i al món, malgrat moltes dificultats. I és precisament en el sector primari on aquestes dificultats són més evidents i on, per tant, cal més seriositat.

I acabo, vicepresidenta. El que necessita Catalunya, i especialment la seva pagesia, no és tornar enrere ni dividir-se més, sinó continuar avançant amb rigor, amb responsabilitat i amb una estratègia de país sincera. El camp català no necessita discursos, necessita solucions, i aquest país no es construeix amb fum, sinó amb responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller... Diputada Orriols, ja li avanço que no donarem suport a aquesta moció. No volem blanquejar la seva hipocresia màxima expressada en els punts d'aquesta moció.

Vostès i VOX són franquícies del que representa Trump. Aplaudeixen els aranzels que imposa i que perjudiquen la nostra pagesia –el sector de l'oli, el vi, la indústria. Aplaudeixen i recolzen les guerres que afecten directament tota la ciutadania del nostre país i del món i, per tant, també la pagesia que vostès diuen defensar. Això és hipocresia i cinisme.

El sector primari és el que més ha notat els efectes de la guerra a l'Iran, degut a tres factors: l'augment del preu del petroli, del gas i, de retruc, dels fertilitzants i dels cereals. I, a més a més, és un sector amb uns marges molt estrets, amb uns beneficis estrets, i l'energia és una part molt important dels seus costos de producció.

I com es compensaran totes aquestes pèrdues? D'on sortiran els diners per ajudar el sector primari? Quina és la seva opinió sobre aquest tema? Està d'acord amb destinar diners públics per alleugerir els nefastos efectes d'aquesta guerra sobre la pagesia, que vostè defensa en aquesta moció? Ah, no, que vostès no participen a les reunions per valorar quines propostes es poden aplicar. Vostès, que tant critiquen els recursos econòmics i humans que dediquem a les polítiques de drets socials, estan disposades a destinar recursos a la pagesia per compensar els greus efectes provocats per aquesta guerra, que, com dic, vostès aplaudeixen?

Més exemples de la hipocresia de la seva moció. Hi ha un punt en què parlen de la reducció de la dependència de les importacions perquè ens donaria més resiliència davant crisis globals. Quines crisis globals? Les guerres que vostès aplaudeixen? Els aranzels del senyor Trump? El canvi climàtic que vostès neguen? No tenen cap proposta per evitar aquestes crisis globals?

Seguim. També parlen de relleu generacional. Amb qui compten fer-lo? Amb quins joves? Parlen d'incrementar pràcticament el doble les hectàrees dedicades a l'agricultura? Qui les treballarà? Perquè vostès també estan en contra de la regularització extraordinària de més de 500.000 persones migrades, moltes de les quals treballen al camp. I les mateixes organitzacions agràries –que no hi deuen parlar– ho han valorat com un procés necessari, que cal que vagi acompanyat d'accions per facilitar a la pagesia la contractació amb garanties d'aquestes persones, que ara podran treballar amb els seus drets i els seus deures. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que diu el sector primari, el que necessita per garantir la seva viabilitat. I vostès hi estan en contra.

I aquestes contractacions el que permetran serà incorporar al mercat laboral persones que ja resideixen al nostre país, afavorint el desenvolupament territorial –aquests pobles que vostè també diu que defensa. Perquè aquestes persones, amb

les seves famílies, en molts casos han permès que les escoles rurals puguin continuar obertes, que es mantinguin i s'ampliïn els serveis sanitaris, que es millori la mobilitat al món rural; en definitiva, frenar el despoblament, generar comunitat i reivindicar les millores necessàries per garantir els serveis públics a totes les persones que viuen a Catalunya, visquin on visquin. Però vostès també estan en contra de facilitar l'ús dels serveis públics, com la sanitat i l'educació, per part de les persones migrades.

I més contradiccions. Parlen de la submissió imperativa a l'esquema global alimentari que implica formar part de la Unió Europea, que és qui fixa les normes generals en matèria alimentària –aquesta tirania. I la seva submissió al senyor Trump? I la tirania del senyor Trump? Aquesta submissió és molt pitjor sobre el sector alimentari. Perquè nosaltres formem part de la Unió Europea, i el nostre objectiu és poder arribar a formar-ne part com un estat propi. I, mentre no ho aconseguim, treballem des de totes les institucions per defensar un nou rumb a Europa que posi al centre la sobirania alimentària i la viabilitat del sector primari.

Nosaltres no estem en contra dels acords comercials en general. Des d'Esquerra apostem per modernitzar els acords comercials, per garantir condicions justes que protegeixin el territori i evitin la competència deslleial. I vostès? Vostès redueixen la sobirania alimentària a una qüestió nacional, sense entrar a analitzar i combatre les causes que dificulten assolir aquesta sobirania. Vostès no fan propostes sobre com evitar la implantació de fons inversors i especuladors que només busquen la rendibilitat, sense tenir en compte el futur del territori i la seva necessària continuïtat en la producció d'aliments.

Acabo, president. No donarem suport a aquesta moció contradictòria, hipòcrita i fraudulenta, presentada per una formació política que actua com una franquícia de Trump, aplaudint la guerra de l'Iran, que té efectes nefastos sobre el sector primari, que nega el canvi climàtic, que està provocant morts a tot el planeta i que provoca greus danys a la pagesia. Que tampoc tenen en compte els drets humans ni les condicions laborals de les persones treballadores, i alimenten els discursos d'odi contra les persones migrades i els discursos de la por.

Nosaltres, a Esquerra Republicana, tenim un model de polítiques alimentàries que aborden els problemes de manera integral, i fem propostes des de totes les institucions, amb la participació de tots els agents de la cadena alimentària, que tenen com a objectiu final garantir la viabilitat del model de pagesia catalana.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller, diputats... Diputada Sílvia Orriols, de veritat, vostè es creu tot lo que ha arribat a dir i escriure en aquesta moció? De debò que vostè s'ho creu? De debò que pensa que això és possible, tot lo que vostè en aquesta moció, doncs, intenta? Perquè és que, clar, sembla que no estiguem en el Parlament de Catalunya, sinó que estiguem en un control de fronteres del Mercadona o del Condis. Perquè tot lo que vostè proposa és una absoluta barbaritat, que sap perfectament que no es pot portar a la pràctica. Perquè, clar, vostè proposa posar un carnet d'identitat en el tomàquet, posar un passaport en el pernil, un visat en els cigrons. Això és lo que vostès proposen en aquesta moció. Certament, és que és de traca.

Miri, certament, el camp català està asfixiat. Amb això hi podem estar d'acord. Burocràcia, impostos, manca de relleu generacional, competència deslleial. Fins aquí –fins aquí– hi podríem estar d'acord. Però és que resulta que vostès després

agafen aquest problema real que tenim i el converteixen en un manifest ideològic de manual. I, clar, des del Partit Popular els hi diem que ja està bé, senyora Orriols.

Miri, Catalunya no necessita més ideologia, necessita solucions, però solucions de veritat, solucions reals. Vostès parlen de «sobirania alimentària», i nosaltres parlem de realitat. Perquè, escolti'm, Catalunya forma part d'Espanya, i Espanya forma part d'Europa, li agradi o no. Potser en els seus somnis, en els seus pensaments, en els seus imaginaris, no. Però Sílvia Orriols és a Espanya, i Sílvia Orriols és a Europa. (*Alguns aplaudiments.*) Això és així. Miri, gràcies a que Catalunya forma part d'Espanya i Espanya forma part d'Europa, gràcies a això, tenim la PAC, tenim mercat únic, tenim estabilitat i tenim també, sobretot, tenim clients.

Miri, vostès volen posar una frontera en els plats que mengem. Volen que el seixanta per cent de la contractació pública sigui *només* producte català. Això no és protecció, senyora Orriols; això és il·legal, perquè vulnera el mercat únic europeu, la lliure circulació de mercaderies i, sobretot, el sentit comú.

I ara anem al sùmmum de la barbaritat, al sùmmum del ridícul de la seva moció: excloure productes que *no* siguin catalans. Miri, de veritat això vostè ho pensa? Això vostè seria capaç de portar-ho a la pràctica? Déu vulgui que no governin mai, senyora Orriols, perquè..., no podrem comprar un tomàquet de Múrcia? El pernil d'Extremadura el portarem de contraban? (*Rialles.*) El suc de taronja de València, per exemple, estarà prohibit? (*Alguns aplaudiments.*) Segons vostès, no podrem menjar, no podrem veure suc de taronja de València. I, per exemple, el lluç de Galícia, les olives d'Extremadura..., què faran? Què passarà amb tot això? El vi de la Rioja, tampoc, no? Perquè vostès diuen que només podem comprar, menjar i beure productes catalans.

Miri, absolutament fora de lloc. Llavors, haurem d'anar al supermercat amb un mapa d'Espanya per veure..., «això ho podem comprar», «això no ho podem comprar». «La senyora Sílvia Orriols això ens ho deixa menjar; això no ens ho deixa menjar.» Miri, és que és una barbaritat. Una cosa és promoure el producte de proximitat. Absolutament d'acord. I amb això estem absolutament d'acord. Però una altra cosa és imposar el que hem de menjar i el que no hem de menjar, perquè la gent vol qualitat, vol bon preu i vol sobretot llibertat per comprar el que els hi vingui de gana, i mai millor dit, no?

I, a més, és que també aquesta moció és un error econòmic de manual, perquè Catalunya és terra exportadora. Moltes empreses nostres viuen d'allò que venen a la resta d'Espanya, i amb això a vostè li hauria de caure la cara de vergonya, perquè, segons vostè, aquestes empreses catalanes moririen asfixiades perquè no podrien vendre a la resta d'Espanya. I, per tant, expliqui tot de la manera...

I ja està bé de populismes, perquè, miri, hi ha una cosa encara que és més preocupant: aquesta moció no només és equivocada econòmicament, sinó que és profundament antieuropea. El relat que vostès plantegen –tancar-se, aixecar murs– és el mateix que estem veient en altres llocs del món. El senyor Donald Trump, absolutament populista i antieuropeu. El senyor Vladímir Putin, basat en el control i l'aïllament. I també –i també–, i sobretot, el senyor Viktor Orbán a Hongria, que ja hem vist, afortunadament, el diumenge passat la seva derrota per la victòria indiscutible del Partit Popular a Hongria. Per tant, el seu discurs antieuropeu, doncs, està alineat amb aquest tipus de personatges. Miri, nosaltres diem exactament el contrari: Europa no és el problema, Europa és la solució. Europa és, per exemple, la PAC, que ajuda els nostres pagesos.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... En algún momento de tu vida –en algún momento– podrás necesitar un pintor, un electricista, un fontanero, un asesor fiscal, un dentista o un abogado. Pero a lo largo de toda tu vida vas a necesitar un agricultor, porque comemos al menos tres veces al día. Alimentarse para poder vivir. Sea como sea, seguimos teniendo hambre y no podemos dejar de comer, por lo cual habrá que buscar la forma de seguir comiendo.

Desde hace más de doscientos años, se viene anunciando el colapso de la civilización por falta de alimentos. Todas estas previsiones apocalípticas han fallado estrepitosamente. La modernización del campo con la aplicación de las nuevas tecnologías ha servido para que la agricultura, la ganadería, la pesca o el sector agroalimentario sean más eficientes, un cambio de paradigma en la forma de producir. Muchos urbanitas con una imagen idílica del campo piensan que se trata de un hombre con una gorra de la cooperativa o un sombrero de paja con camisa de cuadros que con su tractor trabaja la tierra, cultiva melones y tomates, y cuida a sus gallinas. Nada más lejos de la realidad. El campo no es un parque temático ni una especie de agro-Disney para los turistas; es un lugar donde personas perfectamente enraizadas con el territorio invierten mucho tiempo y dinero en trabajar sus explotaciones agrícolas y ganaderas para procurarnos alimentos, es decir, para darnos de comer. *(Alguns aplaudiments.)*

Estamos ante una sociedad que ha dado la espalda a los profesionales del campo, mientras les exigimos, por el otro lado, que los alimentos sean abundantes, sanos y baratos. Se habla en esta moción de priorizar el consumo de productos catalanes, pero lo primero que hay que hacer es asegurar la producción de la alimentación propia, y para ello es necesario poner freno a la vergonzosa política agraria comunitaria, que dentro de sus objetivos de desarrollo sostenible está el de reducir la producción de nuestro sector primario. *(Alguns aplaudiments.)*

Una PAC que traiciona al campo permitiendo la entrada de terceros productos procedentes de países no comunitarios, con los cuales no podemos competir. Competencia desleal que implica la pérdida de rentabilidad, y ya, como se sabe, sin rentabilidad no hay futuro y sin futuro no hay relevo generacional. El relevo generacional..., és a dir, tenir els nostres pagesos i els nostres ramaders..., es la piedra angular, la clave de bóveda que lo aguanta todo. Sin relevo generacional, el campo se muere, y el círculo se completa con la pérdida de la soberanía alimentaria como cuestión de estado.

Hemos entregado la llave de nuestra despensa a terceros países. Y en estos momentos de guerras y conflictos y tensiones geopolíticas es una absoluta barbaridad, un error que compromete el abastecimiento de alimentos y producirá, sin duda, el aumento del precio de la cesta de la compra.

La política alimentaria en Cataluña debe priorizar el consumo del producto local y de proximidad, y estar por la defensa del producto catalán y del resto de España, velar por la salud de los catalanes y educar a los jóvenes a que aprendan a comer, pues somos lo que comemos, una dieta sana y equilibrada, como la dieta mediterránea, rica en proteínas y de alta calidad. Y es que, cuando te encuentras con gente que cuida su producto y lo mimas con profesionalidad y exquisitez y consigue que las cosas sepan como antes, hay que felicitarles y aplaudirles. Nuestros productos son extraordinarios porque están hechos por gente extraordinaria. *(Alguns aplaudiments.)*

Compartimos, en VOX, su preocupación por la drástica reducción de la flota pesquera, así como también de los días en los cuales se reduce la posibilidad de salir a faenar al mar. Lamentablemente, no podemos compartir –aun cuando estamos absolutamente en contra del acuerdo de Mercosur– el punto 4 de su moción, ya que utiliza la cuestión ideológica y, además, intenta extralimitarse en las competencias que corresponden a una comunidad autónoma.

Pero lo que lamentamos profundamente es su desprecio, señora Orriols, a todos los españoles. Ja a la seva interpel·lació, que va tenir el passat Ple, va fer referència a l'oli de Jaén referint-se a «l'oli del país veí». Senyora Orriols, sense agror, curi's aquest odi a Espanya a què públicament fa referència sovint i gaudeixi de ser espanyola.

I, ja que en el darrer Ple ens va recordar unes paraules d'en Josep Pla, jo també n'hi vull recordar també unes altres a l'entrevista que li va fer el periodista Soler Serrano, al senyor Pla. Li va preguntar: «Senyor Pla, què és per vostè un català?» La resposta de l'il·lustre escriptor empordanès va ser: «Un català és una persona que tota la vida ha set espanyol i que ara li han dit que ha de ser una altra cosa.» (*Alguns aplaudiments.*)

Així doncs, per acabar, jo també vull fer quatre visques. Visca la cuina catalana! Visca la dieta mediterrània! Visca Catalunya! Visca Espanya i visca Catalunya espanyola!

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, conseller, diputats, diputades. Haig de reconèixer que a mi m'agrada més la gent amb gorres que la gent amb *fachalecos*, eh? Però això ja són coses del meu subconscient, segurament. (*Remor de veus.*)

Bé, centrant-nos en el tema, la moció que avui ens presenta el Grup Mixt parteix d'una premissa que tothom podríem compartir, i és que la pagesia i la ramaderia passen per dificultats, resultat de dependència externa i una certa pèrdua de teixit. Però diagnosticar el problema no és sinònim d'encert en la solució.

El president

Silenci, si us plau, senyores i senyors diputats.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Deia que diagnosticar el problema no és necessàriament sinònim d'encert en les solucions. I vostès utilitzen dades preocupants, com que Catalunya té una taxa d'autoprovèiment del 49,4 per cent per intentar aixecar un mur. Però la sobirania alimentària mai es construeix amb murs, sinó amb polítiques valentes que no trobem en cap dels vint punts de la moció. Em centraré en alguns d'ells per motius d'extensió.

Mercosur. Molts en aquesta cambra compartim les crítiques a un acord que amenaça els nostres estàndards i que s'ha fet d'esquena al sector. També som crítics amb les disfuncions de la PAC, que sovint afavoreixen la gran agroindústria en lloc de l'explotació familiar. I és cert que la desregulació i el dúmping dels estàndards són una amenaça, però algunes forces portem més de vint anys de lluita per la seguretat alimentària, per una cadena alimentària social i ambientalment justa, i per la sobirania alimentària.

Calen clàusules mirall, controls rigorosos i reciprocitat real. El que no cal és utilitzar el comerç internacional com a excusa per alimentar discursos nacionalistes buits que no resolen els problemes reals del sector mentre instrumentalitzen el món rural. Rebutjar Europa no salvarà el camp. El que salvarà la pagesia és garantir l'efectivitat de les clàusules mirall, i no el proteccionisme de caràcter cec. La diferència és que nosaltres volem construir Europa per protegir els nostres productors, mentre que vostès venen un país tancat en un món obert.

La seva moció és una sentència de mort per a les exportacions agroalimentàries. I la moció, a més a més, conté una instrumentalització –i permeti'm que sigui

així de clara– barroera del menjador escolar, perquè és just al punt 8 on és treuen la careta per abandonar qualsevol aparença d'ajut al sector i mutar en un pamflet ideològic. Demanar la supressió dels menús halal no ajuda ni un sol pagès català a arribar a final de mes. Els dona igual protegir la pagesia; el que volen és utilitzar el menú escolar per fer política d'exclusió. Diuen que les escoles no s'han d'adaptar a demandes religioses, però en realitat utilitzen la dieta dels nostres infants per intentar marcar l'agenda de la por. Proposen un segell que certifiqui que un producte no és halal. Això no és un segell de qualitat alimentària; el que proposen és estigmatitzar amb diners públics. La realitat és que la seguretat alimentària a Catalunya ja està garantida per una normativa que vostès citen. No calen, doncs, segells ideològics per saber què mengem. Ja està garantida, aquesta traçabilitat. Demanen suprimir menús per motius ideològics mentre el sector espera solucions reals en lloc de batalles culturals al plat, que és el que vostès ens estan servint a la taula.

Parlen de simplificació administrativa al punt 13, però alhora proposen crear nous mecanismes de control i règims sancionadors per fiscalitzar cada etiqueta i cada producte importat. En què quedem? Prometen menys burocràcia per al pagès, però proposen crear una policia de l'etiquetatge per perseguir el que no encaixa en la seva estètica, que no ètica –en aquest cas van dissociades–, nacional. Vostès no simplifiquen l'administració; la compliquen amb nous controls i sancions que només asfixien més el sector. Catalunya necessita modernitzar regadius –cert– i garantir el relleu generacional amb ajuts directes, però no amb més sancions i més traves al comerç.

Diputades, defensar el producte de proximitat es fa fomentant la compra pública de productes locals i el consum de productes de proximitat, també ajudant les cooperatives, com diuen en alguns punts on s'han deixat portar pel sentit comú, però el fil conductor de la moció no és aquest sentit comú, que en el cas d'aquesta proposta és el menys comú dels sentits. En realitat, el fil conductor de la seva proposta és el de la divisió i el de l'aïllament. Mentre la pagesia pateix, vostès barregen el reg per degoteig amb l'obertura de delegacions a l'estranger.

Parlem d'una moció o parlem d'un pamflet? Jo crec que la pregunta és retòrica, perquè es contesta en si mateixa. Volem una pagesia forta en una Catalunya oberta? Sí. I acceptem que el menjar sigui una eina de confrontació social? Doncs rotundament no. Perquè en realitat el menjar és una part de la construcció de la cultura i de la identitat d'un país i, per tant, una eina per construir cohesió social, no per generar divisió i confrontació al país.

Crec que de tot el dit fins ara se'n desprèn amb claredat que, donat que el que volem és una pagesia forta (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en una Catalunya oberta –acabo, president–, ens pronunciarem en contra de la seva moció.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda. Senyora Orrriols... (*Pausa.*) No la veig. Senyora Orrriols, vostès no tenen vergonya. Ens presenten una suposada moció sobre polítiques alimentàries a Catalunya, però el que volen, com sempre, és atiar el seu odi al mateix temps que defensen aquest règim sàdic, genocida i assassí com és el Govern sionista d'Israel. Entremig de suposades proclames a favor de la pagesia, s'amaga una clara intencionalitat racista i de destruir la convivència a Catalunya. No els importa la pagesia; ho demostren cada cop que es reuneix la Comissió parlamentària d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i vostès no hi apareixen. Mai. I no és perquè estiguin assistint a altres comissions, com volen fer creure, perquè ni tan sols estan pel Parlament.

Miri, al desembre del 2024, la CUP, amb altres partits, de la mà de Revolta Pageda, vam registrar una proposta de resolució contra Mercosur que es va aprovar a mitjans de 2025. Segurament ni ho sabien, que ja es va aprovar posicionar-se contra l'acord de Mercosur. I ara, mesos més tard, es desperten i ho tornen a presentar. A qui volen enganyar? A vostès el sector primari no els importa gens.

Al punt 13 parlen de la simplificació administrativa del sector. Perdonin, però són uns barruts. Fa molts mesos que els diferents grups ens reunim amb el Govern, amb els sindicats, amb la Federació de Cooperatives per avançar en aquest tema. I, novament, vostès no han vingut mai. Ni tenen propostes ni els importa el sector.

Ara mateix, el nostre diputat, en Dani Cornellà, que hauria d'estar defensant aquesta moció, està amb ells, manifestant-se, en aquesta manifestació (*l'oradora ensenya un cartell*), per reclamar que a les escoles i als hospitals d'aquest país els aliments siguin cent per cent de proximitat i, mínim, un vint-i-cinc per cent d'aquests siguin ecològics. Aquí tenim el diputat.

La CUP estem sempre al costat del sector primari. Ho fem des de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; ho fem des de la Taula per la Simplificació Administrativa del Sector Primari; des del camp, amb les seves concentracions; fins i tot tallant les autopistes amb ells. Ho fem presentant propostes treballades i consensuades amb ells, no pas com fa vostè, que se n'intenta aprofitar, però que en el fons li importen ben poc.

A qui vol enganyar? El seu soci, el president d'Argentina, el Milei, a qui vostès donen suport incondicional, és un dels grans defensors de Mercosur, un Mercosur que el que fa és destruir els nostres agricultors i ramaders. Per què no ho expliquen, això?

En algunes propostes també parlen de defensar el català. Però, com s'atreveixen? Si després tothom sap que la seva sòcia de l'extrema dreta a França, la Le Pen, vol prohibir la llengua catalana a la Catalunya del Nord.

Està clar que vostès tenen un únic objectiu, i que per això tenen suport de mitjans espanyolistes, de VOX, dels grans empresaris, com en Cuatrecasas, i aquest objectiu és destruir Catalunya. Treure els impostos als rics, treure les pensions a la gent treballadora de Catalunya, que una part de la població quedi sense drets, que tinguin esclaus, això és el que realment volen. Deixin d'enganyar-nos.

El president

I, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, conselleres, diputats, diputades, bona tarda. Senyora Orriols, està bé que presenti una moció pensant en el món rural i el sector agroalimentari. Però, malauradament, el seu discurs torna a caure en el que ja és habitual en vostè: fer política de terra cremada.

Avui, amb el tractament que fa del sector agroalimentari, no aporta solucions, sinó que busca esbiaixar la realitat, en un intent de contaminar per generar frustració i desmoralització. Amb la seva prosa medieval, podria utilitzar la paraula «emmetzinar» –«enverinar».

Vostè sempre ens diu que maldem, i sap per què malda vostè? Per fer política basada en la demagògia, el populisme i la desinformació, barrejant constantment les mitges veritats amb mitges mentides que busquen manipular emocionalment.

Les seves propostes arriben tard. Moltes d'elles ja estan aprovades, i altres, implementant-se amb èxit i, el més important, consensuades amb les organitzacions agràries. Potser, si hagués participat en els debats i en el treball parlamentari, ho sabria. Dels 135 diputats i diputades d'aquesta cambra, és a l'única que no hem vist en cap comissió.

És per això que avui, aprofitant la seva presència, vull compartir amb vostè un conjunt de polítiques i iniciatives que s'han treballant aquí i que el Govern ha impulsat al llarg dels últims mesos.

Miri, anoti. Prioritat total en suport al relleu generacional –exemple, projecte Catifa Vermella–; la marca Cuina Catalana, per promocionar la dieta mediterrània; la marca «Implica't», per promocionar els productes catalans; suport a la internacionalització dels nostres productes, amb Prodeca al capdavant; defensa acèrrima del sector de la pesca mediterrània a Brussel·les; reunions continuades a la Comissió Europea per part del conseller per tal d'aconseguir una PAC, com a mínim, amb els mateixos fons que el període anterior; impuls de la dieta mediterrània dins de l'estratègia alimentària de Catalunya; impuls de la nova llei de l'alimentació, amb un especial èmfasi en els productes de proximitat; millores en la gestió forestal; avenços en la Taula de Simplificació Administrativa; reforç dels controls sanitaris en les importacions; prioritat total del Govern en modernització de regadius; estratègies com la del biogàs o la del digestat, per no dependre dels combustibles fòssils en aquest context geopolític actual; obertura de mercats internacionals, perquè som uns grans exportadors de producció agroalimentària, i davant les polítiques que fan els seus valedors, Trump i Netanyahu, hem de buscar nous mercats.

No faci por a la nostra gent amb l'obertura de nous mercats. Els que tenen por de la nostra potència agro, precisament, són els seus valedors, amb Donald Trump al capdavant. No li faci el joc, si us plau.

Implicació total en la gestió de crisis sanitàries animals. Gestió, gestió i gestió –set, vint-i-quatre hores. Nova seu de l'IRTA al Pirineu; pla d'acció de la mel catalana i pla d'acció de la ramaderia extensiva; nou segell de la mel catalana perquè la ciutadania identifiqui les nostres mels; acció de promocions amb la joia de la corona de la dieta mediterrània: l'oli d'oliva verge extra. Dades de l'última setmana: rècord històric en exportacions i rècord de la sèrie en renda agrària amb el nivell més alt des del 2007. La llista és infinita; podria continuar.

Dit això, vostè ho troba tot malament? Tot ho troba malament? De debò creu que no hi ha ni una mesura que estigui bé? Ens sorprèn la seva absència en comissions, compareixences, ponències de llei i espais on es construeix la política útil. És allà on s'escolta el sector i es treballen solucions reals com les que li acabo d'enumerar. Fins i tot la seva companya en alguna la veiem.

I bé, dit tot això, li vull parlar també d'una experiència personal. Vinc d'una família humil, i vinc del sector primari. Vaig treballar dotze anys compaginant vuit hores en una fàbrica i, paral·lelament, tres, quatre, cinc, sis hores diàriament en una petita explotació familiar. I, una vegada estabilitzada la meua vida laboral, vaig fer el que..., l'altra vocació que tinc, no?, que és servir, ser servidor públic, treballar pel bé de la gent, servir per millorar els serveis i tractar a tothom com m'agradaria que em tractessin a mi quan em dirigeixo a l'Administració pública.

I vostè..., i això crec que ho fa a la totalitat dels membres d'aquesta cambra, no?, cadascú en el seu àmbit, i vostè... Si escolten els seus discursos, ens desacredita, ens menysté, ens insulta. Li he de dir que vostè no és justa. Darrere de cada persona, cadascú de tots nosaltres i dels que estem aquí, amb les seves idees, hi ha una trajectòria, sacrifici i compromís. Per això agrairia que rebaixi el to i l'agressivitat oral, i contribueixi a dignificar el debat públic. (*Alguns aplaudiments.*)

I acabo amb una pregunta que demana una reflexió sincera. Què pretén sabotant la feina que es fa? Minar la moral de la nostra pagesia? Vol que abandonin? Vol que ho tirin tot per terra? Que ho deixen córrer? No barregi la pagesia amb discursos –acabo, president– catastrofistes.

El sector necessita suport, propostes útils i pragmàtiques que aportin esperança, perquè el sector agroalimentari català té unes perspectives brutals. I mentre alguns sembren desànim, d'altres –crec que tothom d'aquí, d'aquesta cambra– sembren futur. I ja li avanço que la terra sempre respon millor amb aquests segons.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22, 23, 24 i 25 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació...

(Sílvia Orriols Serra demana per parlar.) Sí, senyora Orriols?

Sílvia Orriols Serra

Senyor president, ja ho hem comunicat a la Mesa, però era per si podíem fer efectiva la lectura del punt 5 de la nostra moció.

Gràcies.

El president

Ho farem així. Com els deia, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Hi ha cap altra petició de lectura o de votació separada? No? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (continuació)

302-00231/15

Doncs començarem tot votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 60 vots a favor, 25 vots en contra i 47 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 28 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 56 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 11, 11 bis i 11 ter.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Conjuntament votarem els punts 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 35 vots a favor i 24 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats (continuació)

302-00232/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 11 vots en contra i 45 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 5, 7 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap vot en contra i 65 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 42 vots en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano (continuació)

302-00233/15

Tot seguit, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano.

Votem conjuntament els punts de l'1 al 9, 12, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Finalment, també de manera conjunta, votarem els punts 10, 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries (continuació)

302-00234/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries. Començarem amb la votació conjunta dels punts 1, 2, 8, 10, 13, 14, 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Abans de procedir al següent bloc de votació, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a fer la lectura del punt cinquè d'aquesta moció subsegüent.

La secretària quarta

«Establir com a prioritat nacional en el consum públic a establir com a principi rector que tot el sistema de contractació pública alimentària prioritzï de manera efectiva i preferent el producte de Catalunya per sobre de qualsevol altra procedència, fixant quotes obligatòries de producte català en la futura llei de l'alimentació de Catalunya, un percentatge mínim obligatori no inferior al seixanta per cent del producte de Catalunya en tots els serveis de restauració col·lectiva finançats o cofinançats amb diners públics –escoles, hospitals, residències i centres penitenciaris.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 3, 5, 6, 9, 12, 16 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 129 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 4 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 118 vots en contra, 3 vots a favor i 11 abstencions.

Votem conjuntament els punts 7 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 16 vots a favor i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 13 vots a favor i 14 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i cinc minuts.